

nhã ca
ĐOÀN NỮ BINH
MÙA THU

THƯƠNG YÊU

ĐOÀN NỮ BINH MÙA THU

NHÃ CA

Trước Khi Vào Truyện

Hồi tháng sáu năm 1968, tôi có được dự một buổi họp thân mật với một số anh em hồi chánh viên, tại Trung tâm Chiêu Hồi Thị Nghè. Giữa lúc câu chuyện đến hồi vui vẻ, một anh bạn phóng viên bỗng đặt câu hỏi : không hiểu trong số những đoàn quân Bắc Việt xâm nhập vào Nam, lứa tuổi nào thành phần nào, là loại xung phong hăng nhất. Nghe câu hỏi, anh Nguyễn Công Tấn, Đại úy thuộc sư đoàn 320 Bắc Việt xâm nhập, lúc ấy đang phì phèo điều thuốc, bỗng cười lớn :

- Xung phong vào Nam hăng nhất thì chỉ có «đạo quân mùa thu» mà thôi.

Mấy tiếng «đạo quân mùa thu» của anh Đại úy Tấn nghe lạ tai quá, tôi hỏi, thì anh Tấn tỉnh quái giải thích :

- Chị không hiểu là phải. Thật ra, không thể gọi là «đạo quân» mà phải gọi là «đoàn nữ binh mùa thu» mới đúng, vì đây là một đạo quân toàn các cô ở tuổi mùa thu, tức là tuổi lỡ làng. Chị biết, mấy chục năm chiến tranh, bao nhiêu thanh niên ngon lành cỡ bọn tôi Bác và Đảng hút đi hết rồi, miền Bắc bây giờ trống trơn, toàn các cô nhìn nhau, bói không ra một móng thanh niên. Túng quá, nghe Bác và Đảng nói mộ nữ cán bộ

vô Nam, thế là các cô ùn ùn kéo nhau xung phong đi...

- Xung phong để làm chi vậy anh ?

- Làm gì à. Để kiếm chồng. Thanh niên vào Nam hết rồi, muốn chồng thì phải trèo non vượt suối mà kiếm. Chúng tôi gọi đó là «đạo quân mùa thu».

Anh Tấn nói rồi lại cười lớn. Rồi có nhiều tiếng cười khác phụ họa theo, coi như chuyện «đoàn nữ binh mùa thu» mà anh Tấn vừa kể là một chuyện vui lắm.

Không hiểu giữa những tiếng cười hồn nhiên đó, tôi có cười góp không và đã cười như thế nào, nhưng sau này, trong nhiều ngày, câu chuyện «đoàn nữ binh mùa thu» cứ lớn vồn trong đầu óc tôi mãi, càng lúc càng hiện thêm vẻ bề bàng mai mĩa khó nói.

Anh Tấn thân,

Nếu anh có đọc đến những giòng này, hẳn anh lại mỉm cười mà nghĩ «thôi, các bà với nhau, lại động lòng theo kiểu phái yếu-đoàn-kết-lại chứ gì». Anh nghĩ vậy, chắc cũng có phần đúng. Nhưng có điều cái số phận bề bàng, mai mĩa của người đàn bà trong cuộc chiến tranh dai dẳng này, đâu phải chị em miền Bắc mới phải chịu đựng. Đâu phải thì riêng miền Bắc mới có những «đoàn nữ binh mùa thu» mà ngay ở miền Nam, ngay trong đời

sống quanh tôi, hay trong lòng tôi, cũng có không biết bao nhiêu «đoàn nữ binh mùa thu» khác.

Anh chưa tin ư ? Đây, anh Tấn, tôi xin giới thiệu với anh...

Sàigòn, tháng 3 năm 1969
NHÃ CA

1.

Buổi chiều, khi đi học về tới nhà, tôi bỗng chú ý tới một chiếc quạt bàn mới tinh đang đặt trên bàn học. Ba má tôi không hiểu đi vắng đâu hết.

Tôi lên gác, chị Thanh không có nhà, cả chị Thủy Tiên cũng đi đâu vắng. Mọi chiều, vừa về tới sân là tôi đã ngửi thấy mùi chiên xào dưới bếp. Giờ này là giờ má tôi nấu cơm chiều. Tôi đi xuống bếp, bếp lạnh tanh. Tôi định thay áo đi nấu cơm, nhưng rồi đau đầu quá, tôi lười biếng thay quần áo, kéo ghế bố ra trước lan can ngồi đọc sách. Cuốn sách mở trước mắt mà tôi chẳng đọc được chữ nào. Tôi nhìn vắn vơ lên những mái nhà chen chúc nhau, chạy dài suốt con hẻm càng vào sâu càng chật hẹp. Khu xóm tôi ở đã thay đổi quá nhiều. Ngày ba má tôi mới dọn nhà tới, xóm toàn nhà lá, một vài năm sau những mái lá đã lẫn vào ít mái tôn, và bây giờ thì đã có nhiều nhà lầu xây cất lịch sự. Ngay đầu hẻm, căn nhà lụp xụp của bà Ba bán xôi cũng đã được dỡ ra thay vào đó căn lầu xinh xắn, nhưng bà Ba thì lại lui vào trong xóm nhỏ, mua một căn nhà mái tôn khác cũng thơm mát lắm.

Hai căn nhà sát cạnh nhà tôi trước là của một cặp vợ chồng lao động, người chồng sửa ống nước, người vợ gánh nước mướn, nhưng mới hai năm nay người chồng bỏ nghề cũ đi học lái xe, làm tài xế cho Mỹ, bà vợ buôn đồ hộp, đôi đô la xanh đỏ, căn nhà lá tồi tàn được dựng lên thành căn nhà lầu, đằng trước có cầu thang gỗ bắc lên căn gác nhỏ để cho Mỹ thuê. Bà vợ tập đi xe Honda, mấy đứa con gửi học trường Pháp, chiều chiều anh Tám đi làm về bày mấy chiếc ghế ra trước hiên ngồi nhậu la de củ kiệu coi vẻ phong lưu lắm.

Căn nhà khác bên cạnh thì của một cặp vợ chồng công chức. Mới đầu, tôi thấy họ có xe Lambretta, nhưng khi đứa con nhỏ ra đời, chiếc xe Lambretta được bán đi để mua một chiếc Honda cũ. Chỉ có gia đình này là không thay đổi mấy. Còn khu nhà lầu mới cất xé cái cửa mở ra đường hẻm trên căn gác gỗ của chúng tôi nữa. Gần một năm nay khu nhà này nhộn nhịp hẳn.

Trước căn nhà này của một ông nhà binh nào đó, sau bán lại cho một me Mỹ. Bà me Mỹ này cất lên thành căn nhà có nhiều phòng cho các em út thuê. Cứ chiều chiều ngồi trên lan can nhìn xuống, tôi nhìn thấy những Mỹ đen, Mỹ trắng từ ngoài hẻm đi vào, khuất vào cánh cửa sắt hé mở ở hông nhà. Từ căn nhà này luôn luôn vang tiếng máy hát, tiếng ra-dô như không lúc nào ngớt.

Có tiếng động dưới nhà rồi một lúc sau có tiếng chân đi lên cầu thang gỗ. Tôi không quay lại nhưng biết đó là chị Thanh, chị đang đi dần về phía tôi :

- Con Tánh về rồi đó à ? Sao không bắt giùm tao nôi cơm mà nằm uơ người ra đó. Tôi vẫn không quay lại :

- Em mệt, nhức đầu quá.

- Đi học rồi về chớ làm gì mà kêu mệt. Con gái mười bảy mười tám mà lúc nào cũng như bà già.

Tôi cười :

- Vậy chắc chỉ có chị già.

- Đồ mát dạy. Cho mày đi học thiệt uống. Biết vậy cho mày đi kiếm nghề mà sống.

- Nghề gì chị biết chị dạy em đi.

Tôi nói kháy chị Thanh. Lâu nay tôi thấy chị hay lân la sang căn nhà lầu của bà mẹ Mỹ. Bà này tuổi đã sồn sồn nhưng còn diện lắm lúc nào mặt cũng trắng bóc, môi đỏ chót, móng tay móng chân sơn đủ màu. Có lần tôi nhìn thấy móng tay út của chị Thanh cũng bôi thuốc nhuộm màu đỏ tím, tôi che miệng cười, còn chị Thủy Tiên tò mò hỏi thì chị Thanh nói : Bà Hai bà bôi cho tao. Nhiều khi tôi hỏi chị tại sao thích sang bên đó, chị

nói má sai sang ngoại giao với bà để đổi đôn và buôn đồ Mỹ. Tôi biết má tôi cũng tần tảo lắm, nhờ có bà xốc vác mà ba tôi đỡ cực nhọc. Lương công chức của ba tôi lĩnh về nuôi chừng này miệng ăn trong nhà chỉ chừng mười ngày là hết nhẵn. Tôi đoán chắc chị Thanh cũng đang tập tành buôn bán. Nhưng lạ lùng, từ ngày chị bắt đầu giao thiệp với các me Mỹ, tâm tính chị thay đổi hẳn, chị không còn dịu dàng, nhẫn nại như trước. Tôi tưởng chị sẽ nổi sùng hơn vì câu nói của tôi, nhưng chị hỏi sang chuyện khác :

- Mà biết má đi đâu không ?
- Không, em mới về.
- Má mua quạt dưới nhà đó hả ?
- Em đã nói em mới về mà. Em về nhà vắng hết rồi.
- Ồ, tao quên hoài.

Tôi ngã người, duỗi thẳng chân, úp cuốn sách lên mặt và vờ nói đau đầu quá. Tưởng chị Thanh đi xuống nhà, nhưng không, chị đi thẳng ra lan can, đứng trước mặt tôi :

- Này...

Tôi vẫn không nhấc cuốn sách ra khỏi mặt :

- Gì đó chị ?

- Tao muốn học Anh văn. Mà mày bày xem học cách nào nhanh nhất.

- Chi vậy ?

Tôi vùng ngồi dậy, cuốn sách rơi xuống đất. Tôi nhặt sách đặt lên lòng. Chắc thấy nét mặt của tôi ngạc nhiên quá đáng, chị Thanh ngượng ngùng :

- Thì muốn học cho biết để buôn bán.

Tôi không tin. Nhất định chị Thanh đang có âm mưu gì. Học để buôn bán thì vốn chị dùng đã đủ. Hai ba năm đệ nhị, lại học thêm mấy khóa Anh ngữ để đi thi mà thi hoài không đậu. Má tôi vẫn thường gọi chị ra trả giá cả khi anh chàng Mỹ trẻ quen hàng mỗi tuần vác một thùng đồ đến bày ra trước nhà. Nào kẹo cao su, vài hộp thuốc giặt, đồ hộp, xà phòng. Anh chàng có vẻ ngượng ngập khi đếm từng hộp xà phòng để tính tiền với chị Thanh. Tôi nói :

- Em không tin.

- Mày lại sắp nghĩ bậy.

Tôi cười tò mò :

- Hay chị lại định học tiếng Mỹ rồi học lái xe đi làm nữ tài xế.

Đã có lần ba tôi câu chị Thanh, chị Tiên đã nói lên điều đó : Sao chúng bay không đi làm nữ tài xế cho Mỹ để có nhiều tiền mà xài. Đòi may áo dài tiền vải đã một ngàn tám, hai đũa là đi đứt nửa tháng lương của tao rồi. Đi làm tài xế cho Mỹ để kiếm nhiều tiền mà xài. Tôi ngấm nghĩa chị Thanh, dáng chị to lớn, khoẻ mạnh, làm nữ tài xế thật thích hợp. Tôi định nói thêm là chị nên học thêm một khóa võ Nhật để làm hộ vệ viên luôn. Nhưng thấy mặt chị có vẻ tức giận, tôi nín lại.

- Cái giọng mày giống ba như hệt. Mày gắng học mai sau cho ông nhờ. Thấy ông hy vọng ở mày lắm mà.

Tôi chợt thấy mũi lòng thương chị. Năm nay chị Thanh đã hai mươi chín tuổi. Ở tuổi đó, người khác đã có chồng có con. Chị Thanh vẫn ế muộn. Cả chị Thủy Tiên của tôi nữa. Chị Thủy Tiên có cái tên đẹp mà người thì trái ngược. Chị vừa đen vừa xấu, mặt đầy mụn. Chị Thanh to béo bao nhiêu chị Thủy Tiên lại gầy gò bấy nhiêu, trông chị lép như con mấm.

Tôi nín thính không muốn chọc giận chị Thanh nữa. Chị cũng bỏ đi xuống nhà. Chắc chị đi nấu cơm. Tôi nhìn xuống con hẻm. Bà Hai mà các cô trẻ trong căn nhà lầu thường gọi là chị Hai đang đứng dựa nơi cánh cửa sắt. Bà ta mặc cái áo ngủ màu hồng rộng thùng thình. Nơi căn lầu nhỏ của anh Tám thợ ống nước có một cái đầu lù xù ló ra, cúi xuống :

- Chị Hai.

- A con Huỳnh Hoa. Gì vậy mà ?

- Không. À tối qua thằng Lép không về chị ơi.

- Cắm trại mà mà. Trên lầu thằng Bép, thằng Hắc ín cũng không về, mấy con nhỏ nằm vạ ra dờ cả đêm rầu thúi ruột.

Rồi bà ta hỏi tiếp :

- Có gì bán không mà.

- Có cái quạt thì bên bà Năm vác về rồi. Mấy tối nay lộn xộn giới nghiêm sớm, tụi Mỹ không ra, bar ế quá chị ơi. Bán cái quạt xài đỡ.

À thì ra con nhỏ me Mỹ này đã bán cái quạt cho má tôi. Tôi chú ý nghe thêm câu chuyện :

- Mày bán nhiều đó ?

- Có hai ngàn rưỡi.

- Hai ngàn rưỡi là con mẹ lòi được hai ngàn rồi. Mày ngu tổ mẹ, sao không đưa tao ?

- Buổi trưa sang đập cửa bên chị thấy chị đóng cửa kín mít. Vậy mà chị nói thằng Rắc cấm trại.

- Nó nhảy dù mày.

Bà Hai quay vào gọi : Lấy điều thuốc mày. Chị người làm cầm bao thuốc và hộp quẹt ra. Bà Hai gắn điều thuốc lên môi rồi đứng ngóng ra cửa. Cái đầu bù xù trên căn lầu nhà rụt vào, biến mất.

Tôi thấy chị Thủy Tiên từ ngoài ngõ đi vào. Hôm nay trông chị bỗng tươi mát hẳn, chắc nhờ ở chiếc áo dài màu xanh nhạt hàng nội hóa. Trông chị có vẻ tươi vui, chắc mới hẹn hò với bồ. Dù nghĩ vậy tôi vẫn cố không tin. Bà Hai hỏi thăm chị Tiên. Chị Tiên chào trả lại rồi lỉnh vào nhà rất nhanh. Chị khác tính chị Thanh. Chị Thanh mà gặp như thế, thế nào cũng lò rò ở lại nói chuyện.

Có tiếng xích lô máy đổ ở đầu hẻm, một lát sau hai anh chàng Mỹ đen vai đeo súng, tay bê hai thùng bia

hộp khế nệ đi vào. Bà Hai chạy ra tíu tít. Cái đầu bù xù trên căn lầu nhà anh Tám cũng thò ra, có tiếng cười reo

- Ê Bốp.

Một trong hai tên Mỹ đen nhe răng cười. Cô gái hiện ra ngoài lan can. Cô ta chỉ mặc chiếc áo ngắn cũn cỡn bằng voan mỏng dính. Và cứ thể cô vừa nhảy vừa la. Hai tên Mỹ đen đi vào căn nhà lầu. Bà Hai kéo cánh cửa sắt rồi tiếp tục đứng hút thuốc. Bà đứng dang hai chân khuỳnh tay, vẻ còn nóng lòng ngóng miệt đầu ngõ.

Chị Thủy-Tiên lên gác. Chị nói :

- Có thư của thằng Ngời gửi về, mày đọc chưa ?

- Đọc rồi.

- Thằng Ngời nó sắp phải đối đi xa lắm.

Tôi không trả lời chị. Ngời là anh rể tôi. Bỏ học nửa chừng đi lính. Năm năm mới leo lên chức thượng sĩ. Anh ít khi về nhà mà cũng ít gửi thư. Mỗi lần về anh đều nói : Ba má xem có ai thì cho bớt, con gái đầy nhà coi ớn quá. Chị Thanh ghét anh Ngời lắm. Cái thằng mất dạy, cái thằng trời đánh. Chị vẫn nhiech móc anh Ngời, còn anh Ngời thì rửa chị là bà chẳng.

Chị Tiên đi thay áo. Chị nói như nói một mình :

- Chắc bà cụ đi buôn đồ hộp rồi. Bôn ba cho lắm rồi lại khóc hết nước mắt như vụ đô la đỏ vừa rồi cho coi.

Tôi nhìn xuống con hẻm. Tên Mỹ trẻ đang khệ nệ vác một thùng giấy lớn đi vào. Chắc hẳn tới nhà tôi. Tôi nghe tiếng chị Thanh nói :

- Đứa nào xuống trông bếp tao mua bán chút xiu coi.

Chị Thủy Tiên lật đật chạy xuống. Chân chị dậm trên cầu thang rầm rầm. Mấy ngách cửa thông ra hẻm có mấy cô gái đi ra, chắc họ vào nhà tôi. Nhưng không, họ đứng lại mời gọi tên Mỹ trẻ. Một lát sau tên Mỹ đi ra, chị Thanh đi theo một đoạn. Mấy cô gái ngoắc ngoắc, có cô đứng dạng chân chặn nó lại. Nhưng nó chào chị Thanh rồi đi. Khi chị Thanh quay vào nét mặt chị hiu hiu vẻ tự đắc.

Tôi đứng dậy gấp ghế bỏ lại rồi đi vào trong. Cái ví của chị Thanh còn bỏ quên trên giường. Tôi định mở ra coi nhưng nghĩ sao lại thôi. Tôi lục cặp sách, lôi lá thư của Bình ra đọc. Bình cũng đã bị đổi đi xa lắm.

Lát sau tôi xuống nhà. Ba má tôi cũng vừa về. Ba tôi dựng cái xe mô bị lết cũ vào góc nhà, cởi áo sơ mi rồi ngồi xuống ghế mà thở. Tôi hỏi ba có uống nước

không, ông gật đầu.

Chị Thanh dọn cơm lên. Cả nhà ngồi vào bàn. Chị Thanh với chị Tiên đang kể cho nhau nghe chuyện trong xóm. Chị Thanh nói :

- Má có biết chuyện gì không ? Bà Mười dưới hẻm sinh rồi.

Bà Mười cũng buồn đồ Mỹ, đòi đô la như má tôi. Tôi không chú ý nghe nhưng chị Thanh nói lớn :

- Bà đẻ ra đứa con đen thui. Ông Mười bỏ đi từ chiều qua tới giờ chưa về.

- Ông biết không ?

Ba tôi cười :

- Chắc ông biết rồi, biết mới đi biệt.

Rồi ông la con :

- Tụi bây con gái mà chuyện gì cũng biết. Kệ người ta nghe không.

Má tôi hỏi chuyện nhà cửa. Chị Thanh khoe :

- Thằng Mỹ mắt xanh đem đô tới nè má. Con trả giá rẻ mà nó chẳng kỳ kèo như với má

Chị Tiên bữu môi :

- Nó cảm chị đó.

Ba tôi trợn mắt :

- Tụi bây coi chừng đừng lộn xộn. Chả thà ở góa chớ tầm bậy tầm bạ tao mỗ bụng hết. Tao đốt nhà luôn chớ đừng tưởng...

Má tôi dịu hơn :

- Vậy sao ông không kiếm nhà khác. Cả xóm này xung quanh toàn là điểm. Hồi trước ông chả nói sửa căn lâu cho Mỹ thuê là gì ?

- Trước khác giờ khác. Bà biết chi mà lộn xộn. Coi chừng gương bà Mười đó.

Lời qua tiếng lại một chập, ba tôi dẫn mạnh chén cơm, đứng dậy. Má tôi nhìn theo, mắc mớ :

- Hừ, lương ba cọc ba đồng mà làm tàng hoai. Người ta cũng có người này người kia chớ bộ.

Tôi chán ngán nuốt vội chén cơm rồi bỏ lên gác. Lát sau hai bà chị cũng lên theo. Tôi thấy chị Thanh mở một cuốn sách nhỏ ngồi đọc rù rì. Chắc học tiếng Mỹ. Tối hôm đó chị Thanh với chị Tiên thức khuya hơn. Tôi đi

ngủ sớm. Nửa đêm, tôi thức dậy vì có tiếng ồn ào ở đầu ngõ. Khi ra lan can, tôi đã thấy chị Tiên và chị Thanh đã đứng đó rồi. Tiếng cô gái khóc la inh ỏi, tiếng Mỹ xì xô cộc cằn. Cánh cửa nhà bà Hai hé mở, một đoàn đàn bà con gái ủa ra dẫn đầu là bà Hai.

- Cài gì vậy. Đứa nào, đứa nào. Con Xi Mông ?

Cô gái chạy thoát ra cửa, anh Mỹ đen đuôi theo. Đoàn nữ binh chặn anh Mỹ lại. Bà Hai trở một tràng tiếng Mỹ, tôi cố gắng nghe cũng chả hiểu được tiếng nào. Tên Mỹ bỏ đi vào nhà, cô gái thút thít khóc. Bà Hai kéo tuột cô gái vào nhà mình :

- Mày ngu lắm. Cái thói ăn cắp vặt bị đánh hoài không tởn.

- Em lấy của nó có hai đôn. Tưởng nó không biết.

- Con đ. mẹ mày. Người bằng cái tấm cứ vác ngay thằng Mỹ đen mới chịu, cho chết con đ. mẹ mày luôn.

Tôi rùng mình. Chị Thanh thụt lùi vào, chị Tiên thụt lùi vào theo. Cánh cửa sắt dưới đường kéo lại như tiếng nghiền răng làm người tôi nổi gai ốc. Ba chị em trở về giường ngủ một lát, tôi nghe tiếng chị Thanh hỏi chị Tiên, giọng thì thầm :

- Mày đoán coi thằng đó có chưa mày ?

Tôi không nghe rõ tiếng chị Tiên trả lời, nhưng hai người thì thầm lâu lắm. Tôi ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ tôi còn gặp lại tiếng la hét, tiếng chửi rửa nhau của những anh Mỹ và những cô gái điếm trong ngõ. Khi tỉnh giấc, tôi chợt nhớ tới Bình. Đáng nhẽ ra chúng tôi phải làm lễ hỏi, nhưng tôi vẫn sợ rằng Bình biết tôi ở trong xóm này, sẽ đem tâm coi rẻ tôi. Tôi ứa nước mắt. Người đàn ông này rồi cũng sẽ vượt xa tôi như những người đàn ông khác đã đến với hai bà chị nhón.

Tôi bỗng ao ước như một đứa trẻ thơ, căn nhà chúng tôi ở một đêm nào đó, như trong chuyện thần tiên, sẽ bay lên cao. Và khi mở mắt tôi nhìn thấy một khu vườn xinh đẹp, một cánh đồng trống và cha tôi đang ở trên cánh đồng, người đổ mồ hôi nhưng vẫn cố nhìn chúng tôi, mỉm cười thương yêu.

Nhưng không, không bao giờ có chuyện thần tiên đó hết. Mỗi sáng mở mắt, tôi sẽ vẫn nhúc tai với tiếng rao quà, tiếng kêu gọi chửi bới. Những chiếc xe Mỹ đậu bít đường hẻm và những đứa trẻ dắt mỗi thường nhìn tôi hóm hỉnh. Tôi mở mắt trong đêm đen và nhìn thấy toàn những hình ảnh kinh khiếp...

2.

Cả tuần tuần lễ má tôi đi biệt, buổi chiều nào đi học về tôi cũng nhìn thấy bếp lửa lạnh tanh. Rồi chị Tiên trở về nhóm bếp, nấu vôi vàng dọn bữa cơm chiều. Ba tôi bỗng gầy xẹp hẳn đi, sau mỗi bữa cơm, ông thường uể oải bắc ghế ngồi trước hiên nhà cầm tờ báo mà ngáp dài ngáp ngắn. Tôi chắc ba tôi chả đọc gì hết. Ba tôi cũng không còn vui vẻ nói chuyện với con cái như trước nữa. Mỗi lần trong bữa cơm chị Tiên và chị Thanh có ngồi khéo chuyện hàng xóm hay nói chuyện buôn bán đôi chác, ba tôi thường lăm lăm lì lì, có khi đang ăn nửa chừng bỏ chén đứng dậy.

Chính tôi cũng còn chán bữa cơm chiều nữa chứ đừng nói tới ba tôi, chị Thanh đã đổi khác hoàn toàn. Thỉnh thoảng nói chuyện với chị Tiên chị chêm vào vài ba tiếng Mỹ, và ba tôi nghiêng răng trợn mắt một mình. Thức ăn chị Tiên nấu vôi vàng bữa nào cũng trứng trắng, bắp cải luộc với thịt hộp Mỹ. Cái tủ nhỏ có mặt kính, trước đặt mấy cái tàu bay làm bằng vỏ băng đạn của anh Ngồi đem về và vài đồ chơi vụn vặt của tôi, được dọn sạch để đựng đồ hộp, keo sứt tóc, thuốc sứt muỗi... Má tôi ít khi nói chuyện gia đình với ba tôi như hồi xưa và chỉ bàn chuyện buôn bán. Nhưng tôi cũng phải nhận

là má tôi tần tảo giỏi dang thật, mới mấy tháng trời mà nhà cửa chúng tôi khác hẳn. Ba tôi có cái ghế sắt bọc nylon để nằm đọc báo, nhà thêm mấy cái quạt và má tôi còn dự tính nếu làm ăn xuôi sẻ thì dăm ba tháng nữa có thể sửa căn gác lại cho đẹp đẽ, rộng rãi hơn.

Nhưng cùng với cuộc sống bắt đầu vươn lên đó, gia đình tôi bỗng có sự thay đổi lớn. Ba tôi không còn trầm tĩnh như xưa được nữa. Ông thường cẩu kính và nói những câu cay chua với má tôi, với chị Thanh, chị Tiên và đôi khi cả với tôi nữa.

Những cuộc cãi vã nho nhỏ bắt đầu, rồi đến những trận xô xát lớn. Như trưa hôm nay, tôi ăn cơm xong, đang định sửa soạn học bài đi học thì nghe ba tôi gọi lớn :

- Con Tánh đâu rồi, xuống biểu coi.

Tôi xếp sách lại, chạy vội xuống nhà. Ba tôi đang từ cửa đi vào, thấy tôi ông chỉ ra cửa :

- Có thằng nào đập cửa gọi om xòm kia. Mày ra mà coi.

Tôi nhìn ra cửa. Thằng Mỹ trẻ tuổi mắt xanh đang đứng thập thò ở bên ngoài. Hình như hần tới tay không, tôi không nhìn thấy cái hộp lớn như thường nhật của

hắn. Tôi bỏ đi vào :

- Sao ba không gọi chị Thanh. Khách của chị Thanh đó mà.

- Tánh, mày bảo khách của ai ? Của con Thanh hả? Khách, khách. Hừ, thời buổi này có nhiều tiếng hay thiệt là hay.

Tôi đã dợm lên thang gác, ba tôi còn gọi lại :

- Mày biết tiếng Mỹ ra đuổi thằng đó đi. Tao không muốn cái nhà này thành nơi buôn bán, tiếp khách của má con bây.

Tôi khựng người lại. Mắt tôi nhìn ba tôi muốn đổ lửa. Quả thật tôi đang căm hờn. Ai ? Má tôi, chị Thanh? Không. Tôi căm hờn cái cảnh sống này, cái đời sống này, cái thời buổi này và cả cái gia đình này nữa. Tôi vẫn bỏ đi lên gác. Má tôi đang nghỉ trưa ở trong phòng trong, lật đật đi ra. Một lát sau tôi nghe má tôi gọi chị Thanh. Chị Thanh hỏi tôi :

- Cái gì mà ba la om xòm dưới nhà vậy hả Tánh ?

- Tui biết đâu. Chị xuống mà coi, má gọi đó.

Nhưng chỉ vài phút sau tôi nghe tiếng ba tôi nạt lớn gì đó.

Tôi đứng bật dậy, mắt tôi nhìn xuống đường hẻm, thằng Mỹ nhỏ mắt xanh đang đi ra. Chị Thanh theo tiền tới đầu ngõ. Dưới nhà có tiếng má tôi giận dữ la lại. Trận chiến bắt đầu rồi.

Chị Tiên đang nằm úp xấp nơi giường nhỏ ngẩng mặt dậy, đưa mắt nhìn tôi. Tôi quay mặt đi chỗ khác. Tiếng ba tôi càng lúc càng lớn :

- Đẹp, đẹp. Ai biểu bà buôn bán, bà buôn bán rồi buôn luôn cái đó hả ?

- Trời ơi, ông ăn với nói. Tui già rồi, tui nó giúp dùm việc bán buôn. Tui biết tiếng Mỹ tiếng Tây U gì đâu mà giao thiệp. Nè, tui nói cho ông biết, ông khó vừa vừa thôi đó nghe, ai mà chịu nổi.

- Chịu không nổi thì làm cái gì đó làm. Coi tôi như chết đi có được không. Chướng mắt chướng tai tôi cũng không chịu nổi.

- Ai làm gì mà chướng mắt.

- Làm gì, làm gì. Đàn bà lắm mồm lắm miệng. Đó, còn có ba đứa, đứa đẻ Mỹ trắng, đứa Mỹ đen, đứa đẻ ra con Phi luật Tân mà bông mà ăm.

Tôi muốn bịt tai lại. Nhưng không được đâu. Ba tôi nói lớn lắm, hàng xóm còn rách lỗ nhĩ hướng hồ là tôi. Mấy đứa con nít đã bu trước cửa nhà. Mấy cái đầu me Mỹ đã ló ra ngoài cửa nghe ngóng. Tôi cúi tiết ném mạnh cuốn sách xuống nhà. Chị Tiên vùng dậy :

- Con khỉ. Chưa đủ ồn sao mà mày còn phụ họa thêm nữa.

- Chị biết gì ? Chị thích lắm mà, tháng này may hai ba cái áo mới rồi, cố phụ với chị Thanh buôn bán mua mấy ông chồng về mà chung diện dưới phòng khách.

- Mày đừng có bênh ba. Tào chán ông già lắm rồi biết không ? Nghèo rớt mòng toi mà cứ le với danh với giá. Mày đi chợ mà coi, đến mấy con bán tôm bán cá cũng gọi tụi me Mỹ là bà. Có tiền là mua gì cũng có, mua tiên cũng được chớ mua danh giá.

Thấy tôi lặng thinh nhìn, chị Tiên đay nghiến :

- Mày khùng như ông già rồi mày bênh ông.

Tôi đập tay xuống bàn :

- Tôi bênh ông già. Còn khuya. Tôi chán hết, chán bỏ hết. Chả ai hơn gì ai...

- Vậy thì cầm cái mồm đi có được không ?

- Không câm, không câm. Câm rồi gây đét, rồi nổi mụn trứng cá, rồi ế chồng sao.

Chị Tiên đứng dậy, tôi tưởng chị sẽ sấn tới cầu xé tôi như có lần chị đánh nhau với chị Thanh. Nhưng, chị chỉ nhỏ nước miếng rồi đi xuống cầu thang. Tiếng chân chị nện trên sàn gỗ dội trong tim tôi thình thình. Tôi bầu chặt một bên tóc, lặng người đi.

Tôi ao ước được sống lại những ngày bình thường êm ả như xóm cũ hồi còn nhà lá. Trong xóm gọi ba tôi là Thầy Hai công chức và coi có vẻ nể nang ba tôi lắm. Thuở đó trong nhà ít có tiếng ồn ào, mỗi lần má tôi, chị Thanh, chị Tiên có lớn tiếng, ba tôi chỉ quát một tiếng là trong nhà im phăng phắc.

Nước mắt tôi đã ướt khóe mi. Đừng khóc, đừng khóc. Tôi chùi mắt, lật cuốn sách lên rồi ngồi im lặng. Dưới nhà ba má tôi cãi nhau đã đến hồi quyết liệt hơn. Có tiếng ném mạnh và vỡ toang. Tiếng chị Thanh kêu lên : Má, má ơi. Rồi tiếng má tôi bù lu bù loa khóc :

- Ông có giỏi ném vào mặt tôi coi. Ném cái tường, cái nền nhà cho uổng công, cho tức ngực. Lương ông ba cọc ba đồng nuôi miệng ông chưa đủ. Tôi phải đi làm tôi làm mọi nuôi con. Nhón đầu bạc tóc mà còn muốn ghen tuông nữa hả trời ơi là trời...

Trời ơi là trời. Tôi cũng muốn kêu lên như thế.

Lại có tiếng đồ vỡ. Tiếng ba tôi la như khan cả cổ :

- Ghen con mẹ mày, già bỏ rằng bỏ tóc bấu gì. Nhưng mày vô liêm sỉ, mày lăng loạn, hiểu chưa ?

Có tiếng trẻ con cười ồ. Tiếng má tôi la khóc không ngớt : Mày có giỏi mày giết tao đi, giết tao đi. Tiếng nín kéo rồi tiếng giăng co. Tôi nghe tiếng cửa xô mạnh. Rồi ba tôi từ trong nhà đi ra vội vã. Ông mặc có cái áo sơ mi cũ bỏ ngoài quần tóc tai rũ rượi.

Tôi bật khóc : Ba ơi. Nhưng ba tôi đã khuất ở đầu ngõ mất rồi. Tôi chạy xuống nhà. Má tôi lăn lộn dưới đất. Tôi sợ hãi tới gần coi má tôi có bị thương tích gì không. Má tôi không bị gì hết, nhưng tay chị Thanh bị một miếng ly vỡ cắt chảy máu. Có nhẽ chị dẫm co lỏi kéo má tôi và chạm phải mảnh ly.

Lũ trẻ con thấy màn kịch bót hấp dẫn nên tản mát dần. Có tiếng bà Hai kêu rồi tiếng xô cửa : Chị Chín, sao dậy ? Sao để thằng chả đánh dậy ?

- Đâu có Bà Hai. Ba em đâu đánh má em.

- Nghe ùng ùng. Định chạy qua can mà thấy thằng chả mặt mày góm ghिếc quá, thằng Rắc nó không cho

qua. Nó nói người Việt Nam hay đánh vợ không tốt, nó chê thằng chả quá trời.

Tôi quắc mắt nhìn bà Hai, chị Thanh thấy được vội giả lã :

- Má em giận má em làm dữ chớ ba em đâu có đánh. Ông chỉ ném đồ thôi mà bà Hai.

- Ủ, ném đồ. Ghét thiệt cha. Làm tàng hoai. Tưởng có tiền mà sắm hủ. Thôi chị Chín dậy qua bên em ăn ly trái cây ngồi chơi chút cho khoẻ rồi đi lo mà làm ăn. Khóc cũng vậy, đàn ông Việt-Nam vậy đó.

Má tôi nghe lời liền. Bà ngồi dậy vắn tóc. Chị Thanh lấy khăn ướt lau mắt cho má tôi. Máy cái đầu khác ló vào. Bà Hai khoát tay :

- Tụi bay đi về, đi về, coi cửa ngõ không tụi nó đem đi hết giờ. Coi giùm thằng Rắc đi làm chưa ? Tụi bay...

Má tôi đã được dìu ngồi trên chiếc ghế dựa. Bà Hai kê lể :

- Biết vậy mà em chán mấy thằng chồng Việt, tiền đã ít lại vũ phu, sở Khanh. Dạo em còn con gái, mê một thằng, nó cho cái bầu nó đi biệt. Em ráng đẻ nuôi con, nuôi đàn ông. Lấy chồng ngoại quốc nó thiệt lịch

sự. Nó có bỏ mình nó cũng để cho mình mấy trăm mấy nghìn đôn chó đâu có bạc tình lang như mấy thằng đàn ông Việt.

Chị Thanh chen vào :

- Em thấy chị có ông bồ Việt Nam mà.

Bà Hai nheo mắt :

- Con nhỏ này tinh dữ a chị Chín. Nói ngay cho thằng bồ Việt Nam là một thằng tình nhân cũ. Nó có gia đình rồi. Ôi hơi sức đâu mà nghĩ ngợi, kể ra đôi lúc chị cũng cảm thấy có một người bạn cùng xứ sở, dễ thông cảm mình hơn.

- Vậy sao bà Hai nói đàn ông Việt Nam sở Khanh lợi dụng.

- Thì nó có gia đình đó thôi, mình biết quá mà kệ lơ đi. Hơi sức đâu tìm tòi cho mệt xác...

Thấy má tôi còn ngồi lau nước mắt, tấm tức, bà kéo má tôi đứng dậy :

- Sang bên này đi chị Chín, ôi, một mình chó ai thương, dạo xưa tôi cũng khóc hoài, riết rồi quen...

- Ai đời nó dám bảo tôi là lãng loạn, là bán con, bà Hai coi...

- Thì nó nóng nó nói rồi thôi. Vợ chồng năm bảy mặt con rồi chớ mới xáp đầu mà bày đặt...

- Nó chửi tôi không phúc đức nên đẻ toàn con gái.

Mắt bà Hai quắc lên như chính chuyện gia đình bà :

- Dám nói vậy à ? Trời đất. Ôi, mà con gái vậy mà nên người đó chị Chín, cô hai nhà này cũng biết buôn biết bán, mấy cô đều giỏi dang. Để cái đồ con trai như thằng gì đó nhà chị, rồi đi lính biệt mù, gửi về nhà đồng xu ten nào đâu nào ?

Bà Hai xóc mà tôi diu ra cửa :

- Thiệt tức mấy thằng đàn ông quá sức rồi... Tui nói thiệt, nói cho ngay hồi để đưa đầu may mà con gái chớ con trai tui bóp mũi chết luôn. Nghĩ con gái tội quá sau nó nhớn nó khổ... Nó nhớn tui bán phút cho thằng Mỹ nó đem về nước chứ lấy mấy thằng mắc toi mắc dịch chịu gì thấu...

Chị Thanh khép cánh cửa lại, mấy đứa con nít cô rán lại xem tới cuối cùng đã đi theo sau lưng bà Hai và má tôi. Tôi bỏ đi lên gác. Hình như chị Thanh nhìn tôi bĩu

môi, tôi không rõ nhưng chị có ngó theo tôi khi tôi quay đi. Còn chị Thủy Tiên thì lo thu dọn mọi thứ đồ vỡ và quét nhà. Tôi đi lại bàn học ngồi phetch xuống ghế.

Đầu óc tôi đau rừ. Tôi không muốn đi học nữa. Lát sau chị Thanh trở lên :

- Mà không đi học à ? Máy giờ biết không ?

Tôi trả lời không, mặt vẫn úp xuống bàn. Thái dương tôi đau buốt. Cả người tôi bứt rứt nôn nao một cách kỳ lạ. Chị Thanh vẫn tiếp tục chanh chua :

- Ráng mà đi học mai làm cô giáo hay bà bác sĩ luật sư cho ông nhờ. Mà không nghe ông chửi tụi tao cả ngày đó sao.

Tôi không nhịn được nữa, thế này thì quá lắm. Tôi đang muốn yên thân, muốn được bầu víu ở lại trong gia đình này mà. Tại sao chị Thanh lại tàn nhẫn tới thế, chừng đó chưa đủ cho chị bắn ruột bắn gan hay sao. Tôi ngẩng mặt dậy, tay hất tung mái tóc ra sau :

- Thôi, đủ rồi mà, vừa vừa cho người ta sống với chó.

Chị Thanh chống hai tay cạnh sườn :

- Tao hỏi tại sao mà không đi học ?

- Chị thấy vui vẻ lắm, sao chị không tiếp tục học đi, nghỉ đi học tiếng Anh làm chi vậy ?

Tôi định nói tiếp là chị nghỉ đi học, học thêm tiếng Anh để kiếm chồng. Được, chị cứ việc kiếm chồng Mỹ đen, trắng, Đại Hàn, Phi Luật Tân gì đó mặc chị. Nhưng chị để yên cho tôi sống. Tôi cần được thở, được nghỉ ngơi hơn là được ngồi bàn có quạt trần, được ăn đồ hộp. Nhưng tôi dần lại kịp. Tôi bỏ tới giường úp mặt như muốn ngủ. Chị Thủy Tiên sửa soạn đi học. Một lát chị Thanh gọi giật tôi dậy :

- Mày xuống gài cửa rồi ngủ. Tao đi công chuyện.

Đợi cho hai chị đi xong tôi gài chặt cửa lại. Bây giờ chỉ còn một mình tôi trong căn nhà vắng vẻ. Tôi thở dài như trút bớt được sự nặng nề. Tôi cũng thắc mắc không hiểu má tôi đang làm gì bên nhà bà Hai. Phòng nào cũng có Mỹ, bà Hai cũng có một tên. Nhưng chắc thằng chồng già của bà Hai đi làm rồi, tôi không thấy cái xe của nó án ở đầu cổng nữa.

Tôi nhìn ra cửa sổ, những căn nhà cao thấp mọc chen chúc nhau rực rỡ lên dưới lớp nắng vàng kia còn chờ đợi nhiều sự thay đổi nữa. Tôi nhìn những đồ má tôi chất các góc nhà, mấy chiếc quạt, những két bia nhét dưới gầm giường mà cảm thấy đời sống gia đình bị xâm

phạm một cách công khai. Làm thế nào để tôi không thấy nữa.

Bỗng nhiên tôi ảo ước được đi xa. Đến một thành phố nhỏ nào hay một vùng quê nào đó. Mơ mộng cho đỡ buồn khổ vậy thôi chứ tôi cũng biết khó khăn lắm. Vùng quê đâu còn an ninh như xưa nữa. Sức học tôi cũng không đủ để xin một việc làm đủ nuôi lấy miệng. Nhưng biết vậy, tôi vẫn mơ mộng thả hồn theo những dự tính và những hoàn cảnh xa vời đang hiện tới trước mắt. Ước gì tôi làm một cô giáo tỉnh nhỏ, hay một công chức ở một tỉnh nào thật xa, thật nghèo nàn. Tôi sẽ thanh thoi biết bao và mỗi buổi chiều tôi đi dạo một mình. Tôi có biết bao lá thư dài cho Bình. Bình ơi, anh làm sao biết được những thay đổi đang nung nấu trong em, đang làm em muốn bốc cháy.

Cứ nghĩ viễn vông mãi tôi không tài nào chớp mắt được. Tôi đi ra ngoài lan can ngồi nhìn xuống đường hẻm. Lúc này tôi lại mong ba tôi hay má tôi trở về. Nhưng có lẽ má tôi đã ngủ giấc chiều bên nhà bà Hai. Ba tôi có nguôi giận dữ thì cũng tới tối mịt mới về được. Tôi nhìn bên hành lang dãy lầu trước hẻm thấy có hai ba đứa nhỏ đang lui cui chơi với nhau.

Mấy đứa con nít này suốt ngày họp đàn với nhau. Chúng là con của những cô lấy Mỹ ở dãy nhà trước. Tôi ngạc nhiên không hiểu tại sao cô nào lấy Mỹ cũng thường có một đứa con Việt Nam. Những lúc các căn phòng đóng cửa kín mít là mấy đứa nhỏ bị đuổi ra ngoài hành lang. Những đứa này tuổi khoảng chừng lên tám lên chín, đứa nào cũng mặc áo quần mua trong Pi-ết Mỹ.

Tôi đang suy nghĩ về mấy đứa trẻ thì từ trong một phòng ở dãy hành lang bỗng có tiếng kêu khóc. Rồi một tên Mỹ đen từ trong đi ra, tiếp theo một cô gái chạy ủa ra giữ lại. Hai bên cứ giằng co nhau mãi. Cô gái vừa kéo vừa la, tên Mỹ đen vừa chửi bới vừa dọa đánh. Nhưng nó không đánh. Dưới hẻm, bà Hai đã chạy ra, rồi nhiều cái đầu bù khác lộ ra, trong số đó có cả má tôi.

- Con Xi Mông. Trời đất. Thằng Đen lại về lấy đồ chó gì. Ê Xi Mông, mày ghệt đầu nó lại.

Cô gái nghe tiếng bà Hai kêu thì khóc ré lên :

- Chị ơi nó khốn nạn lắm. Nó thấy em ốm đau nó về nó dọn nhà... Thằng Mỹ sở Khanh. Đ.m. mày, tao giết chết mày.

Thằng Mỹ la lên một tiếng, rút khỏi được tay cô gái và co giò chạy xuống cầu thang. Nó đã ra tới đường hẻm. Mấy cô gái khác chạy túa ra níu lại nhưng không cô nào cầm được bàn tay nó. Bà Hai dơ tay dơ chân chỉ chỗ theo :

- Ghệt đầu nó lại. Từ giờ nó về là mày la lên tụi tao chạy ra nó không dám lấy đồ đi đâu mà lo. Đ.m. quân ăn cướp...

Bà còn chửi thêm một tràng đủ tiếng tục tĩu nữa. Má tôi đã quay trở vô. Tôi chạy vội xuống mở cửa cho bà vô. Nhìn vẻ mặt còn buồn đau của má tôi, tôi không khỏi thương cảm :

- Má, má có sao không má ?

Má tôi ưỡ ỏai trả lời không rồi đi vào nhà. Bà nằm dài trên giường. Thấy tôi còn đứng tần ngần bà hỏi :

- Không đi học à ?

- Dạ con nghỉ học.

Bà không la mắng gì chuyện nghỉ học của tôi, mà chỉ đay nghiến ba tôi :

- Đó, ba tụi bây chỉ muốn tụi bây ăn mày. Tao buôn bán lo cho tụi bây ông cũng gây gổ. Ba bây dạo này đổi

tính lắm rồi.

Tôi không biết binh ai. Ba tôi cũng quá, má tôi cũng quá. Má tôi lại phàn nàn :

- Mà có nghe ông chửi tao không ?

- Dạ...

- Ông bảo tao mê thằng Mỹ mắt xanh bằng tuổi con Thanh, có tức mà chết được không chứ... Mà có nghe không.

- Dạ con ở trên gác.

- Tự nhiên ông làm rầm rầm. Thằng nhỏ tới điều đình bán một chục cái đồng hồ «xai cô». Đã mua gì được đâu, tức bẻ ruột trời ạ.

- Thôi mà má.

- Tao cầu trời khấn Phật cho ông đi luôn. Tao làm căn gác lại tao cho Mỹ thuê. Coi như hết tình nghĩa.

Tôi thấy khó chịu. Má tôi đã già mà còn lắm chuyện quá. Bình thường bà đâu có lắm lời như thế. Chắc con mụ Hai lại bàn soạn chỉ vẽ gì đây. Má tôi nhìn thấy khuôn mặt cau có của tôi, bà khựng lại rồi cười nhạt :

- A thì ra mày bệnh ông hả ?

- Ông cũng chướng mà má cũng chướng.

- Tao chướng. Tôi chướng. Trời ạ. Con nó cũng chửi tôi chướng.

Má tôi đập tay xuống giường. Tôi sợ hãi. Tại sao tôi chọc bà giận làm gì không biết nữa. Cả buổi chiều hôm đó tôi cứ áy náy khổ sở mãi. May mà có mấy bà bạn hàng tới điều đình giá cả bia hộp, má tôi quên khuấy chuyện tôi có lỗi. Bà gọi tôi nhờ tôi biên hàng, tính tiền. Mấy bà bạn lại kháo nhau chuyện bà Mười. Má tôi hỏi :

- Ông về chưa ?

- Về gì nữa. Chắc đi luôn rồi.

- Mà có biết thằng nhỏ con đứa nào không ?

- Có trời mà biết.

Một bà cười nói :

- Mua bán đôi chác đô la với mấy thằng Mỹ đen bên cư xá kia đó. Trưa nào cũng xách đít tới đổi tiền. Phòng lạnh quạt máy tha hồ mà mát.

- Nói cho ngay thằng cha cũng đại, để gì có đứa con đen mà bông. Tui cứ nghĩ hôm thằng chả vào thăm vợ thấy đứa con đen chắc cái mặt tức cười lắm. Nó ra làm sao hè ?

- Ủ, chắc thằng chả trợn đứng mắt, kêu cha kêu mẹ một tiếng rồi lật đật chạy chớ gì. Mà cũng lạ, hôm qua tui tới thăm mẹ thấy mẹ tỉnh bơ như chả có chuyện gì mới kỳ chớ. Tui hỏi thằng chả không về à, mẹ nói chắc nó đi luôn. Tui định hỏi thêm thấy mẹ chả có gì quan tâm nên thôi.

- Chắc tôi cũng khóc thâm chớ. Còn bà con nội ngoại nữa chớ...

- Ôi, sợ thì đã phá quách từ ngày còn trứng nước...

- Thì biết đâu. Nhiều khi bà ta tưởng là dính với ông Mười chớ, ai dè tai ương vạ gió cái thai cứ đen thui ra...

- Chắc tại bà buôn bán với Mỹ đen nhìn hoài riết rồi sinh con đen...

Thấy má tôi không góp chuyện nữa, một bà nói :

- Nghe nói trưa ở đây có lợn xộn hả, có không ?

- Ủ, thằng chả tự nhiên làm hà rầm. Cái thằng mắt xanh nhỏ con tới bán mấy cái đồng hồ xai cô. Tức bẻ

ruột mấy chị ơi...

- Thằng chả ghen...

- Ghen khỉ gì. Nó nổi chứng. Nó sợ con nó mê Mỹ mới khổ...

- Thời bây giờ lấy Mỹ là thường. Lấy Mỹ còn phúc. Sợ ham ba anh khác nó có vợ có con nó chơi rồi nó bỏ mới đáng tự tử ấy.

Một bà chen vào :

- Mấy cô nhà này cũng khó. Lớn tuổi mà chưa chịu lấy chồng. Thôi kệ, bắt mấy cô buôn bán đỡ mình ra. Già rồi làm ăn cũng vất vả lắm.

Tôi thấy má tôi gượng cười. Tôi đâm sùng mấy bà bạn hàng của má tôi quá. Nếu có ba tôi ở nhà chắc ba tôi cũng phải tổng cổ họ ra cửa. Mua bán có mấy thứ lật vặt mà họ nói chuyện hết xóm trên đến xóm dưới. Có cô me Mỹ nào đi qua cũng gọi vào hỏi hàng hỏi họ. Mấy cô này ngồi bệt dưới đất, mặc cái váy ngắn quá cỡ. Chính tôi là con gái nhìn họ đã quen mà cũng còn thấy mắc cỡ. Tôi nghĩ tới Bình, từ ngày dọn về xóm này, mỗi lần Bình về phép hai đứa lên lút đi chơi, tôi chưa lần nào dám để Bình đưa về nhà. Tôi sợ Bình nhìn thấy những kẻ chung quanh rồi có ý nghĩ không tốt về gia

đình tôi.

Khi nghe má tôi nói hết ghi chép, tính sổ tôi mừng hết lớn vội chạy lên gác. Nghĩ tới bài vở ngày hôm sau tôi đem sách ra học, nhưng cũng như buổi trưa, những giòng chữ nhảy múa trước mắt tôi toàn những hình ảnh, ý tưởng xa lạ như từ lâu tôi đã xa rời sách vở rồi. Tôi cố hình dung những khuôn mặt bạn bè trong lớp, con Hồng, con Nhung, con Hạnh, mấy đứa cùng ngồi chung một bàn, nhưng tất cả như vừa vượt khỏi đời sống tôi, tôi bỗng hốt hoảng vô cớ, y hệt như mình sắp bỏ tất cả để làm một chuyến phiêu lưu xa.

Tôi lại bỏ ra đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường hẻm nhỏ. Có thể tôi sẽ đứng đây chiều tối, tôi sẽ nhìn thấy các chị về, thấy ba tôi trở về. Tôi nghĩ tới hình ảnh ba tôi trên một chuyến xe buýt, mệt mỏi và buồn bã, rồi dáng ông cúi thủi đi vào con hẻm. Ba có nhìn lên để bắt gặp đôi mắt con nhìn ba không ? Thường khi vào ngõ, ba tôi vẫn hay dừng đầu với những cô điếm ở sâu trong hẻm ra đứng ngoài đường để bắt những tên Mỹ lẻ đi qua.

Mỗi lần như thế, đôi mắt ba tôi thường cúi xuống, lưng ba tôi còng thêm một chút, dáng nhẫn nại khổ nhọc. Bên kia lầu, mấy bóng hồng đã thấp thoáng, mấy đứa trẻ con được thả ra chơi ở lan can lầu, chúng đang

đuôi nhau. Tôi để ý thấy trong số trẻ con đó có một đứa vừa chập chững biết đi, mắt xanh mũi lõ, đúng là lai Mỹ. Thằng bé cũng đưa tay, đỡ miệng la ú ớ chạy lon ton theo lũ trẻ nhớn.

Mấy cô me Mỹ nhìn sang căn gác nhỏ của tôi, một vài cô nhoẻn miệng cười làm quen. Họ thường cười làm quen như thế. Rồi một cô như ra dấu hỏi một câu gì đó. Tôi không nghe. Thấy tôi lắc đầu cô ta không hỏi nữa. Lát sau tôi thấy cô Xi Mông đi ra, tóc tai lù xù, hình như cô ta đã yếu lắm. Cô vịn vào thành sắt ngó xuống hẻm rồi như cảm thấy chóng mặt, cô bước lùi vào. Cánh cửa đóng chặt lại.

Dưới hẻm, mấy tên Mỹ đen Mỹ trắng đã đi làm về. Tên nào cũng ôm một thùng giấy lớn hoặc mấy két bia. Mấy cô gái điếm lại ùa ra đầy ngõ. Trên mấy dãy lầu những cái đầu lại thò ra, những bàn tay lại vẫy vẫy, tiếng gọi nhau ơi ới.

Chị Thanh cũng đã về. Nhưng chị không đi thẳng vào nhà mà đi sâu vào ngõ. Chắc sang nhà bà Hai. Tôi nghe thấy tiếng bà Hai cười nói lớn ở đằng sau con hẻm. Rồi tiếng má tôi kêu lớn dưới nhà :

- Tánh. Tánh. Xuống biểu coi.

Tôi lật đật chạy xuống nhà. Má tôi đưa chai dầu nóng:

- Thoa cái lưng hộ một chút, nhức mỗi quá trời.

- Má nằm nghỉ đi, mệt mà cứ ngồi tiếp chuyện với mấy bà hoài.

- Buôn bán làm ăn mà mày. Tao có sướng gì đâu.

Tôi lặng thinh thoa dầu lên lưng bà rồi thoa bóp nhẹ. Má tôi nằm thật yên, có vẻ vừa lòng lắm. Cho tới khi tay tôi gần mỗi rừ má tôi mới nhúc nhích, bà nói :

- Thôi được rồi. Khỏe lắm rồi.

Rồi bà có vẻ ngẫm nghĩ một lát :

- Chắc tao giao việc buôn bán lại cho chị Thanh mày. Gia đình lộn xộn tao rầu quá.

Tôi thấy vui mừng trong lòng. Thà như thế, giao cho chị Thanh để gia đình yên vui thêm được quãng thời gian nào hay thời gian đó. Tôi góp :

- Má già rồi, má nghỉ cho khỏe.

Đúng như lời má tôi đã nói, tối hôm đó khi ba tôi trở về, mâm cơm gia đình lại được dọn lên và trong lúc cả nhà đang lặng lẽ ngồi ăn, má tôi mở lời trước :

- Tui có chuyện nói với ông.

Con giận của ba tôi cũng có vẻ lắng xuống nhiều :

- Bà nói thử tôi coi nào.

- Tôi định giao việc buôn bán cho con Thanh chớ tôi già rồi cũng không ham bươn chải nữa.

Tôi tưởng ba tôi cũng vui mừng như tôi. Nhưng ba tôi quắc mắt hơn. Chị Thanh há miệng định nói, nhưng rồi chị giữ kíp. Má tôi lớn tiếng :

- Thì tui buôn bán ông cũng gây gổ. Tui muốn yên thân tui giao cho con nó lo để ông hết kiếm có mà nhàn tui chớ. Tui đâu có chịu nổi ai hành tui. Cả đời khổ cực có khi ăn đường ở bụi rồi, ông biết đó chớ.

- Có nhà có cửa, có chồng có con không biết lo, mà muốn ăn đường ở bụi nữa không ?

Lời qua tiếng lại một hồi. Nhưng cuối cùng rồi ba tôi cũng nén cơn giận dữ lại được. Ông nói :

- Tùy bà, bà muốn sao thì muốn. Con hư tại mẹ hết trơn mà. Người Bắc ta có câu con hư tại mẹ, con hư tại mẹ...

Buổi cơm tôi buồn như chết, nhưng rồi cũng xong. Tôi thở ra nhẹ nhõm. May không có chuyện gì xảy ra hết. Chị Thanh và chị Tiên đưa nhau ra ngoài lan can nói chuyện. Tôi không thể ra đó góp mặt được. Tôi ngồi một mình nơi bàn học. Đôi lúc tôi cũng muốn xuống nhà nói chuyện với ba tôi nhưng tôi không hiểu được tâm tính ông lúc này như thế nào nữa. Tôi sợ lại làm ba tôi giận.

Buổi đầu tối là lúc xóm ồn ào nhất. Cho tới gần mười hai giờ đêm tiếng ồn ào ngoài ngõ mới được nhốt kín trong những căn phòng kín.

Ngọn đèn điện giữa nhà vừa tắt được một lúc, tiếng thì thầm ở giường chị Thanh và chị Tiên chưa ngớt, thì tôi nghe thấy tiếng la khóc. Tôi nhੌm ngồi dậy. Mấy chị cũng đã dậy cùng một lượt với tôi. Tiếng khóc ở căn nhà lầu đằng trước hẻm. Chúng tôi đã đứng ở lan can nhìn qua bên kia lầu.

Tôi ngạc nhiên khi thấy có mấy tên Mỹ đen bùng súng đứng trước hẻm. Hai tên khác đang bùng súng đứng ngay cửa hông của căn nhà lầu. Có tiếng kêu khóc thảm thiết. Kêu khóc rồi kêu cứu nữa. Một lát, tên Mỹ đen chạy xuống hẻm tay ôm tay xách. Mấy tên Mỹ hạ súng tiếp tay giùm bạn rồi đi vội ra ngõ. Tiếng xe rồ máy ầm ỉ rồi vụt chạy mất hút.

Cô gái điếm tên là Xi Mông chạy vụt ra lan can lầu, oằn người bám chặt thanh sắt, cúi gập người nhìn xuống đường hẻm. Lúc này mấy cái cửa phòng khác mới được mở ra. Mấy anh Mỹ, mấy cô gái cùng đổ ra một lượt. Dưới đường hẻm bà Hai cũng đã có mặt cùng tập em út của bà. Tiếng bà cất tiếng lên the thé :

- Cái gì đó Xi Mông ? Cái gì mà khóc om sòm đó ?

- Thằng Hắc ín, thằng có về...

- Đ... má nó, nó oánh em nữa hử ? Sao để nó oánh hoài.

Tiếng xì xầm lúc này mới như ong vỡ tổ. Mấy cô gái xúm lại quanh Xi Mông, người vuốt tóc người kéo thẳng áo lại cho bạn. Tiếng bà Hai hỏi tiếp :

- Đồ ngu. Mà mở cửa cho nó vào hả ?

- Con đĩ ngựa, đã còn xương với da mà ham nổi gì.

Cô gái khóc :

- Đâu có, đâu có chị. Em đang nằm ngủ, nghe tiếng nó kêu rồi nó nói nó hối hận nó đem thuốc về cho em uống. Nó cho em tiền... em hết tiền rồi khi chiều nhin đói hu... hu...

- Đ... má. Ai biều khi khỏe ham cho nhiều vào. Ngu bỏ mẹ.

Mấy cô gái dưới đường lao nhao hỏi :

- Rồi nó uýnh hả ?

Xi Mông khóc oà :

- Nó oánh, nó lấy hết đồ đi rồi. Cả cái ra dô thằng Líp cho em nó cũng lấy luôn.

- Đ... má, tụi nó ở bên làm gì không ra giựt lại. Đồ dĩ ngựa chết...

Tiếng một cô gái trên lầu nói xuống :

- Còn chị Hai sao không ra kịp mà chửi bọn này...

- Tao nghe từ đầu, đồ chó điếm.

- Chó điếm nào ?

- Thằng Bóp. Mẹ cha nó.

- Tụi này cũng vậy. Ra được tụi nó đi hết rồi.

- Ai mà tụi nó ?

Nó đem mấy thằng bạn về nhà. Nó có cả súng. Tui đây nè, tui đâu có mắc chuyện chi, vừa mới ló cái đầu ra thấy mấy thằng đen thui bông súng ghê thấy mồ. Thằng chồng tui nó kéo cổ vào không cho ra...

- Chồng tui cái con mẹ mày chớ chồng..

Cả bọn phá ra cười trong lúc tiếng khóc của Xi Mông mỗi ngày mỗi lớn, mỗi thê thảm hơn lên. Cuối cùng bà Hai tức là chị Hai của các cô me Mỹ phải hét lớn :

- Thôi nín đi. Đ.m con đĩ ngựa. Ngu bỏ mẹ mà còn khóc lóc... Nó lấy hết đồ rồi phải không. Đ.m gắp cái mặt tao thì đừng có hồng, con này đâu có ngán...

- Thôi mà chị Hai, thấy nó cũng tội nghiệp.

- Thì ai chả biết tội nghiệp. Thôi dô đóng cửa mai hầy hay. Mai dọn sang nhà bên này tao cho ở dưới bếp. Đến tháng rồi phải không ?

- Dạ hết tiền đóng tiền nhà. Em tưởng nó về nó cho.

- Tưởng cái con mẹ mày, đồ ngu. Thôi đi ngủ đi.

Bà Hai bỏ đi trước. Mấy thằng Mỹ ôm vai mấy cô gái điếm vừa đi vừa cười vừa hỏi om sòm. Mấy cô gái điếm chửi bằng tiếng Việt đủ tiếng tục tĩu. Cô gái tên Xi Mông bỏ đi vào phòng, cánh cửa đóng kín lại. Dãy

lan can vắng ngắt. Tôi nhìn lại không thấy chị Thanh và chị Tiên đâu nữa. Ngọn đèn giữa nhà đã được bật lên từ lúc nào.

Tiếng nhạc ở đầu xóm lại nổi lên, đáng lẽ giờ này đã yên tĩnh hơn nhưng cô gái tên Xi Mông đã làm xáo trộn trở lại. Dưới đường, một tốp Mỹ từ trong hẻm đi ra mặc đủ cỡ quần áo thùng thình, đủ màu. Tôi vội thụt đầu vào. Tiếng đám cửa nhà này đến nhà khác. Tiếng chó sủa gần rồi thật xa. Tốp Mỹ ở tuốt xóm trong đã đi tới xóm khác.

Sáng sớm hôm sau, cả xóm chạy ra ngõ xem cô gái tên Xi Mông dọn nhà đi nơi khác. Cô sang nhà bà Hai, đồ đạc của cô chỉ có cái xách tay nhỏ và bọc quần áo. Bà Hai kêu lại :

- Xi Mông, mày dọn đi đâu vậy ?

Xi Mông nhìn lui cổ nở một nụ cười. Nhưng miệng cô ta méo xệch như sắp khóc. Cô gái vội vã đi ra ngõ. Bà Hai gọi theo :

- Có tiền đi xe không mày. Tao cho.

Xi Mông dừng lại, cô ta ngấp ngừng một chút rồi quay trở vào. Bà Hai nhét cho tờ giấy năm trăm còn mới tinh.

Mấy cô me Mỹ khác cũng đứng ra trước cửa tiền đưa người bạn đồng nghề. Họ có vẻ ngậm ngùi buồn thương, nhưng chỉ một lát sau khi |Xi Mông đi khỏi, có tiếng xì xầm rồi tiếng một cô có tên là Ly Ly Mỹ cười lớn :

- Nó đi khệnh khạng tức cười quá.

Bà Hai chửi đồng :

- Con mẹ mày chớ tức cười. Mày rồi cũng vậy mấy hồi..

Tiếng khúc khích khác nổi lên :

- Nó dô nhà thương bạc hà.

Chị Tám, đáng nhẽ trong xóm phải gọi chị là chị Tám tài xế, vì anh Tám đã bỏ nghề cũ đi làm tài xế cho Mỹ, nhưng mọi người vẫn quen gọi tên cũ là chị Tám ống nước, te te từ trong nhà đi ra, lũ con đứa chạy trước đứa chạy sau. Chị dẫn lũ con đi học trường Pháp đó mà. Nhiều cặp mắt tò mò nhìn theo, trong đó có cả cặp mắt của tôi nữa. Tiếng bình phẩm lại nổi lên :

- Trông chị này lên dữ.

- Cái tụi đĩ ngựa này, ở đó bàn chuyện người ta không à ? Tới qua đứa nào có gì đem ra tao coi giá đi chứ.

- Hai thùng bia hộp.
- Cái ra đô hiệu Rai-dinh.
- Thùng táo xanh hạng nhứt.
- Còn con Ngọc ghẻ ? Bà Hai hỏi.
- Một tá nhặng xanh.
- Hai ký vảy.
- Mồ tổ tui bây. Đừng có giỡn mặt.

Nghe chị Hai chửi, các cô gái nín bật.

- Đem sang nhà tao hết nghe. Đứa nào có đôn đem sang đổi luôn.
- Làm gì có đôn mà đổi với chác chị Hai.
- Này, con nào dẫu tao uýnh thấy mẹ.

Cái màn cô gái tên Xi Mông đã chấm dứt. Buổi sáng con ngõ bớt ồn ào. Các cô tiếp tục vào ngủ, nhưng coi chừng đến mười giờ thì hàng quà các nơi gánh đến như bày chợ, các cô cứ áo ngủ phong phanh ra ngồi chật ngõ để ăn quà và đầu lảo.

Mấy tên Mỹ đã đi từ sáng tinh sương, chúng đi giờ nào lặng lẽ tôi không mấy khi nhìn thấy. Cũng nhờ có những buổi ăn sáng ồn ào sát đường hẻm này mà qua miệng các cô, tôi biết được tất cả mọi chuyện, ai đi ai đến từ đầu ngõ cho tới suốt trong hẻm sâu.

Sáng hôm nay tôi chưa yên tâm để học. Câu chuyện lung củng trong gia đình còn đè nặng tâm trí. Tôi có ý định bỏ đi chơi đâu một lát. Nhưng má tôi lại gọi bắt ở giữ nhà. Bà đi có việc. Chị Tiên phải đi chợ, còn chị Thanh trong một sáng một chiều, đối với má tôi chị đã trở thành nhân vật quan trọng. Cũng chả sao, bây giờ tôi không còn khó chịu nhiều với khung cảnh xung quanh căn nhà tôi ở nữa, gia đình tôi có lẽ cũng sắp xấp vô với họ rồi.

Thôi, nhìn chuyện xung quanh cho quen đi những thay đổi đang biến mình, gia đình mình thành những kẻ khác.

3.

Mấy hôm nay tôi để ý thấy căn lầu trước hẻm có một mặt mới. Có điều là khuôn mặt này không làm cho các cô gái điểm trong căn lầu nọ và trong đường hẻm tôi ở bàn tán xôn xao như những lần có một nhân vật mới xuất hiện. Có lẽ khuôn mặt này không phải là hình ảnh để họ cạnh tranh. Mà cũng phải lắm, tự nhiên trong nhà đầy các cô bỗng lạc lõng một người đàn bà khá lớn tuổi, còn lớn tuổi hơn bà Hai là bậc đàn chị của các cô nữa. Hơn nữa, bà này không có vẻ gì đặc biệt. Hôm bà đến thì chỉ có hai ba cái xách nhỏ đựng vật dụng, quần áo.

Bà ta người Nam, đầu cạo trọc, hay quấn chiếc khăn vải thô kẻ ô vuông xanh lục nên trông mặt bà tái mét. Tuy vậy dáng bà to lớn mập mạp lắm. Không, tôi nhìn không đúng lắm, tại bà to xương. Tôi thấy tay chân bà ta như đàn ông. Có điều trong xóm ít ai chú ý tới bà thì trái lại tôi chú ý.

Chỉ có mấy hôm mà bà ta làm quen được với hết thầy các cô trong căn lầu trước hẻm và quen hết các cô khác trong hẻm nữa. Bà Hai thì đầy vẻ khinh miệt bà này, có lẽ bà sợ kẻ mới đến sẽ tranh quyền bót với bà chăng. Các cô me Mỹ, các cô gái điểm trong ngõ đặt cho bà ta

một cái tên nghe hơi ngô nghĩnh : Bà Bi trọc.

Bi, vì bà tròn như hòn bi, trọc là bởi chiếc đầu trọc của bà. Tôi thấy cái tên này có cái gì chưa ổn nhưng tìm cho bà cái tên khác thì tôi nghĩ không ra thật. Ngày bà ta mới tới, vừa thấy mặt má tôi đã nói : Chắc con mẹ đó tới ở cho mấy cô trên lầu. Về sau, thấy bà chiếm riêng một phòng, má tôi lại đặt ra thắc mắc khác : Chắc một tú bà hết thời, tới xóm này kiếm ăn. Nhưng mấy hôm sau thấy bà ta ở nhà suốt ngày, đến chiều tối bỏ đi, đến sáng mở cửa đã thấy bà có mặt trong căn nhà lầu. Tôi lẳng tai nghe thử xem mấy cô gái bàn tán sao về bà nhưng chả nghe gì hết. Đến hôm thứ tư thứ năm gì đó tôi mới nghe các cô gái chào hỏi bà Bi trọc :

- Dậy trưa vậy chị ?
- Ờ tối qua thức khuya mệt quá.
- Chị về bao giờ mà tụi này không hay ?
- Gần sáng.
- Ủa.

Vài cô tròn xoe mắt nhìn bà Bi trọc.

- Đi đâu mà gần sáng mới về ?

Bà Bi trọc mỉm cười hiền lành :

- Đến ngủ với ông.
- Trời đất.
- Ông nào vậy cà.
- Chồng tui chứ ông nào. Ông xã mà.

Mấy cô gái phá ra cười sặc sụa :

- Trời đất. Ông xã, ông xã như thế nào ?
- Lai Miên.
- Đồng bào Thượng ?
- Mọi ?

Các cô đem chuyện ông xã của bà Bi trọc ra đùa giỡn một hồi, nhưng bà ta vẫn mỉm cười hiền hòa không tỏ vẻ gì tức giận. Chờ cho các cô hết trêu và ngưng bớt tiếng cười, bà Bi trọc mới nói :

- Ông xã tui coi vậy mà ngon lành lắm nghe.
- Chèn mét ời. Ngon lành hả ? Đem tới tui khám coi.
- Người hay quỉ vậy ?

- Thằng Mỹ trắng bóc hà. Nó mới hai mươi lăm tuổi.
- Trời đất, cha mẹ ơi.

Một vài cô ôm mặt định cười nhưng thấy các bạn không ai hưởng ứng mà sừng sốt nên lại thôi. Chính tôi, tôi cũng sừng sốt và nghĩ là chắc bà ta khoe chơi cho oai vậy. Bà Bi trọc tiếp : Tui lấy thằng chả lâu rồi, hơn một năm, thằng chả nhỏ xíu à. Nó ở buynh đình sang lắm, tui hông chịu ở vì thằng chả làm kỹ sư, ở nơi vô ra lính gác tùm lum, vài ba bữa tui lên ngủ với thằng chả một bữa rồi về. Nó cứ đòi tới đây nhưng tui hông cho, ở đây nóng quá mà, lại chật hẹp, chỗ nó ở có máy lạnh đang hoành.

- Nói dóc vừa chớ bà nội.

- Máy cô không tin thì thôi tui có khoe đâu. Tại mấy cô hỏi tui, tui mới nói.

- Thiệt há ?

- Để hôm nào tui dẫn nó về thì biết tui nói dóc hay không.

Có lẽ ban đầu chả ai tin lời bà Bi Trọc, nhưng về sau thấy cứ vài đêm bà ta đi một lần, mà đôi lúc tới sáng mới về, mọi người có vẻ tin được chút đỉnh. Trong bữa

cơm tôi không thấy má tôi hay chị Thanh bàn chuyện mua bán, chuyện hàng xóm nữa, nhưng tôi thường nghe các chị và má tôi nói chuyện trong những lúc ba tôi vắng nhà :

- Con mụ đó nói tiếng Mỹ giỏi lắm đó nghe.

- Nó có nhiều đồ Mỹ bán lắm. Toàn đồ sang không hà.

- Má mới mua của nó hai cái ra đi ô và mấy cái đồng hồ, nó bán rẻ lắm.

- Nó có chồng Mỹ ?

- Thằng Mỹ nào mà vợ nó lạ thiệt. Già mà xấu hoắc.

Chị Thanh cúi đầu ngẫm nghĩ khi chị Tiên nói câu đó. Nhưng má tôi thì chẳng để ý đến đâu. Suốt ngày bà bận chuyện mua bán, đi đổi đô la. Chị Thanh bây giờ cũng giỏi dang trong công việc này lắm. Từ ngày trong nhà xích mích chị và chị Tiên như tách xa tôi hẳn. Hai chị không mấy khi thềm nói chuyện với tôi. Trong nhà như tách ra hai ba phe : chị Thanh chị Tiên má tôi là một, ba tôi và tôi là một, nhưng ba tôi cũng không còn thương yêu tôi như xưa nữa. Ông thường nhìn tôi dè sèn ánh mắt như ngầm bảo là tôi rồi cũng giống các chị. Tôi thành ra lẻ loi cô đơn nhất nhà. Tôi được nuôi ăn, nuôi

đi học một cách bắt buộc, như một gánh nặng. Chỉ mấy tháng mà gia đình tôi đã đảo lộn hết rồi, tôi muốn được thương yêu các chị, thương yêu mẹ cha nhưng cũng không còn được nữa. Ba tôi là người đổi tính mau nhất, đến độ tôi cũng không ngờ. Ngoài thì giờ ở trường, về nhà tôi không còn hợp tính nết với bất cứ ai trong nhà nữa. Chỗ ngồi của tôi là nơi chiếc ghế bô đặt trước lan can hẹp, nhìn xuống con hẻm nhỏ và những dãy nhà lầu xung quanh. Tôi đâm ra tò mò, mọi căn nhà, mọi khuôn mặt ở trong xóm trở nên một đề tài hấp dẫn mà tôi muốn khám phá.

Căn nhà trước hẻm không những chỉ có một mục Bi trọc là nhân vật mới, mà nơi căn phòng của Xi Mông vừa dọn đi cũng có một cô khác tới ở. Tôi vừa khám phá ra thêm nhân vật mới này vào buổi sáng hôm nay. Sau khi mục Bi trọc khoe anh nhân tình Mễo nhỏ thì một chiếc xe ba bánh tới đỗ trước ngõ. Người tài xế phụ với một thằng bé dọn đồ theo lối cửa hông sát hẻm đi lên căn nhà lầu. Sự có mặt của cô gái lạ làm cho mấy cô me Mỹ khác đang cười nói về chuyện bà Bi trọc vội nín bật và đưa mắt nhìn theo. Cô gái này khá xinh đẹp, tóc xõa, dài, hàng lông mày thật rậm. Người cô béo tốt và dáng đi rất gợi cảm. Cô gái vừa khuất vào cánh cửa sắt thì tiếng bàn tán ồn ào nổi lên ngay :

- Mụ chủ cho thuê nhà bao giờ vậy cả ?

- Hết phòng rồi mà.

- Phòng con Xi Mông chưa ai thuê mà

- Con Xi Mông thuê phòng đôi, mụ chủ vừa cho người tới ngăn hai, mụ Bi Trọc ở một phòng mà.

- Phòng chắc ngăn bằng các tông, tha hồ mà «thọt bị».

Tôi hiểu ra ngay danh từ «thọt bị» ám chỉ cái gì. Mấy tiếng lóng của các me Mỹ ở xóm này tôi biết gần hết.

- Tao phải làm thân với con mụ Bi trọc mượn phòng dòm chơi.

- Coi khác chi tụi mình mà dòm cho mệ.

- Coi con nhỏ hơn tụi mình cái gì chứ. Coi dáng phách chó dữ.

Tôi buồn cười. Mới nhìn qua người ta đã gán cho người ta là làm phách. Một cô cười, thò tay vào cổ áo lôi ra tờ giấy bạc :

- Thôi tiền đi bà hàng. Mẹ, hơn cái gì nhìn rồi mà tụi bây không biết sao ?

- Cái gì mụ nội ?

- Bộ lông mày rậm với mái tóc dài đen. Loại đó cỡ Mỹ đen, loại thẳng «Cột nhà» cũ của chị Hai đó.

- Đồ quý.

- Tổ cha mày chớ làm bộ. Tưởng nét na con nhà lắm hả.

Nhưng khi cô gái đi xuống thì các cô me Mỹ im lặng. Những cặp mắt nhìn chăm chăm theo bộ đi của cô gái. Cô gái vừa đi khuất thì bà Bi trọc lại trở xuống :

- Ê, đi đâu vậy. Thấy gì không ?

- Thấy gì ?

- Con nhỏ đó.

- À, nó thuê cạnh phòng tôi. Coi còn nữ sinh hen.

- Nữ sinh con khỉ. Cả chiếc tàu thủy trôi cũng lọt.

Mấy cô gái cười ngất. Bà Bi trọc cũng cười. Tôi nghe các cô kháo chuyện bà Hai hôm nay dậy muộn. Biết không còn chuyện gì lạ nữa, tôi trở vào.

Tôi bỗng nghe có tiếng nói chuyện dưới nhà. Giờ này má tôi đã đi vắng, chỉ có chị Thanh hoặc chị Tiên ở

nhà. Nhưng hình như chị Tiên vừa sửa soạn đi đâu kia mà. Tò mò tôi đi nhẹ xuống thang gác, cố ý không gây tiếng động. Đến lưng chừng cầu thang tôi dừng lại và nhìn xuống phòng khách. Chị Thanh đang tiếp thằng Mỹ con mắt xanh. Hình như hắn chỉ đến để nói chuyện chứ không mua bán gì hết.

Hai người ngồi đối diện nhau và chị Thanh có vẻ e thẹn, tóc chị che một bên má và mặt chị cúi thấp. Anh Mỹ cũng không thấy nói gì. Hai người ngồi nhìn nhau. Tôi bỗng thấy ganh ghét và muốn phá đám. Tôi dậm chân thật mạnh ở cầu thang và xầm xầm chạy xuống nhà. Chị Thanh giật mình có vẻ hoảng hốt. Thấy tôi chị cố mỉm cười tự nhiên :

- Tánh đó à. Rót giùm chị ly nước đi em.

Ít khi chị nói với tôi giọng ngọt ngào này. Tôi càng muốn trêu tức chị :

- Nhà hết nước, có bình nước trà thiêu từ tối hôm qua chưa ai đun mà. Chịu khó chút.

- Tánh, em cầm tiền qua nhà bà Hai lấy giùm chị hai hộp cô ca nghe.

- Chị sang mua tôi tiếp khách giùm cho.

Tôi nhìn chị hóm hỉnh. Chị Thanh cổ dịu dàng, chị cũng cười :

- Thôi mà giúp chị chút xíu, cưng.
- Cho nó uống nước uống, kệ cha nó..

Thằng Mỹ mắt xanh không biết tiếng Việt, nhưng chị Thanh thì không thể làm ngơ. Mắt chị cau lại, rồi chị liếc thằng Mỹ, thấy thằng Mỹ nhìn tôi rồi nhìn chị mà cười, chị phải cười theo. Thằng Mỹ ra dấu mời ngồi. Tôi bấu môi, nói với chị Thanh :

- Cái này có bữa em đuổi cổ nó đi, tưởng ai cũng nham nhở được.

Tên Mỹ mắt xanh không biết hiểu ra sao về cử chỉ của tôi, nó đứng dậy, cúi đầu lịch sự :

- Mời cô ngồi. Cô là em của cô Thanh ?

Tôi hiểu câu nói của hắn, nhưng giả vờ như không biết. Chị Thanh lại giải thích với nó. Tôi nói :

- Thôi, để tôi đi mua nước giùm cho.

Chị Thanh mở ví lôi tờ giấy năm trăm. Tôi đi sang nhà bà Hai. Cửa nhà bà chỉ mở hé. Tôi lách mình vào gặp chị ở đang lau nhà, tôi mua hai hộp cô ca, chị nói

thôi chút nữa trả tiền bà chủ ngủ chưa dậy. Tôi cất tiền rồi cầm hai hộp nước ngọt đi về. Chị Thanh tự động đi tìm cái mở hộp mở rồi đưa cho tên Mỹ. Tôi nói - Chưa trả tiền đó nghe. Bà Hai còn ngủ. Rồi tôi cất kỹ tờ giấy năm trăm và lời chị Thanh luôn.

Đáng lý tôi bỏ đi lên gác, tôi lại kéo cái ghế ngồi sát phía cầu thang và giả vờ lôi một tờ nhật báo cũ ra đọc. Thấy tôi tò mò chị Thanh tức lắm nhưng không làm gì được. Tôi nghe tên Mỹ nói đùa một vài câu về tôi với chị Thanh. Chị Thanh nói sang chuyện khác có vẻ ý tứ. Tôi đoán không sai là tên Mỹ này muốn tán chị Thanh rồi. Tuần trước nó đã tặng chị nước hoa. Thuốc xức mụn mua ở trong Pi-ét. Chị Thanh dùng không hết đem qua bán cho bà Hai. Việc gì của chị mà qua mắt tôi được. Thấy tôi ngồi hoài có vẻ gai mắt quá, chị lên tiếng :

Mày đi nấu dùm nồi cơm được không, gần trưa rồi.

Tôi ngồi im, dấu nụ cười sau trang báo :

- Ba cũng sắp về rồi, lo mà bảo nó chuồn đi.

Tôi nhắc khéo chị Thanh nhớ lại buổi ba má tôi gây lộn vì thằng Mỹ nhỏ đó. Chị Thanh hơi lúng túng và có vẻ cố gắng dấu cơn giận dữ làm mặt chị méo mó một

cách khổ sở. Thằng Mỹ dơ hộp nước ngọt về phía tôi :

- Mời cô.

- Khỏi.

Tôi nói bằng tiếng Việt. Thằng Mỹ ra dấu hỏi chị Thanh, chị Thanh nói lại là tôi cảm ơn.

Tôi cười lớn, nói một mình :

- Nhiều chuyện khôi hài quá.

Rồi tôi chăm chú đọc báo. Tôi biết lát nữa khi tên Mỹ về rồi thế nào chị Thanh cũng tìm cách quát lại tôi một trận. Biết thế, khi tên Mỹ vừa đứng dậy ra về là tôi chuồn lên gác cầm cuốn sách chăm chú học bài. Liền đó, chị Thanh bước rầm rầm lên thang gác, rồi đứng hằm hè nhìn tôi, giọng dữ dằn :

- Mà làm cái gì đó, con khi.

- Em học bài.

- Tao hỏi hỏi nãy kia. Mà muốn phá đám không ? Việc gì tới mà lòng lộng ghen ngược. Nó tới mua bán, cái điệu đó chó nó đến, rồi đói meo mà chết cả nhà.

- Chết cả nhà còn khỏe.

- Tao đập mày bẻ đầu.

- Chị thích thì cứ đập. Tôi thích được vô nhà thương hay vô nghĩa địa nằm yên tĩnh hơn cái nhà này, xóm này.

- Đồ mất dạy.

- Mất dạy cũng được.

- Mày muốn gì ?

- Tôi muốn học bài.

Tôi muốn bật cười lớn để nén tiếng khóc đang chặn nghẹn cổ họng. Diều chị Thanh nào tôi sung sướng gì. Khi thấy chị Thanh khóc thút thít đi xuống nhà tôi lại ân hận. Mình cứ thế, bao nhiêu sự tức bực cứ đổ lên đầu người thân, người này dồn cho người kia. Điều này căn nhà sẽ nổ tung ra mất.

Chị Thanh xuống nhà rồi, tôi nhớ Bình và viết tên chàng trên một tập vở, tôi lại lấy mực xóa kín tên Bình. Khoảng mực đen mà tôi gạch rách tờ giấy chỗ đập xóa như một vết thương tuy không ở trên thân thể mà cũng làm tôi thấy nhức nhối. Tôi thấy tương lai mình thật vô vọng cùng những lần mực đen chà nát, che khuất tên chàng.

Buổi trưa hôm đó không hiểu chị Thanh kể thế nào với má tôi mà trong bữa cơm bà nhìn tôi ghét bỏ ra mặt. Ba tôi ăn xong sửa soạn đi làm ngay. Xế chiều tôi ngồi chăm chú nghe mấy bà bạn hàng của má tôi kể chuyện chòm xóm. Chị Thanh là người biết nhiều chuyện không kém gì các bà ngồi lê đôi mách. Chị biết cả nhân vật vừa mới đến ở căn nhà lầu đằng trước mặt.

Tôi nghe giọng của Ly Ly Mỹ hỏi :

- Nó làm nghề gì ?

Tiếng chị Thanh đáp :

- Nghe nói làm tài xế.

- Trời đất, con gái mà làm tài xế. Chuyện như ở bên Mỹ.

- Mỹ ở đây thiếu giống gì. Con gái xóm mình giống xóm Mỹ quá chời mà. Con nít bây lớn toàn mắt xanh mũi lõ.

- Mắt trắng da đen nữa chớ.

- Quên nhắc mới nhớ. Ông Mười về chưa ?

- Về đâu mà về. Nghe có người gặp buổi trưa ông đi mua bánh mì ở Bưu điện.

- Chắc thằng chả có vợ nhỏ rồi.

- Ôi dào, hơi sức đâu mà lo, mấy hôm nữa thằng chả mò về cho mà coi. Từ dạo tui dọn tới đây thiếu gì những trường hợp tương tự như thế. Chả qua thằng đàn ông nào cũng ngu...

Một bà cười khúc khích :

- Có thằng chồng của chị là không ngu hén, nó đi biệt luôn.

Chị Thanh cười rộ lên thật vô duyên. Tôi bỏ lên gác. Thế là tôi đã bỏ học thêm một chiều nữa. Tuần lễ này tôi đã nghỉ học mấy buổi rồi không biết. Tôi đã cố gắng để hết tâm trí vào sách vở nhưng những điều trong sách vở như tự nó đã tách xa rồi tôi rồi. Tôi cố nhớ mà không tài nào nhớ nổi. Có nhiều đêm tôi thức thật khuya. Tôi cho rằng đợi tới đêm, khi cả xóm hoàn toàn yên tĩnh, tôi sẽ tìm lại được sự gần gũi của sách vở chẳng. Nhưng tôi lại thất vọng. Tôi dậy sớm hơn, người ta bảo buổi sáng sớm là lúc tinh thần minh mẫn, chưa nghĩ ngợi gì, học dễ vào. Tôi thí nghiệm như vậy rồi cũng không có kết quả. Tôi đem chuyện này ra viết kể cho Bình. Bình gửi thư trả lời cho tôi biết là chàng cũng đang nhúc nhích đầu lắm.

Đơn vị chàng đóng binh xa thành phố, cả tháng không đọc được một tờ báo mới. Công việc của chàng lại giao dịch với một số người Mỹ. Bình nói công việc thật chả thích hợp chút nào. Chàng vốn không ưa bọn người giàu. Người Mỹ là một nước sẵn giàu, còn bọn anh là đồ da vàng. Bình đã viết vậy. Tôi nghĩ thì trái lại, người Mỹ qua đây chả đã biến khu xóm nghèo nàn của chúng tôi thành một khu phố sầm uất sao.

Người nghèo tha hồ ăn đồ hộp, người giàu tha hồ hút bạc. Hôm Tết vừa rồi, ngay trong gia đình tôi cũng nhận được một cái biên lai tiền rác ngoài câu tiếng Việt :

«Sau một năm làm việc nhân dịp Tết sắp đến mong sự thông cảm thành thật của ông bà. Chúng tôi xin thêm...»

Khoảng trống điền số tiền gấp đôi hàng tháng và dưới hàng chữ Việt in nhỏ là một giòng chữ Mỹ in lớn :

WE ARE PEOPLE FOR WORKING FOR YOU
AFTER YEAR NEAR DAY IS TẾT VIETNAMESE
WE ARE YOU UNDERSTAND GIVE SOME
MONEY... THANK YOU VERY MUCH. Lần đó Chị Thanh đã đưa tờ biên lai tiền rác cho tôi và có vẻ thán phục : Coi, người đồ rác mà lịch sự ghê chưa. Tôi đọc giòng chữ và muốn bật cười.

Chị Thanh cũng đã chịu khó học tiếng Mỹ lắm. Mỗi tối chị không còn học lén lút nữa. Chị đọc to uốn éo giọng cho đúng. Đôi lúc tôi thầm nghĩ không biết chị còn khen câu phụ ghi trong tờ biên lai tiền rác vào dịp Tết là hay nữa không. Nhiều lúc nhìn chị học tôi đâm ra chán nản lạ. Không biết rồi cuộc đời của chị sẽ ra thế nào ? Buổi tối, ăn cơm xong là tôi rút lên căn gác.

Ba tôi lúc này đã kết thân với ông bố già bên nhà vợ chồng ông công chức bên cạnh. Tối nào ba tôi cũng sang nhà ông bạn ngồi nói chuyện, uống trà hay bế thằng bé con của cặp vợ chồng. Tôi đoán ba tôi đang ao ước có một mụn cháu để bớt cô đơn. Tôi cũng ít thích ở nhà dưới, bây giờ má tôi không còn kiêng nể ai nữa, buổi tối nhà tôi là một cái chợ hộp vuông dùng cho các bà buôn bán, đôi đô la xanh đỏ.

Má tôi và chị Thanh làm ăn phát đạt lắm rồi. Chị Tiên cũng có vẻ nóng lòng về sự quen biết, giao thiệp buôn bán của chị Thanh lắm. Đôi lúc chị cũng cà rà bên chị Thanh, biết nói đùa với mấy ông lính Mỹ vài câu. Có lần tôi nhìn thấy một người Mỹ to béo đã bẹo má chị Tiên và khi bắt gặp mắt tôi nhìn chị có vẻ ngượng, bỏ lơ đi chỗ khác.

Tôi nghe tiếng ồn ào dưới nhà. Ba tôi chắc còn khuya lắm mới về. Một lát, tôi nghe tiếng chị Thanh nói : Nhờ con Tánh, nó viết giỏi. Cô lên gác đi.

Tôi không hiểu ai hỏi thăm gì tôi vì chỉ nghe giọng chị Thanh mà không nghe thấy tiếng người khác, mấy bà ở dưới buôn bán gì mà cười lớn quá. Một lát, có tiếng dép đi lên cầu thang rồi một khuôn mặt ló vô. Tôi nhận ra ngay đó là cô gái có cái đầu bù xù, hay nhìn ra lan can lầu bên nhà anh Tám Ống Nước. Tôi chưa kịp hỏi thì cô gái đã đi đến gần, rụt rè :

- Thưa cô cháu có chút việc nhờ cô giúp dùm.

Tôi nhăn mặt, khoát tay :

- Cô đừng gọi thế. Tôi cũng nhỏ tuổi như cô thôi mà...

Cô gái vẫn bền lên :

- Cháu không cảm. Cháu có chuyện nhờ cô, xin cô giúp cho.

- Việc gì thì việc nhưng cô đừng cô xưng cháu nữa, kỳ quá.

Mặc tôi nói gì thì nói, cô gái vẫn nhất định không chịu đổi cách xưng hô. Cô ngó ý nhờ tôi viết dùm một lá thư :

- Nhờ cô viết dùm cháu lá thư gửi đi Mỹ. Hai tháng nay rồi thằng chồng cháu nó không chịu gửi tiền về.

- Ủa, cô có chồng ngoại quốc, chắc ông làm ăn xa.

Cô gái cười ngặt nghẽo :

- Ui, chồng con gì đâu cô ơi. Bọn cháu có nhiều ông xã lắm. Nhưng thằng này nó lãnh nuôi dùm đứa con của cháu.

- Chớ không phải con của ông ta sao ?

- Nó người Mỹ mà cô. Cháu đâu có biết con nhỏ con cháu là giống của thằng nào. Gặp nó, cháu đổ đại. Con nhỏ có tới ba bốn thằng cha lận cô.

Tôi tò mò :

- Họ không biết sao ?

- Biết gì. Hồi cháu đẻ con gái bông về, rồi mấy thằng Mỹ đeo cháu nó bỏ đi Cam ranh, đi Đà Nẵng gì đó, lâu lâu mới về thăm. Đứa nào về cháu cũng nói đại đó là con nó, vậy mà khi về Mỹ, còn có thằng gửi tiền sang cho cháu xài nữa. Bây giờ còn một thằng ở Cam ranh, lâu lâu vẫn trợ cấp cho cháu.

- Hèn chi tôi thấy cô ở nhà hoài chả thềm đi làm.

- Làm chó cô. Tôi nào cháu cũng đi bán bar đó chó, khuya mới về nên ban ngày ở nhà ngủ bù.

Tôi không hiểu sao lần này tôi lại tò mò hỏi chuyện một cô mẹ Mỹ lâu đến thế. Mọi lần tôi không thể nào nói chuyện nổi với họ. Vậy mà hôm nay, sao tôi lại mất thì giờ với cô gái này nhỉ. Có lẽ nghe họ nói chuyện riết dưới hẻm rồi đâm quen tai chẳng.

Tôi nhìn kỹ cô gái : dáng cô nhỏ thó, nước da ngăm đen, mắt sâu hoắc, tay chân khẳng khiu. Cô mặc bộ đồ ngủ mỏng đen, nổi dưới ánh đèn, tôi nhìn rõ bộ ngực của cô nhọn thẳng, cứng ngắc. Cô gái không mặc «chuối chiên», Tôi phải ngạc nhiên :

- Cô nhiều người mê là phải, ngực cô như con gái.

Cô gái cười ngất :

- Cô nhìn coi, ngực bom đó cô.

Cô gái vừa nói vừa cầm tay tôi đặt lên ngực :

- Cô sờ thử coi, cháu đi bom đó. Mắt cả trên trăm ngàn, bom đi bom lại hoài nó cứng ngắc. Đôi khi đau thấy mồ cô ơi, nghề nghiệp cháu phải chịu đựng chó khổ sở lắm. Có lần cháu bị tím bầm tưởng phải cắt vát đi chứ, cháu khóc ròng cả tuần, tưởng lần này phải bỏ

nghề chớ.

Tôi bật cười rụt tay lại :

- Tôi chả thấy gì hết.

Cô gái cũng tùm tùm cười. Cô đặt lá thư trên bàn :

- Cô viết cho cháu lá thư, viết lá thư này ra tiếng Mỹ dùm cháu, cháu có ghi địa chỉ ở bên dưới đó cô.

Tôi nhìn cô gái thấy khuôn mặt cô ta trung hậu thực thà, có vẻ khá hơn mấy cô ở dãy nhà lầu đằng trước hẻm. Tôi hỏi :

- Sao cô không nhờ chị Thanh tôi viết cho.

Cô gái thật thà :

- Cô giỏi hơn, cô đi học mà.

Tôi cười :

- Cô không thấy chị Thanh tôi nói tiếng Mỹ giỏi đó sao ?

- Giỏi bằng cô gì được. Nói cho ngay lần trước cháu có nhờ chị ấy viết lâu rồi. Thằng bồ cháu nó viết thư về nó nói em phải học nhiều nữa. Cô biết không, cháu nói dối với tụi nó cháu xin tiền đi học tiếng Mỹ, tụi nó cũng

cho thêm.

Tôi bỗng cảm thấy vui vui, lâu nay tôi chỉ ngồi nhìn họ, nhận xét họ với vẻ bàng quan. Lần này tôi muốn tìm hiểu đời sống của họ. Thật vậy, mình đang sống giữa vòng vây của họ mà mình không biết gì hết sao. Qua một vài phút ban đầu, cô gái thật thà tâm sự :

- Hồi ở dưới quê cháu tên là con Rớt. Ba má cháu cho cháu lên Sài Gòn đi ở đợ. Cháu làm việc cực quá, rồi cháu nghe lời tên thợ điện dụ dỗ đến mang thai. Nó bỏ rơi cháu. Từ đó cháu đâm ra giận đời, thấy đời không có nghĩa lý gì hết cô ơi. Cháu bị chủ đuổi, bụng mang dạ chửa cháu phải ra ngủ ở mấy cái sạp ở ngoài chợ, ngày cháu gánh nước mướn. Cháu sinh ở nhà thương thí, đưa con nhỏ đẻ ra là chết liền, cháu buồn quá tính tự tử mấy lần...

Tôi thường đọc tiểu thuyết, thỉnh thoảng một vài nhà văn viết truyện tả tâm trạng các cô gái điếm và mảnh lói của họ. Có Rớt này có đang dùng mảnh lói để gọi tình thương của tôi không ? Nhưng tôi vẫn chăm chú nghe cô ta kể tiếp :

- Vậy rồi cô coi đời vật đổi sao dời, cháu đổi họ thay tên. Tên cháu bây giờ là Xuân Hường. Cô biết tại sao cháu tên Hường không ? Cháu có quen với một con bạn

người Huế hồi còn đi ở, nó nói ở Huế người ta gọi màu hồng là màu Hường. Hường cũng đẹp cô hả ?

Tôi gạt đầu. Xuân Hường tự động kéo cái ghế ngồi đối diện ngay mặt tôi và kể tiếp tục. Hường cho biết ban đầu đi chùi nhà làm giường cho Mỹ rồi lấy một người Phi. Tên Phi về nước, từ đó cuộc đời Xuân Hường bắt đầu lên hương. Hường kể cho tôi nghe là nàng đã đưa cha mẹ lên Sai gon, mua một căn nhà ở Chợ lớn có lầu. Mấy đứa em được đi học hành đàng hoàng hết. Xuân Hường kể một thôi rồi kết luận : Tụi Mỹ nó ngu lắm cô ơi, bọn cháu có bầu chẳng cần phá làm gì, đứa nào cũng nhận nuôi. Cô nghĩ coi, người Việt Nam mình khôn lắm chứ đâu có ngu như tụi nó, nó không phải con mình là biết liền.

- Bây giờ Hường ở với mấy ông ?

- Giờ cháu chỉ còn có một ông xã. Ông này làm ở hãng thầu chứ không phải lính Mỹ đâu cô. Nó tử tế lắm, nó nói trước khi về nước nó mua cho cháu cái nhà để ở, qua bên rồi nó gửi tiền qua.

Tôi nghi ngờ giùm cho Hường :

- Hường đã bị Mỹ nó gạt bao giờ chưa ? Tôi nghĩ tới trường hợp của Xi Mông, cô gái ở đằng trước hẻm.

Nhưng Hường cười, tỉnh bơ :

- Cũng có chở cô. Có thằng tốt thằng xấu. Chắc cô nghĩ tới chuyện con Xi Mông đằng trước chở gì. Mỹ đen nó chê gái Việt-Nam, tui nó cũng không bằng Mỹ trắng đâu cô. Cháu ngán mấy thằng đen lắm.

Tôi hứa với Hường là tối nay tôi sẽ viết và sáng mai Hường có thể sang lấy thư đi gửi được, Hường cảm ơn rồi rít rồi chào tôi ra về. Dưới nhà vẫn còn đông khách và ba tôi vẫn còn ngồi bên nhà ông hàng xóm. Tôi nghe thấy tiếng Chị Thanh hỏi Hường và tiếng Hường cười lớn chắc Hường đã ra về, và cuộc buôn bán chuyện vẫn cũng đã đến hồi nhạt nhẽo vì tôi thấy chị Tiên lên nhà, rồi chị Thanh cũng lên theo.

Một lát sau ba tôi cũng trở về nhà, khi tôi xuống nhà để rửa mặt đánh răng thì thấy má tôi đã vào giường ngủ. Ba tôi còn ngồi ở giữa nhà trên bàn còn có bình thuốc Lào. Ba tôi nói :

- Con Tánh đi mua giùm ba mấy gói thuốc Lào đi.

Tôi chợt nghĩ thấy hơi rượu nồng nặc. Ba tôi đã bỏ rượu từ lâu, bây giờ ông uống lại. Khuôn mặt ba tôi hơi đỏ, đôi mắt sáng hơn. Tôi thấy ba tôi có vẻ lạ hơn thường ngày. Tôi định đi lên gác lấy tiền thì ba tôi đã

vết bạc lẻ trong túi quần :

- Tiền đây này, Tánh. Mua mau cho ba để ba hút, nhặt miệng quá trời.

Tôi cầm chặt mấy đồng bạc cắc mà nhìn ba tôi sững sờ. Hơi rượu ở mồm ba tôi làm tôi muốn chóng mặt. Ba tôi thấy tôi nhìn thì đưa tay quệt miệng :

- Lâu quá không uống rượu, uống mấy đồng ngon quá trời.

Ba tôi nói lớn, chắc cốt ý cho má tôi nghe. Tôi cầm mấy đồng bạc cắc đi ra quán mua thuốc. Khi tôi trở vô, vào gần tới hẻm tôi nghe tiếng rì rào, tiếng cười nhỏ. Tôi chưa kịp nhìn, một bàn tay dài, đen thui đưa ra vòn vào người tôi. Tôi hét lên một tiếng kinh hãi và ù té chạy, Tiếng một tên Mỹ cười hăng hắc lẫn với tiếng chửi rửa của một cô gái Việt. Tôi vào tới nhà là đóng cửa lại, cảm giác như còn bị tiếng cười bám chặt ở sau gáy. Ba tôi mở lớn mắt nhìn tôi :

- Cái gì mà chạy rật rật vậy hả ?

Tôi ném mấy gói thuốc giữa bàn rồi bỏ đi lên lầu. Khi tới giữa cầu thang tôi đứng dừng lại, rồi không biết dừng lại để làm gì, tôi lại đi thẳng lên.

Lên tới căn gác nhỏ tôi càng muốn nổi sùng hơn. Chị Thanh và chị Tiên đang đấm bóp cho nhau. Chị Thanh nằm dài ở giường. Chị Tiên ngồi chồm hồm, hai tay đánh đều đều lên lưng chị Thanh. Chị Thanh cười cười nói nói :

- Chỗ này nè. Ê, chỗ này nè.

Tôi nhìn khuôn mặt chị và thấy kinh tởm. Ở nơi chị như có một sự thay đổi đến đột ngột, trơ trẽn, như con bé nhà quê hôm qua mới đi dép mo cau, hôm nay áo dài, thoa son phấn và đi guốc cao gót. Chị Thanh hỏi tôi :

- Mà viết thư cho Xuân Hường không ?

- Có viết.

Chị nói với chị Tiên :

- Con nhỏ đó ai đặt cho cái tên đẹp quá mà.

- Con nào mà không có tên đẹp. Tên Tây tên Mỹ đủ thứ.

- Con nhỏ xấu vậy mà nhiều bồ ghê.

Chị Tiên ganh ghét :

- Cái thứ đó mà bồ bịch gì, trả tiền cả mà.

Chị Thanh làm thính, về suy nghĩ. Tôi không muốn nghe chuyện của các chị chút nào hết. Tôi nghĩ là tôi sẽ viết giùm lá thư cho Hường rồi viết cho anh Ngợi một lá thư. Tôi vẫn nghe tiếng chị Thanh và chị Tiên nói chuyện :

- Con Hường nó lấy tên Hường bao giờ vậy cà, trước nghe kêu nó là Huỳnh Hoa kia mà.

- Không, trước nó là Hường, nó mới đổi Huỳnh Hoa đây nè.

Vậy là tôi có thêm nhiều chuyện để viết thư cho Bình. Đêm nay tôi sẽ không làm việc gì hết ngoài ba lá thư. Một, viết giùm cho cô gái điếm, lá thứ hai cho anh Ngợi và lá thứ ba, tôi sẽ thức rất khuya để viết cho Bình. Sáng mai tôi sẽ ra bưu điện sớm.

Nhưng xui cho tôi là bên nhà anh Tám ống nước đang cãi nhau rùm trời, tiếng hai vợ chồng anh Tám át hết cả tiếng radio và tivi hàng xóm. Cả xóm lại đồ đồn ra, cả chị Thanh và chị Tiên cũng đi xuống đường.

Tôi khỏ sở một mình trong căn gác nhỏ, tôi chắc dưới nhà ba tôi cũng đang khỏ sở và buồn bực như thế. Nhưng ông đã có mấy đồng rượu đế và còn có bình

thuốc Lào nữa. Tôi đem lá thư viết bằng tiếng Việt của Hường ra đọc. May cho tôi, đang buồn bực đến muốn đốt cha cái nhà, tôi cũng phải ôm bụng cười, cười một mình đến bò lăn. Đây là lá thư tình quái đản nhất mà tôi được đọc lần đầu tiên.

Nhưng qua trận cười tôi bỗng cảm thấy mình trống rỗng, buồn muốn phát khóc được. Tại tôi vẫn nghe đều đều tiếng la hét, chửi nhau và tiếng cười rộ của trẻ con dưới xóm. Trên bàn học của tôi, không biết chị Thanh sang cái hình tô màu lúc nào mà đem chung ra đó. Tôi cúi kính lật úp xuống, rồi chưa hả cơn giận tôi lấy tất cả sách vở, bút mực đè lên trên. Nhưng vô ích, chị Thanh không thể nào dẹp lép, tan nát, mất bằng trong tôi được.

Mặc ai chửi nhau, đánh nhau, mấy cô gái điếm bên kia dãy lầu vẫn cười giỡn, áo ngủ phong phanh chạy ra, chạy vào, vui vẻ, cựa cựa rập rình đuổi nhau với anh chàng lính Mỹ ăn mặc kỳ cục đến độ tôi phải đỏ mặt đóng cửa lại... Mà đóng cửa là tôi tự đun chín người tôi trong hơi nóng.

4.

Không hiểu nghe ai bày vẽ mà chị Tiên đi học một lớp nữ công gia chánh. Mấy ngày đầu, chị có vẻ bận rộn lắm. Chị Tiên không lanh lợi như chị Thanh và hơi tối dạ. Đạo trước ba tôi thường than phiền : Sao cả nhà chỉ có mình nó ngu. Hoặc : Tao tưởng nó không học hành được. Nhưng chị Tiên học hành cũng tạm được, đúng hai ba năm rồi chị cũng leo lên được từng lớp. Cũng như đi học nữ công gia chánh, mấy tuần lễ sau chị cũng đem về một vài món ăn do chính chị làm. Một hôm nhìn thấy cái bánh ngọt đặt trên đĩa được đem ra sau giờ cơm, ba tôi hỏi :

- Bánh ở đâu vậy ?

Chị Tiên khoe ngay :

- Bánh con làm đó ba. Con đi học làm bánh mứt.

Mặt ba tôi vui hơn :

- Con Tiên làm đó à. Thiệt không ?

Chị Tiên cười rạng rỡ :

- Dạ con đi học thiệt mà ba. Đẹp không ba.

Lần đầu tiên sau những ngày gia đình xáo trộn tôi mới nhìn thấy ba tôi cười nói khôi hài :

- Được, đẹp thì coi cũng tạm đẹp nhưng còn phải ngon nữa chứ.

Chị Thanh chen vào :

- Nó bảo đảm mà ba. Không có mùi khét không lấy tiền.

Tôi tưởng ba tôi sẽ cười tiếp, nhưng nghe tiếng nói của chị Thanh ông sa sầm mặt lại. Ông không nói gì nữa. Bánh được cắt ra ông cũng không thêm ăn. Má tôi tức thì đay nghiến :

- Con nó cố gắng học nội trợ cũng không khuyến khích nữa, người gì mà ích kỷ.

Ba tôi dễ nổi nóng lắm. Nhưng ít lâu nay, sau vài lần gây gổ nặng nề tính tình ba tôi trầm hơn, mặt lạnh vẻ khinh bạc. Ba tôi xỉa răng rồi đi tìm chỗ dung thân. Chị Tiên đưa bánh mời tôi :

- Con Tánh ăn không ?

Tôi nể lời chị cầm một miếng bánh ăn thử. Quả như lời chị Thanh nói, bánh khét let và bột bở rệt, mấy hạt nho đen nhỏ xíu nằm sát dưới lớp cháy. Tôi cố ăn cho

hết. Ba tôi ra khỏi bàn ăn rồi, mấy má con lại ngồi nói chuyện :

- Con Tiên cũng giỏi, ráng lên mai mốt còn về nhà người ta nữa nghe.

Chị Thanh úp mở :

- Nó sắp cho chị em chúng con ăn cỗ cưới rồi má. Con đó tầm ngàm mà đâm chết voi đó má.

Má tôi giật mình y như nghe một tin gì quan trọng lắm. Phải quan trọng lắm má tôi mới ngần mặt ra như thế :

- Thiệt giỡn đó mày.

Bà vừa hỏi chị Thanh vừa nhìn chăm chăm vào mặt chị Tiên. Tôi cũng đưa mắt dò xét khuôn mặt của chị. Khô, khuôn mặt của chị Tiên dưới mắt tôi ngu dần quá, chả có chút tình cảm nào xuất hiện khả dĩ đoán được tính tình. Một khuôn mặt chết như thế làm thế nào có người yêu thích được. Chị Thanh trả lời thay :

- Thiệt rồi đó má. Tiên, mày khai đi chứ...

- Làm gì có mà khai, chị nói tầm bậy tầm bạ.

Chị Thanh cười :

- Bữa mày đi với ai đó, còn chối... Để tao tả cho má nghe...

Khuôn mặt của chị Tiên bất thần tái mét, môi chị không dùng được run rẩy :

- Chị Thanh đừng nói tầm bậy, em, em...

Khuôn mặt chị Tiên khở sở hấn, đôi mắt như sắp khóc. Chị Thanh đang cười bỗng khựng lại. Má tôi không để ý tới nét mặt của chị Tiên bà đứng dậy vui vẻ.

- Chuyện chị em bây chán quá trời. Làm sao thì làm đừng như mấy con nhóc bên nhà thím Bảy Xe Lô, đầu năm nói sắp lấy chồng, cuối năm nói chệ thẳng đó không ưng người ta cười...

Rồi như chợt nhớ người ta cũng có thể cười mình rồi, má tôi nghiêm nét mặt :

- Tụi bây lớn rồi cẩn thận nghe, con trai bây giờ mà, coi chừng đó.

Tôi cười thâm. Một trong hai bà chị có một ông rước là mừng rồi.

Má tôi phải làm heo ăn mừng, Cả ba nữa chó. Nhưng không hiểu sao câu chuyện trêu chọc đó không được ai nhắc nhở nữa. Chị Tiên vẫn đi học thêm nữ công gia

chánh đều đều. Nhưng những thứ bánh chị đem về ba tôi không hề ném qua. Ăn xong là ông vội vã sang hàng xóm, khi về mùi rượu xông nồng nặc cả nhà. Má tôi đâm ra cáu kỉnh hơn, trừ khi nói chuyện với các bà hàng họ, hoặc chị Tiên và chị Thanh, hễ gặp ba tôi hay tôi là bà gắt gỏng, tỏ vẻ khó chịu.

Nhưng một hôm tôi chợt khám phá ra điều tiết lộ của chị Thanh. Hôm đó tôi nghỉ một giờ cuối, buổi chiều trời mát hẳn. Thấy còn sớm tôi chưa về nhà vội, đi ra phố vào một hiệu sách ngắm những cuốn sách mới. Tôi định mua một cuốn truyện gì để gửi cho Bình đọc nữa.

Một cuốn tiểu thuyết có dính dấp đến chuyện chiến tranh chẳng hạn. Nhưng khi tìm ra được cuốn sách tôi thích rồi thì tôi tính lại không đủ tiền. Tôi phải đi về, chờ dịp khác. Ra tới bến xe Lam thì trời đã chiều hẳn, tôi không tranh được chỗ để ngồi. Tôi bèn đi bộ ra vườn hoa Tao đàn.

Tôi nghĩ là ra đó ngồi hóng mát chớ có đứng đến rã chân cũng chưa chắc chen lấn được với đoàn người đang hăm hè nhau, chạy đuổi, giành giựt nhau mỗi khi xe ghé bến. Đến tối chắc xe sẽ vắng hơn và tôi đón xe dễ dàng. Ra tới vườn hoa tôi cũng khó khăn lắm mới tìm được một chỗ ngồi. Các ghế đá đã có từng cặp, từng cặp.

Tôi tìm một bãi cỏ cạnh bồn hoa ngồi xuống và mở sách ra đọc. Sau lưng tôi cách bồn hoa gần có một cặp nhân tình đang ngồi rù rì tâm sự. Tôi chăm chú ôn bài không để ý tới đôi tình nhân đang rù rì đằng sau lưng tôi, có lẽ họ cũng chẳng thèm để ý tới sự có mặt của tôi đang ngồi ở đây nữa. Nhưng khi nghe tiếng nói của người con gái một lúc tôi bỗng giật mình. Giọng nói quen quá. Tôi quay lại, hai người ngồi quay lưng về phía tôi. Người con gái mặc áo trắng, tóc ngắn như tóc chị Tiên, và giọng nói thì đúng là chị rồi. Tim tôi đập mạnh, tôi cố nén một tiếng kêu rồi cúi xuống vờ học, nhưng thật tình là chăm chú nghe. Tiếng chị Tiên bây giờ nổi lên hẳn :

- Em buồn cảnh gia đình em lắm, ba má em không hòa thuận.

Giọng chị buồn bã thật tình, hình như sắp sửa khóc nữa. Người đàn ông cũng vậy, giọng trầm, chậm rãi :

- Hoàn cảnh chúng ta thật bi đát. Gia đình anh cũng vậy. Luôn luôn như địa ngục.

Tôi suýt đánh rơi cuốn sách xuống cỏ. Hẳn đã có gia đình. Hẳn có vợ rồi thì tại sao chị Tiên lại đâm đầu yêu hẳn. Giọng chị Tiên hạ xuống như một màn cải lương :

- Em không biết chuyện chúng mình rồi đi đến đâu. Có một đám hỏi em ba má em ép ghê quá.

Lại đóng kịch. Tôi đang giận cũng muốn phì cười. Người đàn ông nói :

- Hẳn thế, cha mẹ nào không thương con. Còn em, em tính sao ?

- Em chả tính sao cả. Nhưng anh, nếu em đi lấy chồng anh có buồn không ?

- Anh ghen ghê lắm.

Câu nói của người đàn ông làm tôi sững sờ. Hẳn yêu chị Tiên thực tình sao ? Anh ghen ghê lắm. Thôi rồi, mày ngu quá Tánh ơi. Vậy những lúc hẳn yêu vợ hẳn rồi ai ghen. Đàn ông thật là một giống ích kỷ, một thứ vợ vào.

- Anh ghen thế nào em cũng ghen như thế. Em còn khổ hơn.

Lại trình diễn. Diễn viên toàn nhà nghề cả. Đi giựt chồng người ta còn bảo là ghen. Chị Tiên tôi đó, chị đang đóng trò, đang cố mùi mẫn đem tài chài ra để giựt chồng, đề kiếm chồng. Ai nói chị Tiên đàn độn, không lanh lợi nữa thôi. Tôi ngồi cúi mặt xuống trang sách giả

vờ như chăm chú học lắm, tôi sợ chị Tiên khám phá ra sự có mặt của tôi :

- Anh đã nói là anh chỉ yêu em, anh không yêu vợ anh.

- Nhưng em, lương tâm em thường ray rứt. Em khổ lắm, mang tiếng là đi cướp chồng thiên hạ. Nhưng anh ơi tình yêu nó lạ lắm, con tim nó có lý lẽ riêng của nó.

Tôi suýt cười lớn. Tôi bại, con tim của chị Tiên có lý lẽ riêng trong vụ phá hoại gia cang người khác vì con tim đó có nằm trái mọi người, con tim không bình thường nằm bên trái lồng ngực mà nằm bên phải lồng ngực. Giọng chị Tiên vẫn đều đều :

- Anh dám ly dị không ?

Rồi chị nói tiếp như khóc :

- Không, không anh ơi, em không muốn anh làm như thế, thà rằng em khổ.

Câu nói của chị Tiên làm tôi nhớ lại một con bạn học, yêu một người có vợ và người đàn ông đã ly dị vợ để cưới cô ta. Ít lâu sau tôi gặp lại, thấy cô bạn hốc hác, bụng mang dạ chửa. Hỏi ra mới biết là người chồng đã trở về với vợ cũ. Cô ta khóc : Đàn ông là thứ ích

kỷ, bây giờ tao mới biết thì đã lỡ rồi. Tôi không ngạc nhiên, không biết đời tôi sau này ra, sao nhưng tôi kịch liệt chống những việc làm đó. Tôi cũng không lạ lòng gì những cô bạn trong lớp học, nhiều cô mặt mày xinh đẹp đi học làm bé, hay có chân trong những tổ chức hạng sang.

Có nên đổ lỗi cho chiến tranh, cho hoàn cảnh xã hội không. Không, những cô gái điểm xung quanh tôi họ sống thực hơn chị Tiên nhiều, thực hơn một số bạn bè của tôi nhiều. Gia đình tôi cũng vậy, sống buồn khổ thực thà trong xã hội dối trá. Đối với tôi, chị Tiên không thể tha thứ được.

Người đàn ông giọng vẫn trầm tĩnh :

Em Tiên, em đừng nói những điều cay đắng làm khổ anh nữa. Bao đêm anh không ngủ được, tất cả những ngày giờ anh chỉ mong tới lúc gặp em. Bỏ qua hết đi xích lại gần đây anh biểu.

Tiếng chị Tiên sụt sịt. Chị khóc :

- Anh ơi em khổ quá.

- Anh biết rồi. Chúng mình sẽ đi thật xa, chúng mình sẽ hạnh phúc,

- Còn vợ con anh thì sao ? Anh đâu có bỏ nổi.

Người đàn ông im lặng. Hắn có dám bỏ được gia đình không ? Tôi rùng mình. Ai còn dám bảo chị Tiên tôi là ngu nữa ?

- Sao anh không trả lời em ?

- Em còn có một bà chị nữa phải không ? Chị ấy chưa có chồng phải không ?

- Có.

- Em thấy chưa, em còn có hạnh phúc hơn nhiều. Em đòi hỏi quá.

Bây giờ tiếng thút thít của chị Tiên làm tôi khó chịu. Thật ta thì tôi khó chịu từ lúc đầu. Máy lần tôi định bỏ về nhưng rồi sự tò mò thúc đẩy tôi ngồi lại. Xem nốt vở kịch đó. Người đàn ông đã hờ hênh lộ rõ sự gian xảo mai mỉa.

Chị Tiên đâu có sắc nước hương trời gì, có thông minh gì để hắn mê đắm chạy theo. Mà dù có đẹp thật đối với một người đàn ông khi đã chiếm được thì cũng chả còn gì để mê đắm nữa. Hắn chưa đào thải chị Tiên là vì chưa có cơ hội đó thôi. Những chuyện tình kiêu này đâu có lạ gì, mỗi ngày tôi thường nghe các cô điểm

kể cho nhau nghe dĩ vãng với những mối tình mà các cô thường thêm bớt cho có vẻ lâm ly hoa mỹ.

- Tối nay em rảnh không, anh đưa em đi ăn rồi mình đi xi nê.

- Anh không về nhà ?

- Vợ anh về dưới quê rồi, ba bữa nữa mới lên tới.

Giọng chị Tiên đầy vẻ tủi thân.

- Thì ra anh chỉ rảnh được những lúc ấy.

Chị Tiên nói ngu quá. Tôi như anh chàng kia thì chỉ sớm chỉ chiều mối tình đã rồi.

- Thôi em đừng làm khó với anh nữa.

Giọng người đàn ông nhấn nại.

- Nhưng em phải về. Ba em khó lắm.

- Không, tối nay em phải đi với anh.

Rồi không biết người đàn ông thả thả ra sao đó, một lát sau hai người đứng dậy ra khỏi vườn Tao Đàn. Tôi chờ cho hai người đi khuất mới ra đường đón xe. Chuyến xe Lam chỉ còn một chỗ trống. Khi về tới nhà thì cơm đã dọn. Ba tôi nhìn ra thấy tôi ông hỏi :

- Con đi học về muộn vậy ?
- Dạ con ra phố mua sách.
- Thấy con Tiên đâu không ?
- Dạ không.
- Hừ.

Ông chỉ hừ nhẹ một tiếng, rồi đi tới ngồi vào bàn ăn :

- Khởi đở cơm. Về trễ ráng chịu, cả nhà đâu ra ăn cơm.

Bữa cơm vẫn tẻ ngắt không ai nói với ai một lời. Ăn cơm xong là ba tôi bỏ đi sang hàng xóm.

Đợi ba tôi đi khỏi chị Thanh mới lo lắng hỏi :

- Con Tiên đi đâu vậy, má có biết không ?
- Thì nó đi học mà.
- Học sao giờ này chưa về.
- Tao làm sao biết được mây. Chắc bạn bè rủ đi xi nê gì đó.

Lỗi suy nghĩ của má tôi thật giản dị. Tôi làm thỉnh không tiết lộ sự bí mật của chị Tiên mà tôi đã tình cờ bắt gặp. Hôm đó chị Tiên về hơi khuya, ba tôi mắng chị một trận nên thân. Chị không dám cãi lại nhưng có vẻ hậm hực ra mặt.

Không hiểu sao từ hôm đó tôi thấy mặt của chị Tiên có một vẻ dối trá thật đáng ghét. Chị vẫn đi ra vào, nhớn nhoe trước mặt tôi, tôi không còn thấy mặt chị dần dần nữa mà nó trở thành một người nham hiểm. Bây giờ, trong gia đình tôi trở thành một người xa lạ, đến cả má tôi cũng không còn coi tôi như chị Thanh, chị Tiên nữa. Ba tôi bỏ nhà đi thường ngày, có đêm ông không thềm về nhà ngủ nữa. Ông cũng không còn cho tiền để chi tiêu trong tháng như trước. Má tôi bận rộn buôn bán, không để ý gì tới tôi nữa. Anh Ngời tôi còn ở xa mà cũng đánh tin được gia đình làm ăn khá giả. Anh gửi thư về xin tiền hoài.

Chị Thanh gay gắt : Tiền đâu mà cho nó, nó đã không nuôi nổi gia đình thì thôi chứ. Tôi càng ngao ngán cho tình ruột thịt, anh tôi đi lính, anh tôi là đàn ông, giá má tôi chịu khó đẻ thêm một lô con gái như chị Tiên, chị Thanh thì tha hồ mà nhờ. Mà quả như thế thật, bây giờ công việc mua bán do một tay chị Thanh gánh hết. Chị Thanh bắt đầu giao du thân mật với hàng xóm, mà hàng

xóm của gia đình tôi lúc này là mấy cô me Mỹ, mấy cô gái điểm. Cô Xuân Hương hay cô Huỳnh Hoa gì đó thỉnh thoảng sang nhờ tôi viết thư, mỗi lần gặp tôi đều ngộ đều gật đầu chào lễ phép.

Nhưng giữa chị Tiên và tôi bỗng thường xảy những cuộc cãi vã không đầu. Từ hôm biết được chị Tiên đi lại với một gã đàn ông đã có gia đình, tôi đâm ra khinh chị và thường hay trả lời cộc lốc hoặc tỏ vẻ hỗn hào ra mặt. Điều này làm chị Tiên bị chạm tự ái. Cứ hai ba hôm là hai chị em y như có một trận cãi vã không lớn thì nhỏ, và lúc nào chị Tiên cũng được má tôi hoặc chị Thanh bên vực khiến tôi đã có lần nổi sùng đến độ cả má tôi, chị Thanh và chị Tiên sùng sốt. Hôm đó không hiểu bởi ai nghinh ai trước, nhưng chị Tiên lên tiếng :

- Con chó, bộ tướng mặt mày đẹp đẽ lắm sao, được vài thằng tán đã làm bộ.

Tôi chợt nhớ ra câu chuyện nghe lén trong vườn hoa, tôi cười lớn :

- Chị chỉ biết chửi người ta, chị không biết con tim có lý lẽ riêng của nó sao ?

- Lý lẽ, lý lẽ cái thứ hỗn láo, coi cha mẹ chị em không ra gì hết hả. Tao nói thiệt chó còn cái mặt mi ở trong

nhà phút nào làm ăn không ra phút đó.

- Chị định làm ăn gì ?

- Kệ cha tao.

Tôi cười thành tiếng :

- Bộ chị con riêng hay sao mà có cha riêng. Nói chơi cho vui chứ ai không biết chị có việc làm rồi.

- Làm gì, con trời đánh kia.

- Nè đi học đi hành như chị mà ăn nói hỗn xược vậy? Chị làm gì chị biết.

- Tao thấy tao chả làm gì trái với lương tâm tao hết.

Tôi tàn nhẫn :

- Chị không có gì để lương tâm cắn rứt thì thôi, trừ khi đi giựt chồng đi làm lẽ mới bị lương tâm cắn rứt chớ.

Má tôi đã chạy lên gác. Khuôn mặt chị Tiên trắng bệch, chị tức giận đến nói không ra tiếng. Thấy má tôi chị khóc òa :

- Má coi nó nói con giựt chồng người ta, con đi làm bé...

Má tôi xô chị Tiên ra một bên, rồi xĩa xối vào mặt tôi:

- Tánh, sao mày ăn nói mất dạy như thế hả ? Mày dám bày đặt vu khống cho chị mày làm việc tôi bại như thế ? Con chết bầm, con chết vập kia ?

Má tôi như thế đó, chưa hỏi đầu đuôi gì hết, bao nhiêu lỗi lầm đã vội đổ lên đầu tôi hết. Tôi hần học :

- Con nói chị đi cướp chồng bao giờ. Tại chị ấy có tật chị ấy giật mình đó chứ. Má hỏi chị coi.

Chị Tiên vẫn bù lu bù loa :

- Mày nham hiểm lắm. Mày rồi suốt đời ở góa làm bà bác, bà cô. Mày sẽ đi ăn mày, mày sẽ bị xe cán, sét đánh...

- Cái đó em nhường cho chị rồi.

- Ê, con nhỏ, đừng nói móc họng nghe. Tao đây chi mày ?

Chị Thanh chen vào. Chị Tiên tức thì chạy lại đứng bên cạnh chị Thanh :

- Nó ngênh em rồi nó gây. Tự nhiên nó gây.

Tôi cười nhạt :

- Còn gì nữa mách luôn. Tôi chả sợ ai, tôi chả sợ ai. Tôi bị trái tim nó nằm bên trái như mọi người nên nó không có lẽ phải...

- Má coi nó chửi con nữa, con đã sợ nó rồi...

- Chị mà sợ, chị mà sợ ai nữa. Những tiếng kêu lớn nghẹn trong cổ họng tôi...

Má tôi la lớn :

- Chúng bay im hết không ? Tao đốt cái nhà bây giờ.

- Đốt con càng mừng.

Đến lượt má tôi khóc. Con với cái, nuôi lớn để nó dạy khôn. Má tôi vừa khóc vừa kể lể đủ điều. Bên cạnh má tôi còn có chị Tiên chị Thanh phụ họa. Một lát bà bỏ xuống nhà vừa đi vừa khóc. Nghe tiếng ồn ào là bà Hai chạy qua ngay. Tôi định xuống nhà xin lỗi má tôi thì đụng độ bà Hai đã ngồi sẵn ở ghế. Má tôi ôm mặt khóc vui, chị Tiên trình bày cho bà Hai nghe đầu đuôi câu chuyện. Bà Hai trách tôi :

- Sao em đại vậy. Thời buổi bây giờ phải biến chế ra mà sống chứ ai biết nghề nào vinh nghề nào nhục. Qua nói thiệt qua thấy tình cảnh mấy má con bên này qua thương lắm. Gặp thằng cha khùng ai dè thời buổi

này mà còn ôm đồng chữ Nho nói chuyện Thánh Hiền. Thiệt xưa rích, nghe mà thêm rầu.

Chị Tiên lại ỷ mình ở phe đông người :

- Bà Hai không biết chớ nó khinh cái nhà này lắm. Khinh sao không đi kiếm mà ăn, ở đó mà ăn bám...

Đã đến lúc tôi không dừng lại được, mặc dù trước đó tôi đã cố nén bao nhiêu lần rồi :

- Còn chị thì đẹp mặt chưa ? Chị làm gì chị biết không?

Chị Tiên đứng chống nạnh hai tay. Chắc chị yên chí việc làm của chị, tôi không thể nào biết được :

- Tao thách mày nói đó. Mày biết tao làm gì ?

- Làm nghề giựt chồng thiên hạ, rủ nhau vào vườn hoa to nhỏ xúi người ta bỏ vợ bỏ con chớ làm gì. Bộ chị tưởng bí mật lắm đấy !

Tôi tưởng khi nghe xong câu đó chị Tiên sẽ sững người lại, sẽ tím mặt và nước mắt chảy ròng. Nhưng không, vẻ mặt chị đánh lại rồi trong lúc tôi chưa kịp đề phòng, chị nhảy xô tới tát bốp vào mặt tôi. Tôi cũng không nhường nữa, tôi la hét, xông xáo. Tôi cũng chỉ là một con thú cái như chị Tiên. Tôi mê người đi trong trận đánh đập cào xé, và tôi bị kích động thúc hổi bởi

tiếng la hét của má tôi, sự giằng giựt can gián của chị Thanh và bà Hai. Một lúc sau tôi bị bà Hai ôm chặt cứng, chị Tiên đang ở trong tay chị Thanh. Tôi không đủ sức hăm hẹ nữa, phút nóng nảy dữ dội của tôi cũng qua rất nhanh. Con mê sáng chợt biến mất và tôi sững sờ như vừa bị ai thôi miên để làm một việc ghê gớm lắm. Trước mắt tôi ánh sáng bỗng rực rỡ hẳn và mọi vật hiện ra rõ ràng nhắc nhở sự có mặt, vai vế của tôi trong gia đình này. Tôi ôm mặt khóc nức lên, lòng tôi ray rứt như chết lịm đi vì xấu hổ. Chị Tiên vừa khóc vừa thở :

- Nó, nó nói như vậy đó, còn trời đất gì nữa...

Khi ba tôi về, má tôi mách lại. Tôi tưởng tôi sẽ bị một trận đòn nên thân, nhưng ba tôi chỉ cười nhạt :

- Con hư tại mẹ. Biết đâu con Tánh nó giận nó nói vậy mà không thành sự thật.

Câu nói của ba tôi đem lại kết quả ngay. Chỉ vài ngày sau, lúc cả nhà đang ăn cơm trưa thì chị Tiên được hai người lạ đưa vào nhà. Mặt mũi quần áo chị Tiên rách toí tả. Nhiều vết sước trên mặt và đầu tóc chị bị hớt một mảng ngay ở trước trán. Ba tôi đang ăn dở bát cơm, thả rơi xuống đất, rồi ông vẫn ngồi im nhìn hai người đàn bà dìu chị Tiên đi vào.

Má tôi và chị Thanh đứng bật dậy, ra đỡ chị Tiên, miệng hỏi không ngớt :

- Cái gì vậy, cái gì vậy bà ơi ?

- Em tôi làm sao vậy các bà ?

Ngay khi hai người đàn bà xốc nách chị Tiên đi vào là trẻ con hàng xóm đã bu theo, đứng hàng trong hàng ngoài đông nghẹt. Một người đàn bà nói :

- Thôi đỡ cô xuống cho cô nghỉ cái đã, nói chuyện sau. Cho tôi chai dầu xức cho cổ, coi hai mắt trắng đã nè...

Bà Hai, rồi Huỳnh Hoa, bà Bi trọc cũng đã chen lấn vào bên trong. Bà Hai cố xô mọi người ra để đóng cánh cửa lại :

- Có gì mà nhìn dữ vậy. Đ.m. ai bỏ không ra đâu mà nhìn dữ vậy. Tụi dĩ ngựa.

Rồi thấy mấy cô gái điếm, mấy cô me Mỹ đã tụ trước nhà, bà Hai la lớn :

- Mấy con quỷ đi về. Mẹ cha chúng mày. Coi cái gì, lát nữa bà cho coi.

Vừa chửi, vừa đóng được cửa rồi, bà chạy te te vào bên giường. Hai người đàn bà phụ với má tôi và chị Thanh đang lau mặt, xúc dầu cho chị Tiên :

- Sao, con nào, đứa nào đánh, Đứa nào đánh tao kêu tụi nó cho lát dao chết tốt luôn.

Má tôi hỏi thăm một người đàn bà :

- Con tôi sao ra thân thể vậy chị Bảy, chị Bảy cho tôi biết với.

Một bà kể :

- Tôi bán ở chợ nghe trước chợ có tiếng kêu la, rồi người ta chạy coi rần rần. Thấy hai ba người đàn bà túm con nhỏ này đánh xé. Thiệt tụi đã man mà người coi cũng đã man, chả ai can. Tui thấy cầm lòng không đậu mới rủ mấy bạn hàng ra can mãi tụi kia mới bỏ đi. Thiệt cô còn nhỏ mà đại hết sức. Chán chi con trai mà tấp vô tụi đàn ông có vợ có con, vợ nó ghen chỉ thiệt thân mình.

Chị Tiên tôi đâu có đại. Chị cho là con tim có lý lẽ riêng của nó mà. Dù sao thấy chị như thế tôi cũng không khỏi xót xa.

Máu loãng vẫn còn hơn nước lã. Con trai thiếu giống gì mà không tìm, tấp vào người đàn ông có vợ. Câu nói của người đàn bà kia nghiền trong đầu tôi. Đâu có phải thế ? Đâu dễ dàng đến thế. Cả tuổi trẻ của chị Thanh, chị Tiên tôi đã mệt mỏi vì tìm kiếm mà nào có được. Cả chính tôi cũng đã tìm ra mà nào có hy vọng gì ?

Trong một phút suy nghĩ thâm thía tôi bỗng cảm thấy thương chị Tiên. Thương chị Tiên vì sự ế muộn đã làm chị trở thành một người xấu, sự ế muộn đã làm chị nóng lòng và để rồi rước lấy một hậu quả vô cùng thê thảm như thế. Tôi nhìn lại bàn ăn tìm ba tôi nhưng ba tôi không ngồi ở đó nữa. Chắc ông đã tránh lên gác từ phút đầu. Ba tôi sẽ xấu hổ tới dường nào, hẳn chuyện này xảy ra đau khổ dành cho ba tôi còn lớn lao gấp trăm ngàn lần chị Tiên gánh chịu. Tôi muốn tới gần chị Tiên để tỏ một cử chỉ săn sóc, nhưng mọi người đã lo cho chị xong xuôi cả rồi. Chị đã tỉnh hơn và đang nằm úp mặt xuống gối khóc. Tôi đứng sững như tượng đá, tai nghe vang vách những lời bàn tán xôn xao :

- Vậy còn thằng đàn ông phút đó đi đâu. Nó không can ?

- Can gì, đồ cái thứ đó. Thấy cô này bị đánh là lui mất.

- Đâu có lỗi, bị bà vợ lôi cổ về. Nghe thằng chả lạy van bắt tội.

- Cái giống đàn ông bạc tình vậy đó. Hơi sức đâu mà nói chuyện ở đời. Đàn bà con gái có thân thì giữ.

- Giữ cái mả cha mày con Rết. Giữ mà đi làm điểm thú. Mày khôn ra mày cũng phải ôm riết được một thằng Mẻo như ai. Xài cái thứ Việt Nam rồi như thế này. Lo mà chữa con ơi.

- Còn khuya. Ai thềm chim chuột tụi đó. Nó tới thì nó trả tiền chó mình có quyền rũ ai. Mình hành nghề có giấy tờ hẳn hoi mà má Hai.

- Giấy dĩ mẹ mày. Có ba cái giấy nhà thương bạc hà.

- Giấy đỏ mà ngon đó má.

Bà Hai bật cười :

- Con dĩ chó. Cái mồm dẻo như kẹo. Thôi về đi mày.

Đám đông ở ngoài cửa đã giảm dần. Rồi hai người đàn bà đem chị Tiên về cũng chào má tôi để đi. Má tôi cảm ơn và đưa ra tận cửa. Chị Thanh không hỏi han gì chị Tiên hết nhưng ánh mắt chị cũng đầy tủi hờn. Má tôi trở vào đóng cửa rồi ngồi bên chị Tiên :

- Sao con ngu dại vậy hả con ?

Chị Tiên chỉ biết khóc. Má tôi xót xa :

- Con có đau lắm không ? Sao con không nhờ người ta chở vào nhà thương.

Bà Hai hăng hái :

- Phải rồi. Đi bác sĩ lấy giấy chứng thương kiện bỏ mẹ. Tại thằng chồng nó dụ dỗ chớ tại gì con nhỏ này.

Má tôi cười buồn :

- Chị thương chị nói vậy chớ con mình lỗi rành rành. Đàn ông nào ra đường không mèo mả chơi bời. Lỗi này tại tôi không biết dạy con. Mọi hậu quả của con Tiên chịu đáng lẽ tôi phải chịu. Ba nó nói đúng đó chị Hai.

Chị Thanh xen vào :

- Nó ác quá, cắt tóc người ta nữa chớ.

- Thôi con ơi, con Tiên nó bị cắt tóc cũng như đầu tóc má bị cắt vậy. Chuyện đã lỡ rồi, có làm dữ cũng không ích gì.

- Sao không ích, kiện bỏ cha nó.

Má tôi bắt đầu cáu, bà gắt :

- Kiện, nó không tới nhà nó chửi cho mà nghe thì thôi còn kiện với cáo. Cái mặt cô nữa, coi đó mà làm gương. Trời ơi, tôi khổ quá trời vậy nè.

Má tôi không chịu đựng được nữa và đã kêu trời đất. Thấy chị Tiên nằm im tôi bỏ đi lên gác. Ba tôi đang ngồi ở bàn học của tôi và đang vò nát cuốn vở của tôi trong tay. Thấy tôi vừa ló mặt lên ông liệng cả tập sách vào mặt tôi đánh bốp :

- Cút đi hết. Cút đi hết. Tao điên rồi. Tao điên rồi.

Tôi tối tăm mặt mũi, chưa kịp định thần thì bốp, bốp mấy cuốn sách khác tiếp tục liệng tới. Tôi đưa tay lên đầu đỡ, rồi cứ nhắm mắt thụt xuống thang gác. Tôi suýt té mấy lần. Ba tôi vẫn tiếp tục đập đồ trên gác. Đập chán trên gác ông xuống nhà dưới đập tiếp.

Cái Tivi má tôi vừa mới mua về mấy hôm bị vỡ tan tành. Ly cốc, đồ hộp, tất cả mọi thứ tiện vào tầm tay là ông đập hết. Không hiểu sao lần này má tôi không làm dữ nữa. Tôi sợ quá bỏ chạy qua nhà anh Tám ống nước. Tôi không biết chuyện gì xảy ra trong căn nhà tôi ở nữa. Chỉ biết khi ba tôi bỏ đi rồi, tôi trở về thấy mảnh ly tách vỡ đầy nhà đồ hộp rơi lăn lóc và trên trán chị Thanh có

vết thương cũng đã được dán băng keo. Từ hôm đó chị Tiên không ra khỏi nhà mà bắt đầu đau liệt giường, liệt chiếu. Một buổi sáng tôi đem sữa cho chị uống, chị nhìn tôi rồi ứa nước mắt :

- Tánh, em ghét chị lắm phải không ?

Tôi lắc đầu, rồi thở dài nhẹ :

- Thôi chị nghỉ đi cho khỏe đừng nghỉ vớ vẩn nữa.

Chị Tiên nức nở :

- Lần này khỏi bệnh chị đi xa không ở nhà nữa.

Tôi thấy ý kiến đó của chị đúng. Ba tôi không thể nào tha thứ cho chị. Tôi thường thấy ba tôi đứng ngoài hiên, trợn mắt nghiến răng một mình hoài. Tay ba tôi nắm chặt lại. Ba tôi đã sẵn sàng châm một ngọn lửa hay đâm nát tất cả.

- Chị nghỉ đi.

Tôi không còn biết nói câu gì hơn.

- Chị đi bán bar. Đi xa bán bar rồi chị sẽ giàu có.

Cứ để chị mơ ước bất cứ chuyện gì. Chị đâu còn thể mơ ước chuyện lấy chồng được nữa. Anh Ngời tôi có lần gửi thư về nói là để mấy đứa bạn về coi có đứa nào ráp cho hai bà chị. Rồi anh lại bồi thêm ! Nhưng coi chừng tụi nó đi đến đâu có vợ đến đó.

Anh Ngời ít học, ăn nói cộc cằn, viết thư thì viết huych toẹt không ý tứ chi hết làm mấy chị mịch lòng, nhưng mịch lòng mà thấy thấm thía sự thật.

Chị Tiên cứ hỏi tôi có ghét chị nữa không ? Tôi khó trả lời chị, và tôi sợ chị không tin nữa. Má tôi từ hôm xảy ra chuyện bà không buôn bán gì nữa. Chị Thanh gánh hết việc. Bà cũng nằm nhà suốt ngày, bà chịu khó đi chợ nấu thức ăn. Nhưng với ba tôi thì mọi chuyện như đã kết thúc hẳn rồi. Nơi mất ba tôi thường lóe lửa và chứa đựng một ý nghĩ tàn bạo nào đó làm tôi hoảng sợ. Chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra, và chúng tôi hồi hộp chờ đợi.

Chị Tiên cũng có lần kể cho tôi nghe tấn thảm kịch ghen tương và chị khóc. Chị khóc nhiều lắm. Còn tôi, tôi cũng đã mất hết hy vọng. Bình viết về cho tôi nói rằng cuộc chiến tranh đã đến lúc tàn khốc vô cùng. Bình bị đày đi khắp nơi dự những trận đánh kinh hồn, và bên cạnh bao người chết, bao người bị thương, Bình cũng chờ đợi tới lượt chàng.

Tôi không khỏi trạnh lòng nghĩ tới những trường hợp của các bạn bè. Mục tìm bạn bốn phương, kết bạn thư tín ở các báo không đủ chỗ đăng hết. Và em gái hậu phương nào cũng yêu thương hết các anh trong quân đội, nhưng anh phải là sĩ quan, phải có hoa mai... Những mối tình bằng tưởng tượng, thêu dệt trong tâm hồn các cô gái. Tôi cũng đọc được những bản tin của miền Bắc, bao nhiêu người đàn ông thanh niên đã vào Nam, bao nhiêu người chết. Một năm có bao nhiêu tuổi trẻ ngã gục, gia đình nào cũng có dăm ba cô gái. Ngay gia đình tôi cũng đã có ba chị em, bạn bè tôi có đứa năm bảy chị em... Những mối tình lãng mạn đó rồi cũng chôn vùi với bao nhiêu thân người ngã gục.

Tôi muốn bỏ học ghê gớm. Nhưng bỏ học rồi tôi càng cô độc hơn, càng trống trải đến chết khiếp mất. Sách vở, bạn bè, nhà trường cũng đã trở thành một thứ ám ảnh, đời sống quanh khu xóm tôi ngày càng phồn thịnh cũng trở thành một thứ ám ảnh.

Khu xóm nhỏ với tiếng đàn lục huyền cầm mỗi buổi tối của anh học trò nghèo trọ học, tiếng trẻ ê a tập đọc trong một lớp học buổi sớm mai với tiếng ru con giọng miền Nam ngọt ngào của chị Tám ống nước đã được biến mất như rơi chìm trong dĩ vãng không còn sợi dây nhỏ nào liên lạc tiếp. Chị Tám ống nước biết đâu rồi

cũng như bà Mười đẻ ra một thằng Mỹ đen, chị Thanh đẻ ra một thằng nhỏ Mỹ trắng, và má tôi nếu còn sức đẻ, biết đâu cũng đẻ ra một chú Đại Hàn hay Phi Luật Tân. Đầu óc tôi chứa chất bao ý tưởng tội lỗi. Tội lỗi đó, cũng có thể lắm chứ.

Không bao giờ nữa, phải không anh Bình. Anh còn trở về, còn đi bên em và nói ra những điều mơ ước : Chúng ta có mấy con hờ em ? Em thích con giống em hay giống anh.

Làm thế nào cho tôi bớt điên. Làm thế nào cho tôi nhìn ra những người trong xóm này thật rõ, nhìn hộ ra tôi... Ba tôi mà nhìn được như thế, ba tôi sẽ không điên nữa...

5.

Không biết đã cách những ngày qua giêng bao lâu mà trời nóng bức thật khó chịu. Căn gác vừa thấp vừa hầm như muốn thiêu da đốt thịt. Buổi tối khu xóm càng ồn ào hơn, bần thủ hơn. Các cô me Mỹ không giam mình trong những căn phòng vuông vắn được nữa. Họ tràn ra hiên, ra đường, mặc áo ngủ phong phanh. Rồi các chàng Mỹ đen Mỹ trắng quần đùi, phơi bụng tay cầm hộp bia đứng ngay trước cửa trước ngõ mà nốc ừng ực mặc mũi đỏ ngay. Nhưng để bù lại, chị Thanh và má tôi lại làm ra nhiều tiền hơn. Lúc này dưới nhà má tôi đã bày ra nơi buôn bán, hai cái tủ lạnh để góc nhà luôn luôn chất đầy nhóc bia hộp và nước trái cây, cứ vài ba phút là phải chất thêm, má tôi giao hết việc buôn bán bên ngoài cho chị Thanh, còn bà chỉ ở nhà bán bia hộp, nước đá, đếm tiền lẻ. Máy chị em phải lên căn gác và ít khi xuống nhà, vì cứ xuống đến nơi là y như nghe má tôi sai : Mở tủ lấy bia bán đi con. Máy tên Mỹ đen đi ra đi vào nói cười sàm sỡ, nhưng tôi không còn thấy chị Thanh hay chị Tiên ngưng ngừng như trước nữa.

Trời cứ khoảng 9 giờ sáng là nóng như lửa, căn gác như càng thấp xuống và hấp hơi. Má tôi định xây lầu, sửa sang nhà nhưng ba tôi chửi quá.

- Kệ cha tao, nhà tao tao thích để vậy ở, má con bây có tiền thì đi xây nhà khác mà ở.

Ba tôi chửi ngày chửi đêm, má tôi quen dần cứ nhìn như người cầm người điếc không buồn gây gổ với ông nữa, đôi khi tự an ủi, bà nói bằng quơ :

- Oi, hơi sức đâu mà nói chuyện với thằng khùng thằng điên.

Đôi khi chị Thanh cũng cãi lại thì bà can.

- Đừng có đại đổ dầu vào lửa mày, thằng cha nó khùng rồi.

Ngày trước má tôi một điều gọi : Ba chúng bây, hay ông nó, bây giờ bà đổi cho ba tôi cái tên mới là thằng khùng. Tôi không hiểu sao ba tôi càng ngày bản tính, dữ dằn hơn. Bây giờ ông không thèm uống rượu ngâm thuốc nữa mà uống cả rượu trắng. Tối nào cũng như tối nào, trước khi đi ngủ ba tôi say mèm và lèm bèm mãi một câu :

- Con Thanh đâu ? Con Tánh đâu ? Coi còn thằng Mỹ nào trong nhà đuổi ra hết cho tao... Tánh, Tiên, đuổi ra hết cho tao...

Và cứ một điệp khúc đó, trước khi đi ngủ không bao giờ ông quên lặp lại. Những hôm trời nóng quá, chịu không nổi, tôi phải bắt ghế ra ngoài lan can học. Nhưng khu xóm càng ngày càng đông, càng ồn.

Trẻ con từ trong hẻm sâu đổ ra chơi trước đường, chạy ra chạy vào la hét ầm ĩ. Hàng quà rong bày hai bên hẻm như một khu chợ nhỏ và giờ nóng nhất khoảng 9 giờ là các cô gái điếm, các cô me mỹ ăn quà vặt. Tôi ngồi đó dù muốn dù không cũng phải theo đủ hết mọi chuyện.

Mấy hôm nay bên căn lầu trước hẻm người ta thật đông, đêm nào cũng vậy, tiếng giày đi trên thang gác liên tiếp, tiếng đập cửa phòng, tiếng mấy cô gái điếm la chửi bai bãi. Bây giờ khu xóm nhỏ đã trở thành thế giới của họ. Và cứ độ vài ba ngày lại xảy ra vụ xì căng đan, mà thường thường là có máu chảy, có người chết.

Nhiều đêm đang yên tĩnh nghe bỗng một vài tiếng súng nổ, cả xóm chạy rầm rầm. Thì ra một vụ thanh toán vì tình, một anh Mỹ về đập cửa phòng người yêu, đập hoài không thấy mở, anh ta rình bên ngoài một lúc thấy có anh Mỹ khác đi ra, vậy là anh gây gỗ rồi ghen tuông bắn chết người yêu.

Quân cảnh hỗn hợp Việt Mỹ đến, xác chết được chở đi nhà xác, anh Mỹ bị dẫn lên xe đi. Cả xóm bàn tán sôi nổi mãi đến hai ba ngày hôm sau, khi một vụ khác xảy ra, người ta quên vụ cũ. Đôi khi bắn nhau vì say rượu, hoặc một cô gái điếm thấy người tình có súng đem ra bắn thử chơi, kết quả tình nhân trúng đạn, hoặc đạn bay lạc qua nhà khác, làm hàng xóm một phen xanh mặt, nằm bò lê bò càng dưới đất.

Đó là những vụ xảy ra ban đêm, còn những chuyện động trời ban ngày nữa. Các anh chàng cao bồi Mỹ đi xe honda, mô tô vào hẻm mà chạy như bay, xe bỏ mất ống bô thành thử cả xóm nhức đầu điếc tai vì tiếng nổ, các căn nhà cũng lắc lư như say sóng. Xe Mỹ đi vào xóm tông bể hiên nhà người ta hoặc chạy vô xóm tông phải con nít hay lôi theo đôi quang gánh của chị bán hàng rong là thường lắm. Tôi lấy làm lạ lùng vì hình như mọi người trong xóm đã thấy những cảnh đó làm thân thuộc, họ cười đùa dễ dãi. Đôi khi một bà già đi ra ngõ bị một anh Mỹ đen quệt tay vào má, bà chỉ cười :

- Hê Lô, au-rơ-ru...

Cả hai đều cười hề hề điều rất thân thiện.

Chị Tiên tôi bây giờ cũng phụ với chị Thanh buôn bán. Từ hôm xảy ra vụ đánh ghen, chị Tiên bỏ học, nằm vùi suốt nửa tháng trên căn gác không bước chân ra khỏi nhà. Mấy hôm đầu, chị khóc lóc, kể lể nhưng rồi khi tỉnh dần lại, chị đâm ra lạnh lùng, khôn ngoan hơn.

Chắc bây giờ chị mới thấm thía câu nói của ba tôi vẫn mắng. Con gái khôn ba năm, dại một giờ. Chị cũng không còn gây gổ với tôi như trước nữa. Nhưng rồi tôi bỗng chợt nhận ra nơi người chị Tiên có nét lạ, người chị uể oải hơn, dáng nặng nề mệt nhọc. Mỗi buổi sáng, hai mắt chị hơi sưng húp. Tôi có đọc sách, có sách nói rằng sự buồn rầu làm cho người ta mập ra. Chị Tiên có vẻ mập nữa. Chị bắt đầu gạo anh văn, chị học siêng lắm. Chị không hay tâm sự với tôi nữa nhưng tôi tin chắc ý định bỏ nhà đi xa của chị còn mãnh liệt lắm.

Có lần thấy chị Tiên vui vui, tôi hỏi :

- Sao chị không đi chơi đâu hết vậy ? Đạo này có nhiều phim hay lắm.

- Không, tao ngán đi rồi. Ông già chửi điếc cả tai ai chịu nổi.

Chị Tiên có vẻ cán hận ba tôi lắm. Chị Thanh cũng thế. Nhưng tôi vẫn thương sót ông, càng thấy ông bản tính, khổ sở, tôi càng thương ông nhiều hơn. Ba tôi không hay gây gổ như trước, ông chỉ làm làm lì lì rồi uống rượu.

Chị Tiên lúc này kết hàng xóm đông lắm. Mỗi lần buồn chị sang căn lầu trước mặt, khu lầu đằng sau hẻm hay bên căn lầu của chị Tám ống nước. Đôi khi vui chị cũng kể chuyện hàng xóm cho tôi nghe :

- Con nhỏ thuê nhà chị Tám có bầu rồi, nó đang lo không biết con thằng đen hay thằng trắng.

- Em thấy chỉ có thằng Mỹ trắng mà, cô Huỳnh Hoa hay Xuân Hường đó khải không ? Mới qua nhờ em viết thư qua Mỹ nè.

- Thì thằng Mỹ trắng có đêm phải cắm trại không về được, con nhỏ nhảy dù xuống xóm dưới kiếm ăn. Rảnh rồi chịu gì nổi, nó sống ban đêm, làm sao nhai hết chừng đó thì giờ.

Chị Tiên bây giờ ăn nói đã tiến bộ nhiều. Người ta nói đi một ngày đường học một sàng khôn. Chị Tiên đã bước một bước đến mấy ngày đường, chị phải khôn ra chứ. Nhưng có điều, chị học sự khôn ngoan đó với

một giá quá mắc mớ. Tôi không còn ghét chị như trước, nhưng tôi cũng không ưa được chị, giữa chị và tôi vẫn đầy sự xa cách. Tuy vậy, tôi không thể coi chị như người dung. Chị Tiên còn giao du với cả cô tài xế ở căn lầu trước nữa. Có lần tôi gặp cô này mò sang nhà thăm chị Tiên và tôi lắng tai nghe hai người nói chuyện với nhau :

- Đi học lái xe đi. Cô tài xế xe Mỹ nói.

Chị Tiên cười ;

- Đi học cho ông già ông cầm dao ông đâm một lát chết giấc luôn.

- Ông già hủ lậu quá, giống hệt ông già em. Em thi trượt ông chửi quá ở không nổi phải bỏ đi kiếm ăn. Mới đầu em làm thư ký sở Mỹ, thấy mình không đủ tài đủ sắc thi đua với mấy cô khác em bèn xin thôi đi học lái xe. Mất ba bốn chục cho người mới lái đó chị.

- Giờ chị lái xe cho ai đó ?

- Một thằng Mỹ sỹ quan, nó làm lớn lắm.

- Nó có chọc gẹo gì không ?

- Thằng này nghiêm lắm, Nó ngồi dưới chór không như thằng khác ưa ngồi ngang hàng. Để em bắt cho được thằng này coi sao.

Tôi cười thâm. Cái cô coi vẻ hiền hành đần độn thế mà cũng quá trời. Cô gái này tên là Thanh Ngọc, chắc tên không có trong giấy khai sinh. Một tuần lễ sau, Ngọc gặp chị Tiên ngoài cổng khoe rồi rít :

- Sắp xong rồi chị. Nó vừa cho em chai nước hoa.
- Nó đã lên ngồi cạnh cô tài chưa ?
- Chưa chị. Để coi.

Bà Hai ghét Thanh Ngọc lắm. Con nhỏ mà làm tàng, nó tưởng cái nghề làm tài xế là lương thiện. Bà thường chửi đổng mỗi khi thấy Ngọc đi làm về. Chị Tiên thì thân hết với mọi người; với bà Hai, với Bà Bi Trọc, hay Huỳnh Hoa, Thanh Ngọc, chị thân như nhau hết.

Nhưng một tuần lễ sau cả xóm ngạc nhiên thấy Thanh Ngọc chễm chệ trên chiếc xe Huê kỳ màu đen láng bóng đậu trước hẻm. Hai cánh cửa xe mở ra một lúc, một anh Mỹ khoảng gần 40 tuổi ngồi cầm tay lái, Thanh Ngọc vắt vẻo ngồi bên cạnh. Rồi hai người cùng sánh vai đi lên lầu. Mấy cái đầu trên lầu thò nhìn xuống, bà Hai lúc đó đang đứng ở trước hẻm, ngó theo không chớp mắt, rồi bà buông thõng :

- Đ... má, con nhỏ có bồ ác ôn không ?

Giọng nói bà có phần ghen tị vừa có phần bớt coi thường Thanh Ngọc. Một cô gái điểm trong xóm đi ra, bà Hai kéo lại :

- Ê, coi con Ngọc có thằng Mỹ bô không chịu được. Chiếc xe hơi đậu ngoài kia...

- Đâu. Con Ngọc ghẻ à ?

- Tổ cha mày, con Ngọc ghẻ có kẹp ba thằng Mỹ đen chết đói. Con Thanh Ngọc, Ngọc tắc xi đó.

- À, con Ngọc cải lương,

- Nó ca cải lương hồi nào đây.

- Tụi nó gọi thế đó chứ chị Hai, nó tên giống cô đào cải lương mà chị.

- Ờ, đ. má, bày đặt Thanh Ngọc Thanh Mai, có tiền đô coi bộ khác liền.

Bà nhỏ bãi nước bọt xuống đất :

- Coi con nhỏ cũng ngon lành. Tao tưởng nó chê Mỹ chứ...

- Mỹ mà chê, chị Hai nói chơi hoài... Tụi nó giàu, đẹp trai, điệu nghệ nữa chứ chị...

Bà Hai buồn cười, ngoắc bà Bi Trọc đang xô cánh cửa sắt lách ra ngoài :

- Chị Tư, lại đây hỏi coi.

Bà Bi Trọc lật bệt đi đến. Từ trên gác nhìn xuống tôi thấy đầu bà cạo nhẵn thín, chiếc khăn vắt trên vai chứ không quấn trên đầu như mọi ngày.

- Gì dậy chị ?

- Hỏi chút coi.

Bà Hai nhìn lên căn lầu.

- Con nhỏ tắc xi có bồ Mỹ hả ?

- Lần đầu tui thấy cổ đem bồ về. Cô đứng đắn lắm.

- Chị đi đâu vậy ?

- Đi mua cho thằng Mỹ thuốc lá, bia hộp... cô Thanh Ngọc cô nhờ...

- Vậy hả ? Giỏi dữ, thương nhau quá hén..

- Cổ có một mình cũng tội nghiệp.

- Máy hôm rày không tới với thằng chồng à ?

- Nó đi về Mỹ rồi chị. Chắc không qua nữa.

- Kiếm thằng khác. Nghe nói thằng nhỏ bánh trai lắm hả ?

- Nó bằng tuổi thằng con đầu của tui. Thằng con tui chết trận lâu rồi.

- Kệ, tối ôm nó ngủ cũng như ôm con vậy...

Bà Hai nói xong cười lớn. Bà Bi trọc chạy vào nhà tôi. Chắc bà mua bia và đã có chị Thanh hoặc má tôi bán. Khi cầm mấy lon bia hộp đi ra bà còn cười với bà Hai :

- Lát nữa tui sang chị Hai, có thứ muốn bán cho chị.

Bà Hai ừ ừ nhưng khi bà Bi Trọc vừa khuất vào cánh cửa sắt thì bà bĩu môi :

- Mẹ cha nó chớ buồn với bán, ba cái đồ mắc dịch không à ? Vài thỏi sô cô la, vài hộp bia lẻ. Dạo này con mẹ có vẻ bết dũ rồi a.

- Dạo này xóm nào cũng làm cổng giây thép gai, con mẹ đi đêm không được. Chắc con mẹ đi rước khách.

- Mấy thằng Mỹ về nhà thấy cổng khóa đỡ sợ, an ninh hơn mày.

- Mai mốt có nhân dân tự vệ gác nữa chứ.

- Sợ tụi Mỹ bị cầm trại luôn. Chị không nhớ con Hồng Lé, con Nhung mập vừa mới tịch cả hai ba thằng bồ đó à. Xác nghe nói gởi về Mỹ. Con Hồng Lé đang có bầu nó khóc như cha chết mẹ chết.

- Đ.m. nó khóc vì không có ai về ôm bầu đó. Làm đi còn bày đặt tình yêu.

Bà Hai cố ý rình chuyện Thanh Ngọc, nhưng chờ đợi sốt ruột quá bà đã lái sang chuyện khác. Nhưng sáng hôm sau, tôi ngồi trên căn gác là nghe đủ mọi thứ chuyện dưới đường hẻm, bên các dãy hàng quà :

- Tôi qua Thanh Ngọc đem bồ về...

- Ngủ lại à ?

-Ngủ luôn chớ mày, ác dữ. Tôi qua tao qua bên phòng con mụ Trọc.

- Con mụ đó đi đâu mà để phòng cho mày.

- Con mụ đó đi suốt đêm, gần sáng mới mò về, tao thuê lại buồng, trăm rưởi đó mày. Tại tôi qua thằng Hắc Ín nó đưa một thằng bạn của nó về nhờ tao kêu gái. Tao kêu con Thom sau hẻm, tao với thằng Hắc ín qua buồng mụ Bì Trọc.

- Mày có rình con Thanh Ngọc không ?

- Tao thấy tội nó du dương lắm. Đ. má, con gái mà mày...

- Còn lâu mới con gái mày, cái thứ đó...

- Thì nó cũng hơn mình. Mà có chuyện buồn cười lắm tội bây...

- Chuyện gì, chuyện gì vậy ?

- Tao nghi thằng bồ là thằng Mỹ sĩ quan mà nó làm tài xế lái xe quá. Sáng nay thấy thằng đó lái cho con kia ngồi. Tội mày coi tình đời đổi trắng thay đen mấy hồi chưa ? Tao cũng đi học lái xe bắt bồ mới được. Sướng lắm mày, tội sĩ quan không à...

Vài tiếng cười lớn vang lên, rồi bà Hai cũng đi ra góp mặt :

- Tội đã ngựa, làm gì mà la hét ầm ĩ vậy ? Không sợ hàng xóm bới mả cha tội bây lên hả ?

- Còn mả mồ gì nữa mà bới chị Hai.

- Đ... má, tao đang ngủ mà ngủ không nổi. Ăn gì đó, bún riêu, bánh canh. Cho một tô đi bự nghe, bự bự đó.

Rồi bà quay qua quay lại hỏi :

- Con Ngọc tắc xi đi rồi à ?

Giọng bà hơi hạ xuống, mấy cô gái nhao nhao :

- Đi rồi, mà nó có tài xế rồi nghe.

Các cô lại nhón nháo bàn nhau chuyện đi học lái xe. Tôi thấy chị Tiên đi ra đi vào nghe ngóng, đôi khi như muốn góp chuyện nữa.

Bà Hai nói nhỏ gì bên tai chị Tiên, tôi thấy chị cười ngỏn ngoẻn đi vào. Vừa lúc đó cô Huỳnh Hoa lại sang nhờ viết thư, lần này cô mang cho tôi một chai nước hoa nhỏ :

- Cửa thằng bồ mới của cháu tặng đó cô. Nó mua hai lọ cháu biếu cô một lọ.

Tôi dấy nẩy không nhận, nhưng Huỳnh Hoa cứ nhất định bỏ vô hộp bàn cho kỳ được.

Dưới hẻm tiếng cười đùa của mấy cô me Mỹ như hợp chợ. Tôi ngồi nói chuyện với Huỳnh Hoa cho hết thì giờ. Những buổi sáng đến giờ này đầu óc tôi bị chi phối có muốn học cũng không vào được.

Buổi trưa ba tôi trở về với bộ mặt đỏ gay. Ông không ăn cơm nhưng khi cả nhà ngồi vào ăn cơm thì ông bắt đầu nói nhảm. Không biết ba tôi uống rượu từ lúc nào

mà ông có vẻ say lắm. Chiều hôm đó ba tôi nghỉ sở, ông muốn bình nằm luôn mấy ngày.

Tôi nghiệp ba tôi, trong nhà chẳng ai buồn săn sóc đến ông, chỉ có tôi mà tôi thì luống cuống chả biết làm gì. Tôi cũng không còn tiền để nấu cho ba tôi một bát canh thịt nữa.

Cũng may ba tôi ốm vài hôm rồi đi làm được. Sau cơn bệnh ông còn lằm lì một cách dễ sợ, đến độ má tôi đã mua Tivi về để ở nhà, mà tối đến mấy chị em không dám vặn coi nữa. Tôi có cảm tưởng như gia đình sắp xảy ra một chuyện gì ghê gớm lắm. Một tai họa ? Có thể lắm chứ ? Biết đâu trong một lần say rượu sắp tới ba tôi sẽ đốt nhà hay cầm dao rượt mọi người. Bây giờ tôi không sợ hãi nữa. Tôi sẵn sàng chờ đợi mọi tai họa xảy ra...

Nhưng trong lúc tôi chán nản mọi sự, muốn được yên thân giờ nào hay giờ đó thì Bình trở về.

Bình về phép được bảy hôm nhưng tới hôm thứ ba chúng tôi mới gặp nhau, bởi tôi bị chứng cảm cúm nên nghỉ học. Nhưng tôi không hiểu sao lần này về Bình có vẻ mệt mỏi chán nản lắm. Chúng tôi có đi ciné, đi dạo với nhau nhưng tôi cũng như Bình, không đưa nào dám nhắc chuyện ngày mai. Cho tới khi Bình sắp đi,

buổi chiều hôm đó chúng tôi ngồi trong một quán nước.
Bình nhìn tôi, giọng buồn bã :

- Em có nhận những lá như gần đây của anh chớ ?

Tôi gật đầu, Bình hỏi tiếp :

- Tại sao em không trả lời.

Lúc đó tôi muốn khóc quá. Tôi phải viết thư như thế nào với Bình. Viết thư nói toàn chuyện thương nhớ, yêu đương, thú thật tôi đã chán nản. Viết thư nói tâm sự gia đình, gia đình tôi không còn một điểm tốt gì để khoe khoang. Thấy tôi ngồi im lặng, Bình thả những vòng khói thuốc lơ lửng trước mặt, rồi nhìn lên trần nhà :

- Có thể em nghĩ đúng, yêu một người như anh chỉ mà yêu...

- Nhưng anh đang nghĩ là em nghĩ như thế nào đã chớ?

- Như thế nào ? Em có cần nói ra không hở Tánh ? Nhưng riêng anh, anh cũng phải nghĩ tới những điều đó.

- Điều gì ?

- Còn gì nữa, bọn anh là lính sống nay chết mai.

Tôi rùng mình. Cái chết ? Cái chết ở đâu chứ trong xóm tôi, xóm đầy Mỹ, tôi thấy người ta yêu đời, ham sống lắm. Một con điểm đau gần chết cũng lết mà đi, mỗi buổi mai người ta ăn uống, nói chuyện vui cười. Đâu có ai mang mỗi bận tâm như tôi hay như Bình ? Cả chị Thanh chị Tiên cũng thế. Chị Tiên bị đánh ghen, vỡ mộng chị vẫn sống khơi khơi, chị Thanh ế chồng, vẫn sống khơi khơi. Vậy tại sao tôi không khơi khơi như họ? Tôi quả thật là ngu đần. Cái chết ở đâu hờ anh ? Đừng mang chuyện ngoài mặt trận về. Xóm điểm xóm me Mỹ, nơi gia đình tôi ở cũng là một mặt trận, nhưng có chết ai đâu ? Giọng Bình như hoàn toàn xa lạ...

- Không biết anh có trở về nguyên lành như lần này nữa không ?

Tôi lại rùng mình. Quả thật Bình mang tới cho tôi nhiều nỗi buồn phiền quá. Tôi sang chuyện khác :

- Bao giờ anh lấy vợ ?

- Em hỏi để làm gì.

Tôi cười mà muốn ứa nước mắt :

- Hỏi để tránh, em sợ người đánh ghen lắm.

Tôi thấy Bình cười, nụ cười hơi vui một chút :

- Khi nào yên anh lấy vợ. Mà lấy em chớ đâu phải lấy ai nữa.

- Lấy em ?

- Nếu anh còn nguyên lành như thế này. Cả một trung đội của anh cách đây hai năm bây giờ chỉ còn có anh và một thằng cụt chân.

- Vậy mạng anh lớn lắm.

- Lớn hay chưa tới ngày ?

Bình ngờ ý tới thăm gia đình tôi. Tôi đã hết hy vọng và thấy cũng không cần dấu diếm nữa. Nhưng hôm đó, khi Bình tới thì ba tôi đang say, má tôi mắc bận sang nhà hàng hàng xóm. Chị Thanh tiếp thằng Mỹ mắt xanh, còn chị Tiên thì đứng đầu ngõ nói chuyện gẫu với Thanh Ngọc, cô tài xế. Tôi phải tìm hai cái ghế gỗ nhỏ để ngồi riêng với Bình trước hiên nhà. Bên trong giọng ba tôi lè nhè :

- Thanh, mày nói tiếng gì lạ vậy ? Mày nói tiếng Mỹ hả ? Nói đi, nói nhiều đi... Nè đuổi nó đi rồi đóng cửa chặt nghe con. Tánh, coi có thằng Mỹ nào còn trong nhà đuổi ra, đóng cửa lại...

Tôi cố nở một nụ cười mà như mếu :

- Ba em say rượu đó anh, chắc bạn bè mời ông quá chén đó...

Bình cười dễ dãi. Lúc đó không biết chị Thanh nói chuyện gì với thằng Mỹ mà chị cười thật lớn. Thằng Mỹ cười theo. Tôi nói nhỏ với Bình :

- Nhà em ở trong này nên má em và mấy chị buôn bán thêm để sống.

- Ở Saigon có hàng ngàn xóm như thế này. Hồi anh ở Qui Nhơn, bên cạnh có một trại lính, rồi ngoài xóm là trại điểm. Còn ồn và vui nhiều nữa.

Tôi khỏ sở :

- Anh đã sống gần những xóm đó chắc anh biết, em ở trong xóm này khỏ sở hết sức.

Vừa lúc đó tôi thấy tên Mỹ chồm qua đập mạnh vào vai chị Thanh. Tôi tái mặt, như vậy thì không còn cách gì dấu điểm Bình nữa. Tôi bỗng nổi sùng.

- Anh hiểu gia đình em rồi chứ anh Bình. Anh cứ cười tiếp đi.

Nụ cười đang nở trên môi Bình bỗng tắt hẳn. Mặt Bình chợt sừng sốt vài giây, nhưng rồi hình như chàng hiểu phản ứng của tôi :

- Thôi Bé, Bé đừng có nóng.

Nước mắt tôi đã muốn trào ra. Tôi cúi đầu nói nhỏ như chỉ đủ cho mình nghe thấy :

- Anh Bình, anh về đi và đừng bao giờ trở lại cái xóm này nữa..

Bình dịu dàng :

- Hở, em nói gì.

Tôi ghen ngào :

- Thôi khuya rồi, anh nên về sửa soạn mà còn lên phi trường sớm.

Bình nhìn đồng hồ. Vừa lúc đó ba tôi dậy uống nước, ông ra nhà ngoài, vừa đi vừa chỉ vào mặt thằng Mỹ :

- Còn một thằng Mỹ đây ha ? Tánh ơi, Thanh ơi, đuổi nó ra. U, đuổi nó ra... gô. gô. Mày đi ra cho ông đóng cửa ông ngủ... Đi ra...

Ba tôi đi tới trước mặt Bình, mắt ông đầy gân máu đỏ, ông nhìn Bình chòng chọc :

- À, đây nữa hả ? Mỹ đấy hả ? À, lính hả ? Biết thằng Ngỏi tui không ? Thằng Ngỏi chết chưa mà không có tin về hả ông...

Ba tôi bỗng cười lên sáng sặc :

- Đừng để con trai, con trai vô phúc lắm mà. Thằng Ngỏi chắc chết rồi hả ông... Ông coi con gái này, chúng đẹp không, chúng có nhiều tiền... hoan hô con gái, hoan hô Mỹ...

Tôi không chịu đựng được nữa. Như một con điên, tôi vùng dậy rồi kéo tuốt Bình ra cửa. Ba tôi còn nhìn theo, cười lớn :

- Đi hả. Ừ đi đi... thằng này lính, thằng này Mỹ...

Bình bị tôi lôi tuốt ra ngoài cửa. Tôi không còn giữ gìn gì nữa, ôm lấy vai Bình mà khóc. Bình đứng yên lặng để cho tôi khóc một lúc rồi mới nâng đầu tôi dậy :

- Thôi, anh hiểu, anh hiểu và thương em lắm.

- Anh còn dám lấy em làm vợ không ?

Bình dịu dàng vuốt tóc tôi :

- Anh sẵn lòng, anh thương em lắm. Nhưng hãy coi anh có còn trở về không đã chứ...

Trong nhà có tiếng chị Thanh la lối om sòm, rồi tiếng ba tôi lè nhè.

- Mày chửi tao hả Thanh, thôi được, để tao đi ngủ, tao nghe lời mày mà... Đi ngủ, đi ngủ... chào ông Mỹ, ông Mỹ ngồi chơi nghe...

- Thì đi ngủ đi cho tôi nhờ. Say sưa hoài. Chán quá.

Cả tôi và Bình đều im lặng, tiếng chị Thanh vẫn tiếp tục :

- Đi cho khuất mắt để người ta làm ăn với chứ. Đã không nuôi còn phá. Thôi vô đi ông.

Hình như ba tôi còn lè nhè một lúc nữa rồi mới chịu vào nhà trong. Một vài cô gái điếm từ trong hẻm chạy ra, tôi phải rút bàn tay mình đang nắm gọn trong tay Bình lại :

- Thôi anh về.

- Anh sẽ viết thư.

Tôi gật đầu. Bình phác một cử chỉ :

- Hãy can đảm Tánh ạ, chiến tranh mà.

Tôi lắc đầu :

- Em không biết mặt mũi chiến tranh ra sao hết.

- Mặt mũi nó em đang nhìn thấy đó chứ Bé. Thôi, vào nhà đi.

- Không, em đưa anh ra ngõ.

Bình cầm tay tôi :

- Em nên đưa anh ra ngõ một tí thật.

Rồi chàng nói đùa :

- Không nhớ các cô me Mỹ bắt cóc mất rồi đơn vị tưởng anh bị Việt Cộng làm thịt hay đào ngũ thì phiền lắm.

Chúng tôi đi ngang qua mặt chị Tiên. Chị kêu tôi lại :

- Ê Tánh, đi đâu vậy ?

- Em đưa người bạn ra ngoài một chút.

- Bò hả ?

Tôi không trả lời. Tiếng cười của cô gái và chị Tiên đuổi theo đằng sau. Tôi đưa Bình ra tới đường cái.

- Anh đừng viết thư nhiều cho em, mỗi tháng nên viết một cái là đủ.

- Một cái để biết anh còn sống phải không ?

Tôi ghen ngào cầm tay Bình. Lần đầu tiên tôi dám cầm tay một người con trai đưa lên môi hôn. Khi tôi thả bàn tay Bình ra, chàng đưa bàn tay còn lại :

- Em chừa cho anh tay này để cầm súng phải không ? Được em hôn, chắc bàn tay này sẽ liệt.

Tôi chắc Bình cũng muốn hôn tôi lắm. Tôi ghé má vào sát mặt chàng. Nhưng Bình chỉ hôn phớt lên trán tôi, rồi cầm cả hai bàn tay tôi chàng lắc mạnh :

- Thôi, bé vào đi.

- Anh không hứa gì với em hết sao. Tôi mạnh dạn hỏi.

- Hứa gì bây giờ. Để coi anh về đã.

- Chắc chắn anh về.

- Anh thương em lắm.

Tôi bật khóc :

- Em sợ lắm, bên cạnh em bao người góa, bao người ế chồng.

- Em quên chưa chắc những người chờ góa nữa.

Tôi nổi gai ốc đầy người. Tôi có trong số người chờ góa đó không ? Câu nói của Bình làm đầu óc tôi dường như muốn tê liệt. Chị Thanh, chị Tiên, những cô gái xóm điểm, mẹ Mỹ đang vây quanh tôi đó.

Tôi sống người cho tới khi Bình nhắc lại tiếng : Anh đi nhé, tôi mới chợt tỉnh lại. Anh đi. Tôi không nói ra được tiếng nói buồn đau đó. Chờ cho bóng Bình đi khuất tôi mới vào nhà. Chị Tiên còn đứng ở đầu hẻm. Chị véo nhẹ vào tay tôi :

- Mày còn chối nữa nghe. Bắt được quả tang rồi. Lính hắt mày.

Tôi gật đầu. Khi tôi vào tới nhà thì thằng Mỹ mắt xanh cũng đã đi, chị Thanh lại hỏi :

- Ai đó ?

- Bạn em.

- Bạn hay bồ.

- Bạn cũng được mà bồ cũng được.

Chị Thanh điềm một nụ cười nghi ngờ :

- Khéo lại diễn ra cái cảnh như con Tiên đó. Ổn bỏ mẹ.

Rồi chị nói thêm :

- Đàn ông bây giờ đi lính hết, khan hiếm còn hơn đồ bán chợ đen nữa. Mày giỏi mày mua được rồi.

Tôi không còn đủ hơi sức đâu mà cãi với chị Thanh nữa. Chị Thanh có những mối buồn phiền riêng, chị có quyền ganh với tôi. Tôi chỉ còn biết lặng yên như người câm.

Nhưng câu chuyện Bình đến thăm tôi cả nhà đều biết hết. Mấy ngày hôm sau má tôi tỏ vẻ để ý tới tôi hơn trước. Tôi cũng hiểu rõ tâm trạng của bà. Dù sao có một đứa con gái có chồng con đàn ông cũng mát mẻ mát mặt. Tôi cố để cho má tôi giữ niềm hy vọng đó. Má tôi bàn chuyện sửa lại nhà, sắm thêm đồ đạc.

Chuyện đó làm chị Thanh và chị Tiên có vẻ ghen ghét, nhưng các chị cũng không tỏ vẻ khó chịu ra mặt như trước nữa.

Một tuần sau, tôi nhận được thư Bình. Chàng trở lại đơn vị bình yên. Ba tôi không còn hung hăng như trước. Ông say rượu lu bù. Khi tỉnh, má tôi có đem chuyện tôi ra nói thì ông không tỏ vẻ vui mừng gì hơn, ông nói :

- Nó có chồng là nó trúng số độc đắc, tôi có trúng số đâu.

Vé số tôi đang mua, nhưng trúng hay không còn tùy thuộc số mạng, ai mà biết được. Nhưng cũng đừng trông, trúng số độc đắc cũng sui lắm. Dù sao, tôi vẫn còn mong nhận được những lá thư Bình gửi về để biết chàng còn sống.

Những ngày sau đó, tôi thấy mình phải bớt khó khăn hơn để cuộc sống đỡ buồn phiền, lạc lõng. Như ba tôi lúc đầu chống trả kịch liệt rồi cũng phải buông xuôi. Số tiền lương của ba tôi quả thật chỉ vừa đủ nuôi sống một mình ông thật.

Tôi cũng liên lạc với hàng xóm. Thỉnh thoảng tôi sang nói chuyện bên Huỳnh Hoa, tôi qua ngồi chơi với Thanh Ngọc hoặc đùa giỡn với mấy đứa nhỏ con lai. Tôi dạy chúng học tiếng Việt. Có việc làm, tôi bớt được thì giờ rỗi rảnh để ngồi một mình mà bất mãn, phiền muộn.

Mỗi buổi sáng, tôi ngồi nghe mấy cô gái điếm mấy cô me Mỹ nói chuyện ăn quà dưới hẻm như người nghe ra-dô, không còn cảm thấy bức tức như trước nữa. Chỉ hơn một tuần lễ sau ngày Bình về thăm rồi ra đi, tôi đã có một bộ mặt hoàn toàn mới.

Tôi đang có một tấm vé số và đang chờ.

6.

Cùng lúc với việc má tôi thuê người sửa lại căn gác nhỏ nóng nẩy tôi tàn thành một căn lầu cao, mọi sự xáo trộn khác cũng bùng nổ.

Chị Tiên không dấu diếm ai được nữa, bụng chị phình lớn. Cả ngày chị nằm mọp trên gác, hoặc sang bên căn lầu Huỳnh Hoa ngồi kháo chuyện hoặc đợi giờ cô Thanh Ngọc đi làm, mượn phòng của cô tài xế đó để nằm một mình.

Từ khi biết chắc chắn là mình mang thai, chị Tiên như người điên khùng, chị đâm ra dở người, bạ ai cũng gây, bạ ai cũng gắt gỏng được. Mới đầu, má tôi nghe lời bà hai định dẫn chị đi phá thai, nhưng ba tôi dọa nếu có chuyện gì xảy ra thì ba tôi giết hết cả nhà. Ba tôi không còn chửi rửa chị Tiên như trước nữa, nhưng ông cũng không còn mở mắt nhìn thẳng một người nào trong gia đình. Tôi có cảm tưởng như ba tôi đã quên hẳn chuyện mình có mấy đứa con và đã khai sinh cho chúng.

Mấy hôm nay, vì phải xây cất lại căn gác, cả nhà dọn xuống nhà dưới ở. Nhà chật chội, đi ra đi vào là đụng nhau. Ba tôi lấy có đó bỏ đi xuống đưa cháu làm tài xế tắc xi ở dưới ngã Năm Bình Hòa ở tạm. Ba tôi đi vắng

kể ra cũng dễ thở hơn. Ngày đầu, chị Thanh nói với má tôi :

- Ông đi luôn thì khỏe thiệt.

Dù không chịu được tính nết của ba tôi nhưng chị Thanh nói vậy tôi ghét chị ghê gớm. Chị Tiên thì hết nằm lại ngời, tóc tai không buồn chải. Má tôi lợi dụng lúc ba tôi vắng nhà lại dục :

- Mà chịu chuyện đó không ?

- Chuyện chi vậy má.

- Thì chuyện bà Hai.

Nghe má tôi với chị Thanh bàn tính với nhau tôi nổi gai ốc. Chị Tiên chỉ ứa nước mắt :

- Má tính làm sao cũng được. Chết là cùng, con ngán rồi.

Má tôi chửi :

- Ngán cái con mẹ mày. Mày ngán từ đầu cho tao nhờ.

Chị Tiên chây buống :

- Phải thử mới biết chứ. Bây giờ má tính sao thì tính, tui khỏi biết đi.

- Hừ, mày làm như tao làm cho mày ểnh bụng ra. Đẹp với xóm với làng quá hả con.

Chị Tiên vừa khóc vừa cãi

- Bộ một con xấu chắc ?

- Trời đất. Con với cái. Tao hỏi bây giờ mày tính sao ?

Chị Thanh dỗ dành :

- Mày chịu đi. Bà Hai bảo đảm mà.

- Tôi sợ cái mặt của con mụ đó.

- Thôi Tiên, mày khùng rồi, bả thương bả mới giúp.

- Thì ai muốn làm gì thì làm.

Buổi chiều hôm đó má tôi, chị Thanh và bà Hai đưa chị Tiên đi, tôi ở nhà một mình. Đến tối mịt má tôi mới dẫn chị Tiên về. Người chị tái xanh. Chị nằm mọp ở giường, ai hỏi gì cũng không nói. Tôi đi tới gần chị, hỏi thăm trong người có khỏe không, chị mở đôi mắt lơ lơ nhìn tôi như không còn chút tinh thần nào nữa, má tôi than thở :

- Không biết con mụ đó có giỏi không ? Tao ngồi bên ngoài mà nghe nó la quá.

Chị Thanh ra điều hiểu biết :

- Má thì cứ lo ở đâu không à ? Bà Hai nói bảo đảm mà. Chỗ quen của bà đó.

- Nhưng tao thấy nó yếu quá.

- Mất máu nhiều phải mệt chớ.

Rồi chị đi tới bên Tiên hỏi ăn cháo hay uống sữa không ? Chị Tiên lắc đầu. Tỉnh thoảng, chị ứa nước mắt mà khóc không thành tiếng. Má tôi ngồi cạnh dỗ dành :

- Thôi, đừng tiếc con à ? Mai một lấy chồng khỏi con mà bồng...

Rồi chợt nhớ tới lời hăm dọa của ba tôi má tôi lại dặn:

- Ba mày về nói té nó ra nghe không ? Ôi không biết cái mặt cục cằn như ông mà còn biết ba cái chuyện đạo đức. Tao tưởng ông phải khùng nặng hơn chớ.

Rồi bà lại dò la chị Tiên :

- Con thấy trong người ra sao hả con. Có gì má qua kêu bà Hai nghe.

Chị Tiên lắc đầu :

- Má để con yên, con không muốn nhìn mặt con mẹ đó nữa.

Má tôi vẫn không ngớt lo lắng :

- Con thấy trong người ra sao nói cho má hay...

Chị Tiên vẫn lắc đầu.

- Nó còn ra không con ?

Chị Tiên vẫn lắc đầu.

- Tiên à, con thấy đau đớn không ? Má nghe con la quá...

Hai giọt nước mắt lại ứa ra, nhưng chị Tiên vẫn cắn răng không nói. Tôi đoán chắc chị oán hận lắm. Nhìn khuôn mặt chị tôi hiểu chị đã trải qua những phút hết sức kinh hoàng. Trước khi đưa chị Tiên đi, tôi đã nghe bà Hai nói nhỏ với chị Thanh :

- Đừng có sợ, bảo đảm không can chi mà. Dễ lắm. Họ cho uống thuốc cho cái nhau sút ra, rồi lấy cái que nhỏ bằng cây dâu... nhẹ lắm, không can gì mà, cái que dâu, cây dâu tằm ăn đó....

Tôi thấy khuôn mặt chị Thanh cau lại như đang nhìn thấy một cảnh sức đau đớn. Tôi không hiểu hết lời nói của bà Hai, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt thất thần của chị Tiên với vành môi nhợt nhạt, mím chặt như ngậm mỗi đau đớn, tôi không khỏi rùng mình. Thêm những lời hỏi han đầy vẻ lo lắng của má tôi nữa, tôi có cảm tưởng như chị Tiên sắp nguy tới tính mệnh. Chị Tiên nằm dài, bất động giữa cảnh nửa tối nửa sáng, như một người nằm ôm mỗi cảm thù đợi chết mà không thềm hé răng than thở với ai.

Tôi thương xót chị Tiên. Tôi nắm chặt tay chị, vuốt ve mãi bàn tay nổi đầy gân xanh của chị. Chị vẫn mở mắt nhìn lên đỉnh mùng xám. Đôi mắt mở lớn, như cứng đờ trong một hình ảnh quá khủng khiếp không tan biến đi được. Tôi hỏi chị, hình như chị cũng không muốn nghe. Tôi tỏ cảm tình với chị, hình như chị không cần đến...

Buổi tối tôi kê ghế bố nằm một mình ở phòng ngoài. Giữa đêm có tiếng đập cửa rồi gọi soát sổ gia đình. Tôi nghe ở các nhà bên cạnh có tiếng xôn xao, rồi có cả tiếng chân chạy nhón nháo phía trong hẻm nữa. Tôi mở cửa, mấy ông cảnh sát mời chúng tôi ra hết ngoài cửa rồi khám xét khắp nhà.

May vì nhà sửa nên má tôi không để một thứ hàng Mỹ nào trong nhà hết. Ở căn lầu trước mặt hẻm, các cô me Mỹ cũng bị lừa xuống đường hết. Mấy người cảnh sát đang kéo tay bà Bi trọc. Một vài người bị bắt vì tích trữ hàng Mỹ, một vài người bắt vì thiếu giấy tờ, trong đó có cả cô nữ tài xế nữa.

Khi tôi trở vào thì nghe tiếng chị Tiên rên nhỏ. Tôi hốt hoảng gọi má tôi và chị Thanh. Má tôi lật đật lay gọi: Tiên, con làm sao sảy ? Tiên ơi.

Nhưng chị Tiên chỉ rên nhỏ thêm một vài tiếng nữa rồi tay chân chị như muốn vùng vẫy mà không được. Mắt chị nhắm kín lại và trào đầy lệ. Chị Thanh luồn tay dưới bụng chị Tiên. Khi rút tay lại, chị kêu lớn : Trời ơi !

Bàn tay chị đầy máu.

Má tôi thôi thì như không còn biết đất trời gì nữa. Bà chạy ra giữa nhà, mở cửa rồi vừa khóc vừa la :

- Cứu cho với, cứu cho với. Con tôi sắp chết, con tôi chết rồi...

Tiếng mở cửa, tiếng chân người chạy dồn dập. Bà Hai vào nhà trước tiên. Họ xốc chị Tiên lên, người chị như ướt đẫm máu. Bà Hai chạy trở ra trở vào :

- Đứa nào thức thằng Hắc ín dậy. Mau bảo nó lấy xe lái đưa đi.

Hai ba cô gái cùng chạy ra khỏi nhà một lượt. Thằng Mỹ đen hót hơ hót hải chạy vào. Nó nói một tràng tiếng Mỹ, rồi nó kéo bà Hai lại ra dấu hỏi, Bà Hai nói nó và chỉ về phía chị Tiên. Thằng Mỹ đen giăng chị Tiên trên tay mọi người, bỗng đi ra ngoài ngõ. Bà Hai vừa đi theo vừa la lối :

- Đ... mẹ mày, đi lẹ lên, đi lẹ lên...

Bà đá vào chân tên Mỹ và dục rồi rít. Má tôi ôm một mớ áo quần chạy theo ra xe. Bà Hai cũng đi theo má tôi đưa chị Tiên tới bệnh viện. Căn nhà bỗng vắng vẻ lạ thường, lúc này chỉ còn có tôi với chị Thanh. Chị Thanh quên hết mọi đồ kỹ thường ngày, chị ứa nước mắt :

- Lạy trời cho con Tiên nó sống. Tội nghiệp thân nó.

Tội nghiệp thân chị Tiên hay cả thân chị Thanh nữa mà chị bỗng khóc mùi mẫn. Đây là lần đầu tôi nói chuyện dịu dàng với chị Thanh :

- Chị thương chị Tiên lắm à ?

- Thương chớ sao không thương. Chị em một cha một mẹ bách thịt mà ra, không thương sao được. Chớ em thì

ghét chị, thù chị lắm phải không ?

Tôi cũng muốn khóc :

- Chị khác em khác. Em không hợp tính nết chị nhưng em cũng không có gì mà thù hận chị...

- Chị mong cho con Tiên nó có tám chồng.

Tôi sửng sốt. Thiệt chị Thanh mong cho chị Tiên có chồng trước mình thật ? Những giọt nước đang rơi lã chã kia không thể bảo chỉ nói dối.

Như vậy chắc cũng chỉ là một phút sự thật bất ngờ. Tôi với chị Thanh :

- Vậy sao chị bắt chị Tiên đi phá thai...

- Chị mong cho nó có chồng. Có chữa thì ai người ta thèm lấy...

Câu nói ngây ngô của chị Thanh làm tôi dở khóc dở cười, không biết nói thêm gì nữa.

Chị Thanh ngồi thừ người. Tôi bỏ đi ngủ trước. Ngọn đèn giữa nhà tắt ngấm. Tôi thấy chỉ còn có một mình tôi với bóng tôi dày dặt vây quanh. Tôi cố xua đuổi hình ảnh chị Tiên với những giọt máu rơi xuống nền nhà. Nhưng hình ảnh đó như đã bám chặt vào đầu tôi, không

tài nào gột rửa nổi. Đàn bà, tội lỗi, và sinh đẻ.

Chị Tiên là thiệt đồ nhất gan. Giá mà là tôi, có Thánh mà khuyên tôi được. Không, nếu đặt vào hoàn cảnh của tôi... Tôi nghiệp chị Tiên. Tôi thương chị mà cũng oán chị là đồ ngu muội.

Sáng hôm sau tôi cũng theo má tôi vào thăm chị Tiên ở một bệnh viện. Chị Tiên bị băng huyết phải nằm ít nhất một tuần lễ. Chị bị ra máu nhiều quá. Có điều lạ là tôi không thấy má tôi trách gì bà Hai hết.

Trưa hôm sau, chính má tôi còn an ủi bà Hai :

- Thôi chị, chả qua là vận rủi của mình, chị đừng phiền nữa.

Bà Hai tức tối :

- Mà tức thiệt. Tức bể ngực được. Đ... má nó chớ. Đồ chó đẻ. Tui đã nói con nhỏ là cháu tui, làm ăn cẩn thận một chút, vậy mà may chút nữa con bé chết toi rồi... Một năm con mẹ ăn bao nhiêu tiền toàn tui giới thiệu hết mà.. Đ... má, tui đi có bớt là ở tù.

Chửi bới một thôi bà vẫn chưa hết giận :

- Chị coi, tui trong xóm này tui đưa đến hết đó mà có đứa nào can gì đâu. Tiên sư cha nó, chắc là tổ trác nó

rồi. Để tui tới lấy tiền lại, không trả đủ tui oán thấy mẹ nó luôn.

Má tôi cứ can mãi :

- Thôi chị, làm tùm lum ra tội cháu. Ở nhà thương tôi khai là nó bị té rồi hư thai đó chớ.

- Thì tui biết rồi. Mẹ mấy thằng trong đó cứ cười cười. Chắc chúng biết là mình phá. Thấy cái mặt tức lộn ruột.

- Tại mình dẫu, họ lơ cho là tốt rồi. Thôi chị Hai.

- Đ.M chộc con này mà chơi, đâu có ngán. Mẹ, con này 11 quận ra vô không thiếu quận nào, đi nhà thương Bạc Hà còn nhiều hơn đi chợ... Đâu có ngán... Tháng trước đây này, con Huê rồi con Bảy Lén, con Tám thốn thẹn, cũng tui đưa tới con mả chớ ai... Ngán hết sức, thấy mình dễ nó làm ăn choác quá. Chị đi với tôi không?

Má tôi nhẫn nhịn :

- Thôi chị, miễn con Tiên nó sống là mừng rồi. Tui nghĩ mình thương con mà làm ba cái chuyện ác đức quá. May mà trời còn thương, con nhỏ không mệnh hệ nào...

- Trời đất, còn ở đó mà nói chuyện nghĩa lý ở đời, nhon nghĩa đạo đức nữa chớ chị. Con mình chẳng áng cái bụng rồi mình lãnh đủ. Đừng tưởng con đại rồi có cháu ngoại mà bông, nuôi cho lớn rồi cũng rụng về cội, giòong nào giòong đó mà.

Bà Hai tha hồ chửi rửa. Má tôi vẫn nín thinh không oán một lời. Tôi nghĩ là bà đã hối hận phần nào.

Một tuần lễ sau, căn gác đã sửa gần xong, ba tôi về, thấy vắng chị Tiên, ông hỏi :

- Con Tiên đâu ?

Tôi không nói dối được :

- Dạ chị Tiên hư thai, nằm nhà thương.

- Hư cái thằng cha, con đĩ mẹ mày chớ hư. Gọi con mẹ mày ra đây.

Tôi biết là lại sắp có chuyện. Má tôi hình như cũng căm vì chuyện không may của chị Tiên, bà cũng không nhin ba tôi nữa.

Ba tôi nhất định hỏi cho ra lẽ. Má tôi nhận chính má tôi là người đã đưa chị Tiên đi nhưng ba tôi không tin. Ông ra ngoài cửa đứng chửi xiên chửi xỏ :

- Con đi ngựa nào xúi dục chuyện ác đức thất nơn đó vậy ? Con nào xúi vợ con tao ra đây coi nào.

Ba tôi cầm con dao phay thật lớn, mắt ông đỏ sòng sọc. Bà Hai gan dạ mấy cũng không dám ra miệng. Ba tôi phá nhà phá cửa lung tung rồi đi uống rượu.

Lâu lắm rồi, ba tôi mới nôi cơn lại như thế. Từ lâu ba tôi đã chịu nhin nhục quen rồi. Đêm đó ba tôi say, ông cười rồi ông khóc lung tung. Má tôi nằm thở dài hoài. Chị Thanh và tôi không dám tới gần ba tôi, hai chị em cứ ru rú dưới góc bếp.

Cách một ngày sau, đang buổi trưa thì chị Tiên về. Chị tự thuê lấy một cái xích lô về một mình. Cả nhà đang ăn cơm thì chị xô cửa đi vào. Tôi không thể ngờ được chị Tiên thay đổi đến như thế. Người chị như còn da bọc xương, hai mắt sâu hoắm, thêm vào đó tóc tai rũ rượi như một xác chết được dựng lên. Má tôi kêu hoảng một tiếng, rồi đứng lên đỡ chị. Tôi cầm chén cơm nhìn sững sốt. Chị lão đảo dựa vào vai má tôi. Má tôi khóc :

- Con về làm chi, sao con không nằm thêm rồi má đón con về.

Chị Tiên lắc đầu. Chị được đặt ngời trên ghế rồi được diu vào giường. Hàng xóm biết chị Tiên về nhưng thấy

có ba tôi không ai dám đến. Ba tôi đứng dậy, ông đi vào đứng trước giường chị Tiên, rồi ông nghiêng răng, nói như hét :

- Tiên, mày đó hả Tiên.

Chị vẫn nhắm nghiền mắt. Ba tôi ứa nước mắt, giọng ông bớt hét lớn hơn :

- Tiên, mày nghe tao nói không ?

Nhưng chị Tiên vẫn nằm im như chết rồi. Môi chị nhợt nhạt, một vành tím bầm viền quanh môi. Má tôi kéo ba tôi ra ngoài :

- Thôi ông ơi, tui lạy ông, cho con nó nằm một chút.

Ba tôi bỗng nghẹn ngào :

- Bà tưởng nó là con bà chứ không phải con tôi sao ?

Rồi ba tôi ôm lấy mặt. Lâu lắm tôi mới thấy khuôn mặt ba tôi xúc động. Ba tôi khóc được rồi. Ba ơi, con cũng khóc đây. Con khóc được rồi. Chị Thanh khóc được nữa, cả má tôi cũng khóc. Ba tôi nói không ra tiếng :

- Bao nhiêu chuyện đau khổ là tại bà nghe không ? Tại bà hết. Bà đâu có thương tui. Ngày nghèo khổ cực

nhọc vợ chồng có nhau. Ngày tui chạy trốn giặc bà nuôi con, bà vá cho tui cái áo rách. Vậy mà bà vì tiền, vì ba thằng Mỹ, bà hại cả nhà. Bà đâu có biết tui tủi nhục, nhơ nhớp vì nghèo hèn biết chừng nào..

Má tôi cũng bật khóc.

- Thì tui đâu dè ra nông nổi. Tui lo buôn bán lo cho gia đình chớ thân tui có gì đâu nè trời...

Ba tôi vẫn chưa hết khóc :

- Bà ơi, bà mau thay lòng đổi dạ. Ngày nào vợ chồng còn ở nhà quê, ngày nào bà đi dang nắng dang mưa ngoài ruộng, cái vấy thâm vá dăm bảy chỗ, vợ chồng hủ hỉ, con cái đề huề. Nghèo cho sạch rách cho thơm, bây giờ bà ham giàu bà dạy con khinh tui. Bà với con một phe làm nát tan gia đình sự nghiệp...

Ba tôi kể lể, ba tôi nhắc nhở với má tôi những kỷ niệm xa xưa làm tôi mủi lòng, nước mắt tôi không cầm lại được. Ba tôi lại nhìn chị Tiên :

- Con ơi, sao con không nghe lời ba, có gì đi nữa thì ba sinh con ra ba gánh chịu, con làm chi những việc đại dột điên rồ...

Chị Tiên vẫn nằm im, mắt chị ráo hoảnh. Như chị không còn xúc động được nữa. Chị như người đã chết đi, đã quên hết, không biết mình là ai nữa. Ba tôi nói gì chị không nghe, má tôi nói gì chị không nghe, cả bao nhiêu nước mắt đang vì sự đại đột của chị mà đổ xuống chị cũng không cần biết nữa. Hay chị đã chết rồi, hay chị hiện hồn về ? Không, chị Tiên bằng da thịt nằm đó mà. Tim chị còn đập, cổ chị còn nuốt nước miếng và mí mắt chị còn lay động kia mà.

Buổi trưa hôm đó, ba tôi nằm tủi thân một mình, má tôi khóc một mình, chị em chúng tôi cũng khóc. Tôi nửa đau xót cho hoàn cảnh chị em gia đình, nửa mừng là ba tôi đã hết điên khùng, bao nhiêu ngày căm nín đến nổi điên nổi đại, ba tôi đã nói ra lời được. Nói ra được, sự đau đớn chứa chất trong lòng hẳn cũng dịu được một phần nào. Tôi chờ đợi một sự hàn gắn.

Nhưng quả thật phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí. Tối hôm đó ba tôi hiền hòa hơn. Ông ăn cơm với gia đình, vào giường nhìn chị Tiên nằm, vẻ mặt ông đầy sự lo âu thương mến, rồi ông mở cửa đi ra. Tôi chạy theo :

- Ba đừng đi nữa. Ba nằm nhà mà nghĩ đi ba.

Ba tôi không gắt gỏng như trước :

- Để ba ra ngoài một chút cho mát, trong nhà nóng nực quá.

Ba tôi đi ra ngõ, tôi nhìn theo mà nước mắt chảy dài vì sung sướng cảm động. Tôi nghĩ bao nhiêu thứ sẽ đổi thay trong gia đình. Căn lầu sắp xong, tôi có chỗ học lại. Má tôi sẽ chịu ba tôi mà bỏ bớt buôn bán. Chị Thanh sau cái gương của chị Tiên sẽ giữ thân hơn, và ba tôi tiếp tục đi làm. Ông còn mạnh khỏe, ông còn có thể kiếm thêm được việc làm. Hay có thể gia đình tôi dọn tới một xóm khác, căn nhà này sẽ bán đi và má tôi, chị Thanh có một vốn liếng để buôn bán. Một hàng quà sáng, hay một sạp bán trái cây cũng được. Gia đình chúng tôi sẽ vứt bỏ dĩ vãng khốn cùng này. Tôi sẽ đi học lại, đậu đạt và nếu Bình trở về tôi sẽ lấy chồng. Tôi lấy được Bình chắc ba tôi mừng lắm. Ví dầu Bình có trở thành thương phế binh, chắc ba tôi cũng không buồn phiền gì.

Tôi định đem sự mơ ước đó bảo cho chị Thanh cùng hy vọng. Nhưng khi đi vào tôi thấy chị Thanh ngồi bên cạnh chị Tiên. Chị Thanh như đang khóc mà không thấy chị Tiên nói gì hết. Chị vẫn im lìm. Sự im lặng của chị Tiên làm tôi hốt hoảng quá. Tôi định nói với má tôi là nên gửi chị đi bệnh viện để người ta chăm sóc, nhưng đồng thời tôi cũng lo sợ một chuyện khác có thể xảy ra.

Tôi cảm hận bà Hai lắm, chính bà đã xui má tôi ép buộc chị Tiên, chính bàn tay bà đã thấm thêm tội ác. Vậy mà bà làm như mình chỉ làm toàn chuyện nhân nghĩa.

Một lúc sau ba tôi trở về. Tôi đứng chờ ông ở trước nhà và thấy ông khật khà từ đầu hẻm đi vô. Thôi, cho ba say thêm vài bữa nữa, cho ba cần nhần thêm vài ba bữa nữa rồi thôi nhé. Gia đình ta làm lại hết. Tôi định chạy ra với ông, nhưng kia, sao ba tôi đi trở lại ra ngõ.

Ba tôi đứng lại đầu ngõ và chống hai tay lên cạnh sườn. Ba tôi chờ ai vậy ? Thôi chết rồi, một thằng Mỹ đang đi vào ngõ. Nó cười và đưa tay bắt tay ba tôi. Chắc ông say chả có gì xảy ra đâu. Ba tôi cúi xuống, ông định giỡn gì đó. Tay ông cầm vật gì đó. Tôi đi lần ra ngõ : Má ơi, chị Thanh ơi, ba chọc thằng Mỹ. Tôi kêu lên. Ba tôi lè nè. Tôi nghe rõ tiếng ông rồi :

- Mày hả, mày là đồ khốn nạn. Mày giết hại gia đình ông. Ông giết mày, giết mày.

Ba tôi làm gì thế này ? Nhưng kia, nhanh như chớp, một vật gì từ tay ba tôi ném thẳng vào đầu tên Mỹ. Tôi chạy ra. Không, ba ơi, ba đừng đùa,

Tôi kêu lên. Tôi chỉ cách ba tôi còn chừng ba thước nữa. Ba tôi nhào người tới trong khi tên Mỹ đưa tay sờ lên đầu. Hình như có giòng máu chảy xuống mặt tên Mỹ. Tay tên Mỹ đặt lên báng súng.

- Đứng, đứng.

Tôi kêu lên. Tên Mỹ quay lại nhìn tôi. Vừa lúc đó ba tôi xáp lại giựt lấy khẩu súng. Tên Mỹ quay lại rồi trong một cử chỉ hết sức nhanh nhẹn, tôi nghe thấy một tiếng nổ. Một tiếng rú lên. Đúng là tiếng kêu rú lên. Tiếng kêu của ba tôi.

Người tôi như bị tiếng kêu kéo tới. Tôi chồm lên người ba tôi. Máu nhiều lắm, máu nhuộm quần áo ba tôi đỏ lôm. Tên Mỹ kéo tôi dậy, rồi xung quanh tôi đầy bóng người. Ngọn điện từ cột đèn hắt xuống bóng đỏ lôm như máu. Tôi chỉ còn kịp thấy bàn tay của ba tôi đỏ lôm, chói với.

Hình như có nhiều tiếng kêu gào, cả tiếng tôi nữa. Ba tôi vẫn còn nói được, tôi cúi sát xuống mặt ông, ba tôi thều thào

- Nó chết chưa ? Nó chết rồi hả...

Bàn tay ba tôi xuôi dần, có lẽ ông ngất đi rồi. Vừa lúc đó tôi thấy chị Tiên hiện ra, chị đứng thiệt thẳng như

một khúc tre, rồi chị ngã xuống đánh ụp lên người ba tôi.

Qua làn lệ mỏng, tôi nhìn thấy khuôn mặt chị Tiên tái xanh, hai mắt ráo hoảnh. Chỉ có thể rồi tôi không nhìn thấy gì nữa. Màu máu đỏ như chùm kín mắt và tôi cùng với má tôi, chị Thanh cất tiếng khóc thảm thiết.

Cho tới khi ba tôi được đưa lên xe cứu thương và tên Mỹ theo xe Quân cảnh Việt Mỹ đi khuất, tôi mới biết là chỉ còn có tôi đứng lại giữa đường hẻm.

Má tôi, chị Thanh theo đến nhà thương. Chị Tiên được đưa vào nhà, chị ngất đi và người ta đang tìm cách làm cho chị tỉnh lại. Lúc đó tôi đứng dựa lưng vào tường, đứng nhìn lên con hẻm nhỏ chứa một khoảng trời đen mờ, một ánh trắng lười liềm hiện ra trên đó. Một ánh trắng, tôi còn đủ sức, đủ điểm phúc để nhìn một ánh trắng ư ? Ba tôi đi đâu rồi, má tôi đi đâu rồi...

Chỉ còn chị Tiên trong căn nhà lạnh lẽo đó. Căn nhà với mái lầu cất dở dang.

Căn nhà dựng lên nửa chừng đó mà đánh đổi bao nhiêu thứ.

Có tay ai kéo tôi. Tôi quay lại. Bà Hai ôm vai tôi dìu vào nhà :

- Tánh, thôi em vô đi, đừng đứng ngoài đường một mình nữa...

Tôi đứng ngoài đường đó sao ?

Tôi nhìn ánh trăng. Tôi đâu có đứng một mình. Mảnh trăng xanh lưỡi liềm kia đang an ủi, đang chia sẻ với tôi đó chứ. Bà Hai. Ba tôi đâu rồi. Bà diu tôi đi đâu. Tôi cố giựt tay mình ra khỏi tay bà Hai mà không còn đủ sức nữa

- Thôi vô nhà đi. Ngoan, chị cưng.

Tôi dùng dằng. Vào căn nhà đó ? Không, tôi sợ lắm. Bà Hai nói tiếp :

- Vô đi, con Tiên nó nằm một mình trong đó.

Tôi thấy bà Bi Trọc với Thanh Ngọc đi ra. Bà Bi Trọc kéo Thanh Ngọc đi qua mặt tôi mà không nói gì hết. Tôi nhủ thầm : Con mẹ dễ ghét thật. Tôi đi theo bà Hai vào nhà. Chị Tiên được đắp chăn kín chỉ còn chừa mặt. Bà Hai xô tới ngồi xuống giường :

- Ngồi đó để tạo kêu mấy đứa lại trông nhà cho vui. Mấy hôm nay tụi nó ế lắm. Mỹ cấm trại nhiều lắm mà.

Thế tại sao thằng Mỹ bắn ba tôi không cấm trại nhỉ? Không, hình như lúc ba tôi ngã xuống cũng có nhiều

tên Mỹ chạy ra. Hình như có tên tước súng trên tay thằng Mỹ đã bắn nữa. Nhưng tôi nhớ lại rồi, ba tôi đã gây sự trước. Lúc Quân cảnh hỏi tôi, sao tôi không nói gì cả. Sao tôi không nhớ gì hết vậy ?

Bà Hai chạy ra cửa gọi mấy cô me Mỹ lại canh nhà. Họ họp nhau lại nói chuyện, câu chuyện không ngoài vụ vừa xảy ra :

- Chắc ông say quá không biết gì hết trơn.
- Đôi khi thằng Mỹ cũng say, bắn ầu.
- Có đứa nào trông thấy không ?

Mỗi cô tưởng tượng ra một chuyện khác nhau. Tôi không buồn lên tiếng cãi nữa. Bà Hai vuốt ngực chị Tiên :

- Sao, thấy trong người ra sao ?

Chị Tiên mở mắt nhìn thấy khuôn mặt bà Hai thì khép mắt lại. Chị lắc đầu, khuôn mặt không còn chút gì xúc động. Bà Hai than thở :

- Ôi thôi, sao mà tai nạn cứ dồn dập cho nhà chị đây vậy không biết. Ai đời xui đâu mà xui tận mạng vậy trời.

Rồi bà đi qua đám gái điếm phân bua :

- Tui nghĩ thiệt lớn đầu mà đại. Tui bây coi mới trưa đây này, ông chửi tao như tát nước vào mặt mà bây giờ đã nằm xuôi rồi không biết có sống được không. Bởi đời sống con người như ngọn đèn, tao nghĩ vậy mà làm phước làm đức được chút nào thì làm. Biết đâu ơn biết đâu oán. Con Tiên này chắc nó cũng oán tao tận mạng...

Tôi thấy môi chị Tiên nhúc nhích như muốn cười mà không nổi. Tôi úp mặt vào ngực chị Tiên :

- Chị Tiên. Chị Tiên.

Bàn tay chị Tiên cầm chặt lấy bàn tay tôi. Tôi bật khóc nức nở :

- Chị ơi, em sợ ba không sống được.

Bàn tay chị Tiên đang nắm chặt tay tôi bỗng lỏng dần. Tôi hoảng hốt ngồi bật dậy. Mắt chị vẫn nhắm kín, mặt chị xám ngắt không còn chút hơi ấm nào. Tôi hoảng hốt cầm tay chị lay mạnh :

- Chị Tiên. Chị Tiên.

Chị Tiên mở mắt, tôi thấy mắt chị trào ra hai giọt lệ. Hai giọt lệ nhỏ nhoi, cùng cạn trong những ngày thân xác chị sống với một linh hồn đã chết. Ba ơi, chị Tiên

cũng khóc được nữa rồi. Tôi nghe tiếng chị nói :

- Nhà đi đâu hết rồi.
- Má và chị Thanh đi với ba.

Chị Tiên mím môi, hai giọt nước trên mi chị lan ra dần dần và như bắt đầu bốc hơi. Chị không khóc thêm được nữa. Tôi nói :

- Em rót nước cho chị nghe.
- Không.

Giọng chị Tiên yếu ớt. Chị nhắm mắt lại như ngủ. Ngoài nhà, tiếng máy cô me Mỹ với bà Hai vẫn rì rào nói chuyện. Ở ngoài ngõ, chắc cũng tùm ba bàn tán chuyện vừa mới xảy ra. Tôi không ngớt lo lắng :

- Không biết ba ra làm sao.

Chị Tiên không có ý kiến, không dám đoán gì. Còn tôi, dù chưa nhìn kỹ vết thương của ba tôi nhưng tôi đã tàn lụi hết hy vọng. Chắc ba tôi không thể nào sống được. Mà nếu không may ba tôi chết, gia đình tôi sẽ như thế nào. Dù sự có mặt của ba tôi trong gia đình dạo này như một cái bóng, nhưng cái bóng sống thật đó, cái hình hài bằng da bằng thịt đó kết hợp chị em, mẹ con chúng tôi lại. Ba tôi mà mất đi mỗi người cũng một

phương ngay.

Nhưng dù đã có thể liệu với bất cứ mọi hoàn cảnh, tôi cũng không thể nào không cầu mong ba tôi đừng chết. Chút hy vọng mong manh hàn gắn lại những đổ vỡ trong gia đình là ba tôi. Tôi đi ra nhà ngoài, bà Hai hình như đã quên hết câu chuyện vừa xảy ra, bà đang nói chuyện với mấy cô me Mỹ về bà Bi Trọc :

- Con mụ đó không biết làm nghề ngỗng chi, tao nghi quá. Hồi soát sổ gia đình con mụ đó không có bị bắt. Tụi bây biết nó khai sao không ? Nó nói nó giúp việc cho mấy cô lấy Mỹ nó vừa ở nhà quê lên. Mà với tao nó bảo nó có chồng Mỹ. Trời đất, có cỡ mụ đó mà thằng Mỹ nào dám rớ vô.

- Chị Hai nói vậy chớ thiếu gì bà còn tẻ hơn, già hơn mà mấy thằng Mỹ trẻ nó đeo riết.

- Chắc mấy con mẹ có bùa có ngải.

- Ý, chuyện đó khó xảy ra.

Bà Hai cười xề xề :

- Khó cúrt. Mấy con học sinh còn biết mua bùa chuộc ngải nữa là điểm. Con Mai Lé làm bộ ngây thơ cái con...

Thấy tôi đi ra, bà Hai hỏi :

- Con Tiên nó ngủ rồi há. Ủa để cho nó ngủ mau lại sức. Tội nghiệp.

Tôi rụt rè :

- Bà Hai...

- Gì ?

- Liệu ba tôi có làm sao không ?

Bà Hai chưa kịp trả lời thì một cô điếm đã lau chau :

- Chắc chết đó. Máu ra thấy mà kinh luôn.

Bà Hai quay lại nạt :

- Con đĩ ngựa biết gì mà xía vô. Cầm cái mồm lại mày.

Rồi bà quay sang tôi :

- Chắc không sao, mai má về là biết liền hà. Máu ra nhiều rồi xui đó mà. À, con Tiên ngủ chưa ?

- Dạ, chị ấy nằm nhắm mắt không biết ngủ hay thức.

Bà Hai làm bộ đưa tay che miệng ngáp :

- Ủ, nó ngủ rồi, chị Hai cũng buồn ngủ quá. Thôi tắt đèn đi ngủ đi, hồng có sao đâu.

Bà quay lại đàn em :

- Tối này có đũa nào rảnh không ?

Mấy cô gái im lặng, bà Hai chỉ tay từng cô :

- Đũa nào ? Mấy thằng chả cắm trại hết mà. Đũa nào ngủ lại đây với chị em nó.

Lại im lặng. Tôi cũng đã hết sợ hãi, muốn họ về hết cho yên, nhưng nghĩ tới sự tử tế của họ tôi không nỡ nói ra ý nghĩ đó. Bà Hai lại hỏi :

- Không có đũa nào hén ?

- Ôi, tụi nó cắm trại nghỉ một hôm dưỡng sức mà chị Hai.

Tôi nói :

- Được mà, tui không có sợ một mình đâu, còn có chị Tiên nữa mà.

- Ờ hén. Không sợ càng tốt. Thôi tụi này giải tán.

Trước khi ra về bà Hai còn trở vào nhìn xem chị Tiên có làm sao không, rồi bà khép cánh cửa lại :

- Thôi ngủ đi, có gì nhớ gọi nghe.

- Dạ.

Tôi trở vào. Mấy lần muốn tắt ngọn đèn đi ngủ, nhưng tôi làm tỉnh mà vẫn e ngại bóng tối. Tôi kéo tấm màn che cho bớt chói, gài kỹ cửa ngõ rồi leo lên nằm chung với chị Tiên. Chiếc giường này ba tôi nằm ngủ một mình, hơi hẹp, hai chị em phải nằm sát nhau. Tôi có tật hay trăn trở nhưng bù lại chị Tiên mệt mỗi nằm im lìm. Tôi nghe tiếng chị thở đều đặn có lẽ chị đã ngủ. Tôi cũng cố nhắm mắt ngủ. Nhưng chỉ một tiếng động ngoài ngõ cũng làm tôi giật mình hốt hoảng.

Chưa bao giờ tôi thấy căn nhà hoang vắng, trống rỗng và mênh mông như thế này. Giờ này ba tôi ở nhà thương ra làm sao ? Liệu ba tôi còn sức chống chọi. Tại sao ba tôi lại làm thế ? Có lẽ ba tôi say rượu quá chăng? Nhưng mọi ngày ba tôi cũng say như thế ? Hay có lẽ vì sự tủ nhục do chị Tiên gây ra ?

Chị Tiên ? Tại sao tôi cứ nghĩ bao nhiêu thảm họa trong gia đình đều do chị ấy gây ra cả. Tôi thật không công bằng chút nào. Nhưng ba tôi chẳng đau đớn, điên

cuồng là gì ? Cái xóm nhỏ nghèo nàn nên thơ ngày nào như đã mất hút, không còn dấu vết gì nữa. Tôi không còn một nơi nào để nương tựa tâm hồn ngoài Bình, nhưng giờ phút này tôi không còn đủ sức để nhớ tới chàng, để hình dung ra chàng được nữa. Không lúc nào tôi không hồi hộp chờ đợi giây phút bi thảm xảy tới, giây phút nghe tin chính thức ba tôi chết.

Ngủ một đêm ra mọi chuyện sẽ đến, má sẽ về, chị Thanh sẽ về. Không, tôi không muốn có giây phút đó, nhưng tại sao tôi vẫn cứ nôn nao chờ đợi thế này ? Còn chút hy vọng mong manh nào cho tôi nương tựa không ? Vết thương của ba tôi càng lúc càng kinh khủng hơn do sự tưởng tượng của tôi. Tôi muốn đưa tay ôm chị Tiên, nhưng tôi không thể làm như thế được. Thỉnh thoảng chị Tiên cũng trở mình, và trong sự yên lặng của đêm, tôi nghe như có tiếng nấc nhỏ của chị. Tiếng nấc của chị Tiên hay của chính tôi ?

Tôi trần trọc mãi cho tới gần sáng mới chợp mắt được. Vừa chợp mắt một lúc tôi đã nghe tiếng đập cửa của Má tôi và chị Thanh về. Thấy tôi mở cửa chậm chạp, bà gắt:

- Con gái con đưa gì mà bê tha quá, chỉ biết ăn với ngủ.

Má tôi đi vào nhà, chị Thanh yên lặng đi sau, tay chị xách một giỏ đồ. Có dấu vết gì của ba tôi đó không ? Tôi hoảng hốt nhìn kỹ vào giỏ và hỏi :

- Ba có sao không chị ?

Chị Thanh lắc đầu. Tay chân tôi run lẩy bẩy. Như vậy là có sao hay không có sao ? Tôi níu lấy tay má tôi :

- Má, ba có sao không, ba đã...

Tôi muốn hỏi ba đã đỡ chưa, nhưng tôi không tiếp tục được nữa. Lòng tôi đã tối đen sự thất vọng. Chị Thanh đã đi ra sau nhà, má tôi đẩy tay tôi ra :

- Mà hỏi thăm ba mà hỏi hả ?

Sao khuôn mặt má tôi lạnh như băng vậy ? Chuyện gì đã xảy ra thế ? Ba tôi, không nữa... Giọng má tôi trả lời tiếp tục :

- Ba mà đang nằm ở nhà thương.

Tôi thoáng hy vọng rồi lại nghi ngờ ngay sau đó. Nằm ở nhà thương mà còn sống hay đã chết, hay chờ chết. Má tôi đã đi vào tới gần giường chị Tiên. Tôi cố gắng :

- Má, ba đỡ không.

- Không biết, đang nằm phòng lạnh.

- Má không vô thăm được.

- Không.

- Má không hỏi họ thử...

- Hỏi không được.

Bà ngồi xuống bên giường chị Tiên :

- Sao con, thấy đỡ không, cả đêm má ở trong nhà thương má lo cho con quá.

Không biết chị Tiên có nghe những câu tôi vừa hỏi má tôi không mà chị nhướn mắt, hỏi má tôi :

- Ba đâu, má.

- Ba nằm trong nhà thương.

- Liệu ba có...

Chị bỏ dở câu nói, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt. Má tôi thở dài :

- Không biết sao, đang nằm trong phòng lạnh.

Câu trả lời cũng như tôi đã mới được nghe, không thêm được điều gì. Tôi hết cả chờ đợi biết thêm chuyện ba tôi nữa. Tôi định trưa nay sẽ đi vào nhà thương thăm ba tôi. Má tôi lại phàn nàn :

- Không biết ông điên khùng làm sao. Tao rầu thú rượu.

Chị Thanh đã thay xong quần áo. Chị đi ra :

- Má à.

- Gì mà ?

- Không biết sao ba gây chuyện với thằng Mỹ, hay thằng Mỹ say nó bắn ba.

- Chắc ông chọc ghẹo chi đó. Hay ông móc túi nó cũng không chừng.

Má tôi đã hạ thấp ba tôi quá. Tôi nổi sùng la lên :

- Má đừng có nói tầm bậy.

Má tôi chung hững :

- Mà, Tánh. Mà nói ai vậy ? Ô con này, mà nói ai..

- Ba mà đi móc túi. Ba mà ham tiền.

- Không có tiền lấy cút mà sống. Con này điên thật giống thằng cha nó quá trời.

Chị Thanh cười nhạt :

- Nó không cần tiền, chỉ cần vàng thôi.

Tôi thấy sự nhịn nhục, nhen nhúm yêu thương trong lòng vừa trở lại biến mất mau lẹ. Bản tính cũ như con ngựa quen đường chạy về. Tôi chanh chua :

- Phải, tôi đâu như ai mà, tôi ham đô la lắm, ham trai còn con nít lắm.

Chị Tiên như muốn vùng ngồi dậy, hai tay chị ôm lấy đầu :

- Đi chỗ khác, đi chỗ khác mà cãi nhau.

Rồi như không sức gắng gượng nữa, chị xuôi tay, nằm vật xuống.

Tôi chờ đợi cơn thịnh nộ của chị, chắc vui lắm. Nhưng không, chị lại nằm im lìm, mắt nhắm nghiền. Má tôi bỗng vùng la lớn :

- Trời đất, con với cái. Tánh, mày giết cả nhà, mày giết hết đi.

Má tôi la làng la xóm một hồi rồi lại sụt sịt khóc. Bà Hai chạy lại :

- Sao, ông làm sao rồi.

Chị Tám ông nước hấp tấp :

- Ông mất rồi hả, tội nghiệp.

Đến lượt chị Thanh không dẫn được :

- Máy người cầu cho cha tôi chết hả ?

Chị Thanh giữ chặt má tôi lại :

- Má, má đừng thềm nói tới nó nữa. Để con đánh vỡ mồm nó ra.

Tôi thách thức :

- Đánh đi, đồ chị dám đánh đó.

- Trời ơi là trời, cha nằm chờ chết, chị nằm chờ chết, còn chúng nó, chúng nó giết nhau.

Má tôi gục đầu vào vai chị Thanh :

- Thanh, thôi con, nhà vô phúc mà...

Chị Thanh đỡ má tôi ngồi ở giường. Nghe tiếng ồn ào lại thêm mấy người hàng xóm chạy qua :

- Cái gì vậy, cái gì vậy chị ?

- Ủa, vậy thì ra...

- Ủa, sao chị khóc ?

Má tôi vẫn sụt sùi :

- Tôi vô phước lắm mấy bà ơi, cha chúng nó chưa biết sống chết ra sao chị em chúng đã muốn giết nhau rồi.

Bà Hai ngó tôi, ngó chị Tiên :

- Mấy đứa này hả. Ôi, chị em nó cãi nhau thường quá mà. Thấy chị khóc tôi cứ tưởng là... Nói đại, mới vô nhà tui đã đoán bậy rồi... Vậy ông không sao hả chị ?

- Ông nằm phòng lạnh, từ tối qua tới giờ tôi đã gặp mặt được đâu. Tối qua hai má con tui nằm ở hành lang nhà thương mà đợi. Sáng nay về một chút rồi tui lại phải vô nhà thương coi ông ra làm sao.

Chị Thanh nói :

- Cái thằng Mỹ bắn ba tui là bồ của con Huỳnh Hoa đó. Giờ mình làm đơn kiện được không ?

Má tôi chột như nhớ ra :

- Ủ, chị Hai, mình kiện được chớ.

Bà Hai suy nghĩ :

- Đứa nào đi kêu con Huỳnh Hoa qua đây.
- Để em đi kêu cho.

Một cô me Mỹ đang đứng nghe chuyện lật đật bỏ chạy đi. Lát sau cô ta trở lại, Huỳnh Hoa đi theo sau, tóc tai còn chưa kịp chải.

Huỳnh Hoa chào tôi lễ phép. Tôi để cho bà Hai hỏi chuyện :

- Huỳnh Hoa, mày ngồi xuống nghe tao hỏi đây nè.
- Chị Hai cứ hỏi, em đứng cũng được.
- Ủ, thằng chồng của mày bị bắt mày đã biết thêm tin gì chưa ?
- Chưa chị. Hồi hôm có nhờ thằng Rô, hấn nói để hấn hỏi cho, chắc tối hấn mới ra được chị.

Rồi Huỳnh Hoa quay sang hỏi má tôi :

- Thừa bác, bác trai có làm sao không ? Cháu cũng nóng lòng quá.

Má tôi không dấu được nét hần học :

- Ông sắp chết ở nhà thương.

- Sắp chết.

Mặt Huỳnh Hoa tái mét. Bà Hai cười gằng

- Ông mà chết là thằng chồng của mày bị tù rục xương chứ không phải chơi đầu ghen.

Huỳnh Hoa ngơ ngác :

- Chị Hai, thiệt em chả biết gì hết. Nó về tới nhà, nó tắm xong nó đi thăm thằng bạn của nó. Không biết nó có say rượu không.

Rồi cô ta mếu máo :

- Thiệt xui hết sức vậy đó, nó nói nó sắp về, nó đem em theo về bên luôn.

- Đ... má mày, nghe nó có mà táng tàng nhà mày luôn.

- Thằng này thương em lắm mà chị Hai.

- Đ... má thương kệ má mày. Bây giờ nói chuyện xảy ra rành rành đây nè. Mày chịu một phần trách nhiệm nghe không mày.

- Dạ, dạ nó là ông xã em nó làm thì em cũng gánh chịu một phần...

- Đ..... má làm dĩ có tán có tàn mà mở miệng là ông xã ông xã, đẹp đẹp đi mày.

- Dạ, để thằng Rô nó cho em hay rồi em tính, em cũng ròi ruột quá sức.

Rồi Huỳnh Hoa quay sang tôi :

- Cô có đi thăm bác cho cháu đi với.

- Đẹp cái điệu xưng hô đó đi mày. Mày gọi là chị có được hơn không.

- Dạ.

Tôi trả lời :

- Thôi được rồi, để tôi vào coi ba tôi ra sao đã.

- Cô cho cháu ít đồ trái vô cho bác.

Rồi Huỳnh Hoa có vẻ hoang mang :

- Thiệt em không còn biết Ất Giáp ra sao nữa. Thằng Rô này bình thường nó hiền như cục bột...

Bà Hai cười mũi :

- Bột cột lên đầu thằng cha mày. Bột mà biết rút súng bắn người ta. Mày có cam đi cho tao đỡ ngứa mắt không.

Bà Hai mắng vốn Huỳnh Hoa, xong lại hỏi :

- Mà mày nói cái thằng Rô của mày nó ra sao ?

- Thằng Rô làm M.P mà chị. Chị không thấy thỉnh thoảng nó theo xe M.P về đây sao ?

- Ồ, tao có thấy. Mẹ, thằng Rô làm tàng lắm nghe mày. Tối đàn hát uống rượu không để chòm xóm người ta ngủ. Nó lại say sưa đập lộn nữa chứ. Bày đặt đập lộn, xô cửa nhà người ta hư hết rồi bỏ đi. Cái thứ mắc dịch mắc toi đó mà súng đạn không ăn cho nó gửi xương về Mỹ cho vợ nó chôn.

- Thôi em về. Chào bác chào mấy cô...

Huỳnh Hoa đi ra. Má tôi nhìn theo :

- Bắt thằng có tóc chứ ai bắt kẻ trọc đầu. Con Huỳnh Hoa có liên can gì mà chị chửi hấn tội quá vậy ?

- Mấy con đó mà nhẹ với nó đâu được chị. Chị coi, không kêu nó có thềm qua thăm hỏi coi người ta chết sống ra sao đâu.

Chị Tiên lại kêu lên, giọng yếu ớt :

- Thôi mà bà Hai. Tôi xin bà...

Buổi trưa, chị Tiên tuy chỉ ăn được có nửa bát cháo, nhưng tôi thấy chị cố gắng hơn. Nơi khóe môi, làn mắt của chị đã có chút cương nghị. Còn chúng tôi, chả đứa nào nuốt trôi được miếng cơm. Má tôi thở ngắn than dài, mấy bà bạn hàng đến an ủi, nghỉ hẳn cả chuyện buôn bán.

Trưa hôm đó, chị Thanh viết thư báo tin cho anh Ngồi tôi biết. Má tôi hỏi chị thì chị trả lời : Lỡ ba không qua khỏi thì để nó kíp về mà để tang. Nhà chỉ có mình nó là trai, ba chết không có nó làm sao nhắm mắt. Tôi không đồng ý việc làm của chị Thanh nhưng cũng không cản ngăn gì. Xế chiều tôi mới vào được nhà thương, má tôi và chị Thanh đi trước, cắt phiên tôi ở nhà trông coi chị Tiên, đến khi chị Thanh về tôi mới đi. Ba tôi đã được đưa về phòng lạnh. Khi tôi vào, ông nhìn ra được tôi ngay. Tôi hỏi ba có nhận ra con không, ông gật đầu. Nhưng rồi ông làm ra vẻ như mệt mỏi lắm tôi không dám hỏi chuyện nhiều.

Ba tôi bị vết đạn xuyên qua nách, tôi không biết vết thương nặng nhẹ ra sao, nhưng tôi có cảm tưởng như ba tôi chưa thể chết được. Tôi tưởng ba tôi sẽ hỏi một vài câu về bệnh của chị Tiên nhưng không, ba tôi chỉ nói.

- Mà thấy tao trả thù được chưa ?

Tôi ngỡ ngác. Vẻ mặt ba tôi vẫn không có gì đổi khác. Ông nghĩ gì trong đầu vậy ? Nhưng tôi không hỏi, vì ba tôi lúc đó nhắm mắt lại, vẻ mệt nhọc. Không biết ba có đau lắm không ? Và ba đang trả thù gì vậy ? Tôi tự hỏi.

7.

Trong lúc ba tôi còn nằm nhà thương, chị Tiên còn bệnh thì trong xóm lại xảy ra một chuyện khác làm câu chuyện bi thương của gia đình tôi được che lấp dễ dàng. Đó là chuyện bà Bi Trọc.

Bà Bi Trọc từ ngày tới ở khu xóm này, lần nào cảnh sát soát sổ gia đình bà cũng bị bắt đôi khi bà nài nĩ quá người ta cũng tha cho bà khỏi về bót ngủ. Người trong xóm vẫn thấy đêm đêm bà bỏ đi, sáng ngày về và ở nhà trọn ngày. Thỉnh thoảng các cô me Mỹ nhờ vả được bà đi mua hộp bia, gói thuốc hoặc tô hủ tiếu. Bà làm việc vui vẻ lắm, sẵn sàng giúp đỡ mọi người mà không phiền hà gì. Cô nữ tài xế ở cạnh buồng bà bây giờ đã thành bà lớn, và ông lớn trước kia bà có nhiệm vụ lái xe thì bây giờ đã trở thành tài xế riêng cho bà.

Ngày ngày chiếc xe về đầu ngõ, tên Mỹ sĩ quan cao cấp nhảy xuống mở cửa, mặt cô ngừng cao, không thèm nhìn anh kếp đang khóa cửa xe, đôi lúc cô bỏ vào hẻm trước. Bà Bi Trọc thỉnh thoảng kể cho các cô me Mỹ khác nghe về câu chuyện cô nữ tài xế, chuyện được kể trong các buổi ăn quà sáng và nhiều tiếng cười dội thấu căn lầu mới của chúng tôi làm chúng tôi nhức cả óc.

Căn lâu đã hoàn toàn xong, chị Tiên đã được đưa lên nằm ở chỗ mới, sạch sẽ và thoáng hơn. Chị Thanh đi may màn. Cửa sổ không có song sắt, má tôi nghĩ rằng nhà cao như thế không thể trộm vô viếng được. Nhưng má tôi đã làm, chỉ một tuần lễ đã xảy ra mấy vụ trộm.

Bà Bi Trọc, được coi như một người hiền lành nhất trong đám mẹ Mỹ thường phàn nàn :

- Kỳ quá, bà con trong xóm với nhau mà mất vật hoài, tôi ghét cái thứ này lắm.

Má tôi cười, tự an ủi :

- Tại mình vô ý. Thôi để tôi đi mua cái cửa sắt ráp vào là yên chuyện.

Má tôi đi mua cửa sắt thật. Nhà cũng hết mất vật vãnh. Nhưng rồi một chuyện khác xảy ra làm chúng tôi sửng sốt.

Một đêm, trong lúc chúng tôi đang say ngủ thì bỗng choàng tỉnh dậy vì một tràng súng nổ ròn thật gần. Hình như ở dãy nhà phía sau, cách hẻm tôi ở chừng hơn trăm thước. Việt Cộng tấn công hay mấy ông Mỹ say rồi bắn nhau loạn xạ ? Chị Thanh nói nhỏ :

- Ê, coi có gì xuống nhà nghe.

Tôi điềm tĩnh :

- Xóm mình Mỹ nó bắn là thường chớ gì.

Chúng tôi chờ hoài không thấy động tĩnh gì hết. Mấy chị em yên tâm đi ngủ. Ở xóm này, thỉnh thoảng vẫn có những tràng súng như thế. Một cô me Mỹ cầm súng của anh kép Mỹ thử chơi cũng làm cả xóm hết hồn. Hai ông Mỹ say rượu đuổi nhau chạy ra đường, vác súng bắn nhau, cả xóm đóng cửa kín mít, nằm sát xuống đất vì sợ lạc đạn. Một tên Mỹ biểu diễn súng cho đào coi, kết quả một em bé bị thương vì lạc đạn. Cảnh này xảy ra thường, nhưng súng đạn không có mất, mới nghe thấy ai cũng giật mình hết. Chị Thanh tò mò :

- Chắc tụi Mỹ giành gái ở xóm trong.

- Chắc thế.

- Dám tụi nó say bắn ầu chơi cũng có. Tối qua tao ngồi trên sân thượng nghe cái chóc, rồi thấy viên đạn lửa bay lên trời đỏ lòm, ghê bỏ mẹ.

Tôi không nghe tiếng chị Thanh nói từ lúc nào không biết. Tôi ngủ thiếp đi.

Nhưng sáng ra, vừa mở mắt tôi đã nghe trong xóm nhốn nháo như đang có vụ nhà cháy hay cướp của giết người gì vậy. Chị Thanh kéo tôi ra ban công, nhìn xuống:

- Cái gì mà người ta chạy rầm rầm mày.

- Cái gì ?

- Hỏi coi.

Chị Thanh cúi xuống hỏi một cô đang chạy qua :

- Ê, cái gì vậy, cái gì đằng sau đó vậy ?

- Có người chết.

- Ai ?

- Không biết.

Cô lại chạy. Chị Thanh lôi tôi xuống nhà :

- Xuống coi mày.

Tôi đi với chị Thanh xuống nhà. Má tôi đã dậy, bà đang chải đầu. Chị Thanh hỏi :

- Có chuyện gì vậy má ?

- Nghe tối qua Mỹ nó bắn ai chết sao đó.

- Con biết ngay mà. Đêm qua nó bắn liền máy phát.

Tôi ngơ ngác :

- Sao không đem người ta đi từ lúc bị bắn.

Hai chị em tôi đi sâu vào ngõ, vòng vào xóm. Người ta chạy đi coi rầm rập. Chúng tôi thấy người ta bu đông nghẹt trước một căn nhà lâu bên cạnh một lò làm bánh mì. Chen lâu mãi chúng tôi mới nhìn vào được bên trong. Một xác chết đàn bà nằm úp xấp. Chị Thanh kêu lên.

- Này Tánh, nhìn coi.

Chị không dám gọi tên người đàn bà. Đó là bà Bi Trọc. Bà ta bị bắn trúng ngay đầu, máu đọng vũng đã đặc sánh và có mùi tanh. Bà Bi Trọc đi đâu xuống vùng này và tại sao bị bắn ? Bà vẫn thường khoe có chồng kia mà ? Chị Thanh kéo tôi đứng sát vào người chị nghe mọi người bàn tán :

- Con mề này gớm thật, bây giờ mới ra mặt đó chứ.

- Chắc làm ăn xóm mình lâu rồi nghe.

- Nó ở đâu vậy ?

- Ngoài hẻm.

- Nó leo cửa lưới trời ạ. Nó lên lầu nhưng chưa làm ăn được gì thì thằng Mỹ nó biết được nó bắn cho mấy phát té lộn xuống đất đó chớ.

- Sao không chở đi nhà thương.

- Chết ngay đơ liền mà chở đi đâu. Với lại giờ giới nghiêm mà. Ông chủ khóm có đến hồi đó. Nhà tui ở cạnh đó, bên lò bánh mì đó. Nghe tiếng súng một lát tui mở hé cửa thấy ghê quá, máu me tùm lum. Khi tui nhìn mẹ còn giật tay giật chân rồi mới nằm im, lạ lắm he.

- Nó có kêu không ?

- Hình như có, nhưng yếu lắm. Ra tới con mẹ chết rồi. Hồi hôm mắt con mẹ mở trừng trừng kia chớ. Ai vuốt mắt cho con mẹ vậy cà ?

- Chắc sáng nay chớ gì.

- Chết từ hồi sáng cứng đơ vuốt sao được. Tội nghiệp con mẹ.

Người đàn bà nói ra câu này người Nam, dáng mập ú. Từ nãy giờ tôi mới nghe một câu tỏ vẻ thương xót đến người chết. Bà ta nhìn quanh mọi người nói như phân bua giùm : Nghe nói bà ta cũng có chồng Mỹ làm ăn phát đạt làm sao mà lại đi trộm đạo không biết nữa. Kể

ra người ta cũng có số...

- Oi, hơi sức đâu mà thương. Nó trộm hết đồ của mình rồi ai thương mình. Người ta đã có câu sinh nghề tử nghiệp. Bởi ham chi mấy thứ bất nhân bất nghĩa.

- Bây giờ ai chôn cất con mẹ này đây ?

- Con mẹ có bà con gì đâu. À, cô này ở gần nhà con mẹ phải không. Con mẹ có ai không ?

Một người chỉ chị Thanh. Chị Thanh lắc đầu nói tui không biết. Một lúc sau cô gái tài xế Mỹ tới, cô ta lách đám đông :

- Sao vậy nè trời.

- Bà ta có bà con với cô à ?

- Không, bà ta ở cạnh buồng tôi. Mà sao vậy nè trời ?

- Đi ăn trộm bị bắn chết chớ sao nữa.

- Hả. Đi ăn trộm. Bả mà đi ăn trộm.

Cô nữ tài xế của xóm tôi cúi xuống bạo dạn nắm lấy cánh tay của bà Bi Trọc, rồi hoảng hốt thả ra liền :

- Bả tốt lắm mà.

- Ai biết đâu.

Một lát sau cảnh sát đến. Họ lo chở xác bà Bi Trọc vào nhà thương. Cô nữ tài xế của xóm tôi tỏ ra hết sức tốt bụng. Cô xin đi theo để lo chôn cất cho người chết. Cô vắt cái chìa khóa phòng lại cho tôi :

- Chị giữ giùm lát tui về.

Tôi sắp sửa quay đi, cô lại gọi dặn nhỏ :

- Tội nghiệp bà quá trời. Chìa khóa phòng bà gửi trong phòng tôi, nơi cái gạt tàn thuốc. Chị coi có gì cất giùm, chắc họ sắp tới xét nhà bây giờ đó. Làm ơn cho người ta mà chị.

Tôi với chị Thanh trở về. Tôi lên buồng cô nữ tài xế rồi mở cửa buồng bà Bi Trọc. Đồ vật dụng của bà chung bày như mọi phòng : giường chiếc quạt máy, radio. Tôi mở cái tủ treo áo lục soạn, quần áo bà ta cũng không có gì hết. Mở các ngăn kéo nhỏ bỗng bắt gặp một cái hộp thiếc. Hộp đựng giấy tờ vạt vãnh một vài biên lai tiền rác, giấy chơi hụi cũ, tấm giấy khai sanh.

Tôi tò mò đọc tên họ của bà. Bà họ Nguyễn. Nguyễn thị Tuất. Vậy ra cái tên Bi Trọc là tên vào đời, vào nghề của bà ta.

Dưới đáy hộp tôi soạn được một gói vải nhỏ bên trong có sợi giây chuyền bạc, và một tấm ảnh trẻ con. Đứa nhỏ khoảng hai ba tuổi gương mặt xinh xắn, nhưng nước ảnh đã mờ nhạt như cũ lắm. Tôi lật lại đằng sau, tấm ảnh đề những giòng chữ đã bị nhòe nhoẹt như đã được rỏ lên hàng trăm giọt lệ ; Con tôi Nguyễn thị Hồng, sinh ngày... chết ngày...

Chỉ có thế mà tôi lạnh người. Nụ cười đứa trẻ trong hình thật hồn nhiên vô tư. Đây là lẽ sống của bà Bi Trọc? Không phải, là cả nỗi chết của bà Bi Trọc nữa đây. Tôi gói tấm ảnh và sợi giây chuyền bằng bạc lại cẩn thận, rồi soạn thêm ít giấy tờ khai sanh, ít giấy tờ có liên can tới tên tuổi bà, tôi đem về nhà.

Tôi còn lục được một lá thư của bà nữa. Lá thư của một người đàn ông nào đó viết cho bà. Hình như hồi bà còn trẻ. Lời lẽ bay bướm đến tức cười, nhưng cũng làm tôi cảm động. Bây giờ bà chết rồi, đối với tôi, người chết đã trở thành một thứ dứt hết phiền lụy, tâm hồn trở thành trong sáng vô tội. Cầm mấy thứ lật vật đó về rồi, tuyệt nhiên tôi không làm mất dấu vết gì trong phòng bà ta nữa hết.

Tôi trở về nhà chị Thanh đòi coi ngay gói trên tay, nhưng tôi lắc đầu. Tôi muốn làm vui lòng chị Tiên. Tôi kể cho chị nghe chuyện bà Bi Trọc đã chết, tôi đọc lá

thư tình từ đời xưa của bà và cho chị nghe, nhưng chị không tỏ gì vui hay tỏ vẻ gì thương xót ai hết. Tôi hỏi :

- Bà ta cũng tội như ai, chị nhỉ.
- Ôi, mấy thứ ái tình kim sanh, nghe mà rầu thúì ruột.

Chị nói là rầu nhưng chị không rầu, chỉ khuôn mặt chị tỏ vẻ chán chường. Trưa hôm đó cô nữ tài xế của xóm tôi trở về báo tin xác bà Bi Trọc đã được đưa vào nhà xác và chờ bác sĩ khám nghiệm xong là đem chôn. Cảnh sát cũng tới soát phòng bà Bi Trọc nhưng họ không tìm được chứng tích gì. Tôi đưa hết những thứ đã cầm về cho cô tài xế cả, sợi dây chuyền và tấm ảnh đứa con của bà ta. Tôi chỉ giữ lại có lá thư kỷ niệm. Tôi nghĩ nó sẽ là một món quà vừa vui vừa buồn cho Bình.

Cũng ngay buổi trưa đó anh Ngời trở về. Anh xách cái ba lô nặng nề, người đầy mồ hôi. Vừa vào tới cửa anh đã hỏi :

- Ba đâu rồi mày ?
- Nằm nhà thương.
- Ủa, ông chưa chết.

Anh đặt ba lô xuống rút khăn lau mồ hôi, anh nhìn quanh nhà :

- Nhà sửa rồi hả. Đẹp dữ hôn. Má đâu rồi ?
- Má ở nhà thương với Ba.

Không việc gì mà cũng đánh điện làm người ta hoảng hốt tưởng ba mất rồi mới lật đặt về. Thiệt lãng nhách.

Tôi định trách anh mấy câu nhưng thấy gương mặt xương xẩu, như không còn biết xúc động là gì của anh, tôi lại thôi. Như chợt nhớ ra sự vô tình của mình, anh tôi lại hỏi :

- Quên, ba bị sao vậy.
- Bị Mỹ bắn.
- Đụ má. thằng Mỹ nào tao cho nó một viên trả thù coi.
- Nó bị bắt rồi.
- Rồi ba bị sao ?
- Viên đạn sát nách, máu ra nhiều lắm.
- Không nhằm tim phổi chứ ?

- Không.

- Ồ, vậy thì ăn nhằm gì. Tao tưởng là ông sắp nghèo. Nằm vài hôm về ngay mà.

- Anh không đi thăm ba ?

- Nóng bỏ mẹ. Tắm cái đã. Mày đá cái ba lô vào xó cho tao. À, chị Thanh chị Tiên đâu rồi ?

- Chị Tiên nằm trên lầu. Chị Thanh đi đâu lỏi xóm.

- Nhà vắng dữ há.

- Anh lên thăm chị Tiên một chút.

- Ừ.

Tôi gài cửa rồi theo anh Ngời lên lầu. Chị Tiên đã nghe tiếng nói, tiếng giày của anh Ngời và đang mở mắt chờ. Anh Ngời tới đứng bên chị Tiên :

- Bệnh hả chị ?

- Ồ.

- Bệnh sao vậy ?

- Ở bệnh.

- Xanh quá há. Mà bệnh gì ?

- Tao phá thai

Chị Tiên nói huých toẹt chả cần dấu diêm gì hết. Thật ghê rợn. Nhưng trong sự uất nghẹn đó tôi vẫn thấy thương hại chị Tiên. Chị đã đến thế cùng rồi, đã hết thế chống đỡ. Anh Ngời trợn mắt :

- Gì, nói gì kỳ vậy.

Chị Tiên nhếch môi, cười gượng.

- Tao nói thiệt, phá thai mà mày. Phá thai rồi băng huyết. Băng huyết mà không chết mới lạ mày.

Anh Ngời cười :

- Thằng nào mà lấy chị ? Mỹ hay Đại Hàn ?

- Việt Nam mà mày.

- Việt Nam mà có thằng lấy chị ? Sao không làm đám cưới ?

- Nó có vợ.

- À.

- Mày về phép à ?

- Không, nghe chị Thanh đánh điện nói ba đau nặng, tưởng ông chết về để tang.

- Tao chết mày để tang không ?

- Phá thai sức mầy mà chết. Tôi phá cho cũng được.

Nghe cuộc đối thoại của anh Ngời và chị Tiên kỳ cục quá, tôi muốn hét lên, nhưng cổ họng tôi nghẹn ngào. Cái gì đã làm gia đình tôi rã ra từng mảnh vụn như vậy? Bộ đồ lính của anh Ngời ? Cái bào thai được đem khỏi bụng của chị Tiên ? Viên đạn bắn vào người ba tôi ? Cái xóm nhỏ này ? Không đâu, tại vì cái xóm nhỏ này đâu tại vì ba tôi, má tôi, tại tôi. Anh Ngời lại hỏi tôi :

- Dạo này má giàu không mày ?

- Em không biết.

- Không giàu mà xây nhà. Buôn đồ Mỹ giàu lắm nghen.

- Em không biết.

- Mày sợ tao xin má sút mất của hồi môn của mày hả. Đừng có mơ nàng em ơi. Mẹ, con gái bây giờ ai thèm lấy. Tao này đi tới một nơi là có một con vợ ngon lành nó nuôi ăn béo bở.

- Anh Ngời.

- Gì mà kêu tên mày. Bộ tao đi lính rồi về lạ hoắc mày nhìn không ra hay sao vậy ?

- Thôi anh đi tắm đi.

- Ủ. Tao đi tắm. Ê Tánh, đi mua cho tao tô phở mày. Lâu không ăn phở thèm thấy mẹ.

- Chỗ anh ở không có phở sao ?

- Ăn ra chó gì. Thôi, lấy tao cục xà phòng tao đi tắm. Cha, nhà cửa sang dữ.

Tôi nói :

- Ba mong anh đi thăm ba nghe.

- Phải cho ông ấy cảm khẩu hơn còn đỡ. Tao biết vào thăm thế nào ông cũng té ông bà ông vải, chán thấy mồ.

Thấy tôi cau mày, anh cười :

- Nói vậy chớ phải đi mà. Mày đi lấy xà phòng tao đi tắm coi.

Tôi lấy xà phòng cho anh Ngời, dọn dẹp hành trang cho anh xong, tôi bỏ ra lan can đứng chơi.

Dưới đường, bà Hai đang đứng tựa vào tường nói chuyện về bà Bi Trọc. Một chiếc xe Mỹ đồ đầu ngõ, mấy người đàn bà chạy ra. Chắc xe chở đồ lậu. Tôi đoán không sai, mấy người đàn bà ở xóm sau chạy lúp xúp, họ vác vào nào bia hộp, nào quạt máy, nào rượu. Thằng Mỹ đi theo vào ngõ. Tôi đoán chắc đang có một vụ đếm bạc đô la sau xóm.

Vừa lúc đó chị Thanh đi đâu về, tay chị cầm một chai rượu. Chị gọi tôi xuống mở cửa. Nghe có tiếng nước xối trong buồng tắm, chị hỏi :

- Má về rồi hả ?
- Không phải, anh Ngời,
- A thằng Ngời, nó về hồi nào vậy ?
- Mới về tức thì đây.

Chị Thanh đi ra sau bếp, đập cửa buồng tắm :

- Thằng Ngời hả ? Mày về sao không vô thăm ba ngay.

Tiếng anh Ngời vọng ra :

- Ông có chết đâu mà vội vậy. Chút xíu đi thăm không được à ?

- Biết mày như vậy tao chẳng có phí của đánh điện cho mày về đi.

- Tưởng chuyện chi quan trọng lắm. Người ta đang đồn ngày phép đi chơi một chuyến, ở ngoài Cam Ranh có mấy thằng bạn nó rủ hoài.

- Mày về buôn đồ Mỹ hả ?

- Thèm vào thứ đó. Bây giờ em giàu lắm nghe. Em buôn mật người chó thèm chi buôn đồ Mỹ. Đồ Mỹ là hạng bét.

Tiếng anh Ngõi cười có vẻ khoái chí, rồi tiếng nước tắt. Anh Ngõi đi ra nhăn nhó :

- Mát quá. Đã ghê.

- Mày làm như cả đời không tắm.

Chị Thanh đi ra ngồi ở bàn nhà ngoài. Anh Ngõi rút cái lược vừa chải tóc vừa đi theo. Tôi cũng ngồi nghe chuyện :

- Chị có vẻ gầy đi đó. Ăn mật người bỏ lắm nghe.

- Khỉ, nói tâm bậy. Mà mật người ở đâu mày có.

- Cửa VC chó đâu.

- Đồ vô nhân đạo.

- Nó chết rồi mà vô nhân đạo gì. Lấy mật đem về bán cho ba tàu. Tháng trước em về bán ở dưới Chợ Lớn nè.

Chị Thanh trợn mắt :

- Về Chợ Lớn được mà mày không tạt vào nhà này được sao mày ?

Anh Ngời rút thuốc hút, cười :

- Có chuyện gì mà ghé. Ghé để nghe chửi hả ?

- Ai chửi mày ?

- Ai cũng chửi hết. Phải không Tánh.

Tôi cười, cố dịu dàng :

- Nói vậy chớ ba thương anh lắm.

- Tao biết hơn mày, đừng làm mặt dạy đời mày.

Chị Thanh gắt gỏng :

- Mày thăm chị Tiên chưa ?

- Rồi.

- Còn ba, mày chả thèm hỏi chi tới ông hết vậy.

- Hỏi con Tánh rồi. Ông tỉnh rồi mà.

Rồi chợt nhớ ra anh Ngời tôi nói :

- Thằng nào hại chị Tiên đó, có cần trả thù tui thanh toán cho.

- Việc gì đến mày.

- Mọi thù gia đình mà. Nói chơi đ... má đàn ông mà. Thằng đó chịu chơi đa.

Tôi tái mặt. Anh Ngời tôi đã mất hết tình thương gia đình, phai lạt máu mủ rồi. Nhưng dù đau đớn vì câu nói của anh tôi cũng phải nhìn nhận đó là một sự thực. Chị Thanh im lìm, tôi không biết chị nghĩ gì lúc đó. Một lúc để tránh câu chuyện kia, chị quay qua nói với tôi :

- Con mụ Bi Trọc té ra ăn trộm mày ạ Người ta nói tháng trước nó suýt bị bắn chết một lần rồi đó. Nó làm ăn ở dưới xóm kia. Tao nghe họ kể nhiều chuyện về con mụ đó lắm. Tôi nói :

- Bà ta có chồng mà !

- Chồng nào ? Nó làm nghề ăn trộm đó. Nó làm bộ đó chớ ai mà lấy nó. Đêm nào nó cũng đi thành ra nó đặt chuyện để che mắt lối xóm. Đời nay ăn trộm tối tân thiệt mày, ăn trộm mà thuê phòng sang để hành nghề.

- Thì ăn trộm lỏi Mỹ mà, lỏi Mỹ chó đâu phải lỏi Việt Nam.

Anh Ngỏi chen vào :

- Chuyện ai vậy ?

Tôi kể :

- Lâu trước hẻm mình ở, có một con mụ. Hồi mới đến ai cũng tưởng lỏi Mỹ. Hồi hôm này, mụ bị Mỹ bắn chết.

- Đi ăn trộm ?

- Đi ăn trộm. Nghe nói leo lâu bị Mỹ bắn.

- Đ... má bọn Mỹ quý gì, chúng nó cũng ăn trộm như ranh. Nó không ăn trộm đem bán thì làm sao người ta có. Bộ người ta là con chuột có thể bò vào P.X của chúng nó mà tha ra à ?

- Anh nói nhỏ chứ, đây toàn là vợ Mỹ.

- Sợ chó gì bọn đó. Láng cháng ỳnh bỏ mẹ. Tao mà đi hành quân là bọn Mỹ ón lăm. Láng cháng tụi nó bắn trước khi bắn Việt Cộng.

Chị Thanh kêu, như hết chịu đựng nổi :

- Thôi dóc vừa chớ mày. Cái mặt mày chỉ được đi xa về nói bánh. Hồi ở nhà chỉ được cái chuột trốn trong nhà. Mày đừng đi lính giúp gia đình chút nào còn hay hơn.

- Ở nhà thì cũng theo ba thằng ma cô. Đi lính đỡ tức. Mà bộ chị oán lính vì đàn ông đi lính hết làm chị ế chồng thấy mồ phải không ?

Chị Thanh nạt :

- Im đi mày. Mày có sửa soạn đi với tao vô thăm ba không ?

- Cho ăn tô phở đã, đói gần chết rồi nè. Đã nói ông chưa chết mà.

Vừa lúc đó má tôi về. Thấy anh Ngõi, bà hơi sừng sốt :

- Về được sớm vậy mày. Tưởng vài ba bữa nữa chớ.

- Con mới về.

- Ờ, thăm ba mày chút đi.

Anh Ngõi nhăn nhó :

- Cho vài ghim đi đường má. Chả còn đồng xu nào dính túi nữa.

- Mà chỉ được cái đoảng hậu là giỏi. Đi lính không để dành được một đồng mà tiêu. Mà tưởng tao giàu lắm à ?

- Gân Mỹ là giàu mà má. Không thấy ăn trộm của Mỹ mà cũng giàu đó sao ? Con Tánh nó vừa kể cho tui nghe chuyện bà ở đầu hẻm này.

Má tôi thở dài, móc túi :

- Đây ông nội. Mà đúng là ông nội của tao chứ không phải con.

Chị Thanh lờm :

- Biết vậy đừng đánh điện cho nó về là hơn. Tiền mà bán mặt người đâu hết rồi mà ?

Anh Ngời chỉ vào lườn mình :

- Đã chết đâu mà bán. Có xin tui cho đem đi bán lại vốn này...

Tôi đoán anh định nói lấy vốn mà cưới chồng nhưng anh dừng lại kịp. Tôi bỗng thấy anh Ngời dễ thương hơn chị Thanh, cả chị Tiên nữa. Chị Thanh chị Tiên là

chúa giả dối. Tôi nói với anh Ngời :

- Chắc mặt anh nó khô từ lâu rồi.

Má tôi lại thở dài sườn sượt :

- Mà đừng có vác mặt về đây nữa. Có ngày thấy mày tao tự tử tao chết luôn.

Anh Ngời cho câu nói của má tôi là một câu nói đùa, anh đi thay áo, rồi anh huýt sáo như đang thật vui vẻ :

- Thôi ra ngoài xơi phở luôn.

Rồi anh nói với má tôi :

- Con đi ăn phở rồi đi thăm ba luôn nghe má.

- Rồi có về ăn cơm chiều không ?

Anh vỗ vỗ vào túi quần :

- Khởi má, lâu ngày về đi chơi luôn một bữa cho đã, tôi không thấy con về dừng chờ. Đóng cửa ngủ đi nghe.

- Ông nội cái thằng trời đánh.

Nhưng anh Ngời ra khỏi nhà. Chị Thanh đứng trông theo mặt, hằm hằm :

- Ngời.

Anh quay lại :

- Gì nữa ?

- Mà biết ba nằm ở đâu mà đi thăm.

Anh Ngõi cười, bỡ ngỡ :

- À hén. Ở đâu má.

- Ở trên cái mả ông nội mày. Mày đi nhà thương Chợ Rẫy, dãy phòng mười bốn, trên lầu.

- Rồi, nhà thương Chợ Rẫy, phòng mười bốn, trên lầu.

Má tôi nhìn theo thở dài.

- Chắc nó đi luôn chớ thăm viếng gì. Đồ quỷ sứ. Ví tao có chết cũng đừng đánh điện cho nó về, tao lộn ruột tao sống lại cũng có.

Nhưng tôi nghĩ khác. Tôi tin anh Ngõi sẽ thăm ba tôi. Dù tính nết anh ba trợn tôi vẫn thấy thích anh Ngõi hơn là chị Thanh với chị Tiên. Giá tôi là con trai tôi cũng thích sống như anh ấy. Anh Ngõi tôi đi được một lúc thì bà Hai qua ngồi nói chuyện với má tôi. Câu chuyện xoay qua bà Bi Trọc. Bà Hai nói một câu mà tôi thấy hợp tình nhứt từ trước tới nay :

- Chị nghĩ coi, đàn bà mình thiệt. Con mụ Bi Trọc chắc trước cũng hiền lành như ai, rồi hoàn cảnh xô đẩy vô bước đường trộm cắp. Bởi tui nghĩ thương mình, thương tui lấy Mỹ, làm điểm. Sung sướng gì chị ơi, chả qua là goá bụa cô đơn chớ ai không thích có một tấm chồng.

Má tôi than thở :

- Tùy phần số nữa chớ, như tui chồng con đang hoàng mà vướng vào cái nỗi nào. Đó, chị thấy đó, đã sống chết vì tiền bạc cơm áo. Như trưa nay thằng Ngời nó về, nghe tin ba nó như vậy mà nó cứ tỉnh khô hà. Tôi nghĩ mà ngán quá, nhà vô phúc hết sức vậy đó.

- Ôi, mỗi người mỗi cảnh. Con trai con gái gì cũng do nhà có phúc cả chị ơi.

Má tôi nói sang chuyện khác :

- Mà trong xóm có ai đứng ra chôn cất cho bà Bi Trọc không ?

- Ai mà xía vô, người ta tưởng mình a tòng ăn trộm với mụ ta mà bị tù sớm.

- Con mề trông hiền lành vậy mà ai ngờ...

- Tôi đã nghi từ đầu mà không nói ra. Nói cho ngay, mỗi người mỗi nghề, ai làm nấy ăn, phải không chị.

Nói chuyện một lát bà Hai về, má tôi sửa soạn vô nhà thương, bà nói :

- Tao vào coi có thằng Ngời có vô thăm thật không ?

Má tôi đi đến chiều tối mới về, trông thấy vẻ mặt má tôi vui hơn một tí. Chị Thanh hỏi :

- Thằng Ngời có vô thăm không má ?

- Có.

Khi ăn cơm má tôi nói :

- Tưởng thằng Ngời nó đi biệt ai dè nó vô thăm ông thiệt. Bây biết không, nó mua quà cho ông nữa chứ, Làm ông tưởng của trên trời rơi xuống.

Tôi hỏi :

- Ba có vẻ khá hơn không má.

Khuôn mặt má tôi đang vui chợt sa sầm :

- Tao nghi ông loạn óc quá. Cứ nói điên điên khùng khùng gì đâu.

Chị Thanh hỏi :

- Ba nói gì mà má bảo là điên điên khùng khùng ?

- Thì hôm qua ông tỉnh mà không nói chuyện gì hết. Sáng nay đỡ hơn, ông cứ nằm im, thỉnh thoảng cười một mình. Hồi chiều tao vào tao gọi chuyện ông nói : Phải trả thù, không trả thù hèn lắm, Tao hỏi : Trả thù ai ? Ông nói : Tụi nó to con, mình phải dùng mưu, tao phải giả vờ cúi lạy đá hai lần nó mới trúng kế. Ông còn nói là vết thương của ông là vết thương bên ngoài, vết thương vật chất, còn hòn đá ông ném là vết thương tinh thần. Ôi, ông nói gì mà tinh thần với vật chất hoài, tao chẳng hiểu ông nói gì hết. Khi tao về ông còn hỏi : Sao trông tao có anh hùng không, có ra người Việt Nam không ? Đúng là ông điên mất rồi.

Miếng cơm đang nuốt xuống nửa chừng như mắc cứng ở cổ họng. Ba tôi, tội nghiệp ba tôi. Đúng là ông đã bị loạn óc. Vậy mà ông vẫn nhớ được mình là người Việt Nam, là người Việt Nam phải anh hùng. Tôi không hiểu lý do nào ông ghét Mỹ đến như thế ? Chắc ba tôi cho người Mỹ đến đã làm gia đình tôi tan nát, vợ xa chồng, con hồn xược với cha. Nhưng ba tôi vẫn có một cái gì lăm lăm ở sự suy xét đó. Ba tôi đâu có nuôi nổi gia đình. Nhưng má tôi có phải là người hứng chịu hết mọi lỗi lầm không ? Lỗi ở người Mỹ ? Không, tôi chắc

họ cũng chẳng muốn đến Việt Nam làm gì, họ cũng xa vợ xa con vậy. Nhưng tôi không khỏi giận tràn hông khi thấy người Mỹ giỡn hớt, vui cười. Nửa đêm đang ngồi học, nghe họ say rượu la hét, chọc gãi, tôi ghét cay ghét đắng.

Họ ở đâu bỗng tới đây trên xứ sở tôi, họ ở hết nhà đẹp, xe họ choán hết đường rộng, họ tràn hết các hàng quán, và đồng tiền ở tay người Việt Nam như giảm giá trước đồng tiền của tay người Mỹ cầm. Một bà bạn thừa chưa buôn bán đồ Mỹ với má tôi cũng đã tâm sự : Nhục ghê chị, mình đi chợ muốn mua con gà về đãi khách, mình mới trả bốn trăm là cô me Mỹ tới chia tiền ra không cần trả giá xách đi mất rồi. Bây giờ các bà hàng bán ở chợ, nhất là các bà bán trái cây, coi vợ công chức không có kí lô nào hết, mình làm gì có tiền mua nho táo cho con ăn.

Tôi muốn nói với má tôi là chính má tôi, chị Tiên và chị Thanh, đã xúi giục lòng căm thù người Mỹ của ba tôi càng ngày càng nung nấu. Nhưng tôi nghĩ là có nói má tôi cũng không hiểu. Tôi phải dùng chữ tế nhị, ý tứ, mà với má tôi, đó là những danh từ ở đâu xa vời, không thực tế chút nào. Má tôi vẫn thường chửi : Cho mày đi học để mày nói chuyện văn chương chữ nghĩa với tao đó phải không ? Má tôi la riết đến nỗi tôi thấy những lời

tôi nói ra với má tôi đâm ra lỗ bịch.

Buổi tối hôm đó, anh Ngời đi chơi luôn thật. Má tôi lục cái ba lô của anh ra. Chẳng có gì ngoài mấy bộ quần áo lính. Một con dao thật sắc và mấy trái lựu đạn. Má tôi kêu thất thanh :

- Không biết nó đem cái của nợ này về nhà làm chi không biết nữa.

Rồi má tôi lại kêu tiếp :

- Thôi thằng nhỏ vô Chợ Lớn rồi. Nó đi sông bài. Hồi trưa tao thấy cái túi nó cộm cộm, chắc bỏ lựu đạn rồi.

Má tôi ôm đầu ngồi phệt xuống ghế. Tôi cũng nghĩ dám anh Ngời tôi đi vào sông bài lắm. Nhưng đi vào sông bài của anh có nhiều ý nghĩa. Đi cướp tiền hoặc lấy râu. Hồi trước khi đi lính má tôi chưa buôn đồ Mỹ, thỉnh thoảng anh đem ít tiền về và kể chuyện :

- Chợ Lớn dễ làm ăn lắm. Tụi nó đánh bạc, toàn thứ giàu không hà. Mấy tên lính rủ con vô sông bạc lấy thuốc. Kệ chó, nó giàu mình nghèo, ba thằng ăn rồi đem tiền đi nướng cho chết, người ta dầm mưa dãi nắng khổ sở...

Nhưng má tôi không nghĩ thế. Bà lo sợ anh Ngỏi bị bắt, bị tù tội. Dù ghét anh ấy, nhưng anh là con một, anh Ngỏi là người nối dõi một giòng họ chớ phải chơi sao ? Có lẽ vì quá trông cậy vào anh nên khi anh hư sự ghét bỏ của má tôi dành cho anh ấy nhiều hơn.

Anh Ngỏi về phép được bốn năm hôm gì đó. Nhưng anh đi biệt đến hai hôm sau mới về.

Người anh như vừa bị bệnh nặng, áo quần xơ xác mất quần thâm. Anh ném xuống bàn một xấp giấy bạc, nói :

- Cho chị Tiên đó, để dành mà uống thuốc. Chuyến này về không xin tiền của má đó nghe, đừng có chửi.

Má tôi hỏi :

- Tiền đâu vậy ?

- Tiền được bạc.

- Mà được hay mà ăn cướp ?

- Được bạc. Má không thấy con mất ngủ người như cò ma đây sao ?

- Ông nội mày chớ. Mày về thăm ba mày hay để đi đánh bạc.

- Thăm có giờ giấc thôi chứ. Rảnh đi đánh bạc chứ ở nhà mà ngắm má với ngắm mấy cái cổ cao lêu bêu của chị Thanh chị Tiên chờ chồng à ?

- Mò tổ mày chứ, mày rửa các chị mày phải không ?

- Vậy má cầu nguyện hoài mà các chị ấy có chồng không đã nào ? Biết đâu rửa rồi ông trời ông thương..

Má tôi làm thình không cãi nữa. Mà cãi với anh Ngời thì suốt năm suốt tháng cũng không hết chuyện thật. Thấy hết hứng thú ở Saigon, anh sửa soạn trở về đơn vị. Má tôi lại hỏi :

- Bộ mày đi nữa à ?

- Đi.

- Còn phép mà.

- Ở đây chán muốn tự tử ? riết rồi đi ăn cướp. Về uýnh nhau thích hơn. Đ... má, về phố thấy mấy thằng đeo huy chương dẫn gái đi chơi phố gai mắt quá, lính thành phố có khác. Tui tui đi uýnh giặc coi huy chương như nắp ken đánh đáo, thiếu giống gì. Cứ về thành phố là phải đem cát đi không ngưng lăm. Tui mà có được đổi về tui cũng xin ra trận ngay...

- Mày hay lắm. Đi lính có huy chương là oai danh với đời. Mày mà ra gì.

Anh cười :

- Má muốn con có cả đồng. Rượt VC một cây xanh rờn đây má. Tụi nó chỉ có tài bắn chóc chóc dọa tinh thần, ai chưa biết thì sợ, chớ gặp các cha tổ sư thì khỏi đi, a lê quạt.

- Mà mày ở thêm vài hôm nữa thăm ba mày coi sao, tao nghi ông điên điên khùng khùng quá.

- Điên gì mà khôn tổ mẹ. Hôm qua con có ghé này. Điên mà ăn bôm ăn cam không hà ?

Chị Thanh góp.

- Ba nói không ăn để Mỹ ăn cũng uống.

- Ồ, như vậy có phải khôn không ? Sống mà tức nó làm chi cho mệt. Nó đem qua thì mình ăn, tiền nó phát thì mình xài, còn lâu mới ngu.

Anh kể tiếp :

- Đơn vị tui có mấy tên cố vấn Mỹ ban đầu mới đòi tới tưởng bảnh lắm. Về sau phải tử tế với tụi này. Đ... má, lảng cháng tụi nó bắn bỏ. Lính mà. Tánh, mày biết

bản nhạc «lính mà em» không ?

Tôi không biết nhưng muốn cho anh vui, tôi gặt đầu.
Anh Ngời tiếp :

- Kỳ này tao về tao có một nghề mới vui lắm, mày biết không Tánh.

Tôi cảm thấy thích nói chuyện với anh Ngời :

- Em đâu có biết.

Anh xếp mấy bộ quần áo bẩn vào ba lô. Má tôi nói đề đó giặt đã rồi xếp. Anh nói sáng mai đi liền không có kịp. Rồi anh quay sang tôi, nói tiếp :

- Nghề lạ lắm. Nghề tặng ảnh đó mày ?

- Nghề gì lại là nghề tặng ảnh ? Mà ảnh ai ?

Anh Ngời rút trong túi áo, vắt cho tôi coi ảnh của anh chụp ở hiệu ảnh. Anh mặc đồ lính đứng bên con ngựa giả, ở đằng sau là phong dựng cảnh núi đồi. Ảnh tô màu, anh Ngời đứng rất điệu, một tay để vào báng súng, một tay chống sườn như sẵn sàng rút súng bắn trả về phía trước mặt. Tôi phì cười :

- Anh chụp ảnh gì coi kỳ quá.

- Kỳ vậy bọn Mỹ mới khoái.

Tôi ngạc nhiên :

- Tại sao bọn Mỹ khoái hình này ?

- Ở vậy mà là một mối làm ăn. Ngu như mày còn lâu mới hiểu.

- Em thiệt chịu.

Anh Ngời cười :

- Thì mày nhận là mày ngu đi có được không ? Mày biết cái ảnh này làm ra nhiều tiền lắm. Tao chỉ chụp một lần sang ra nhiều tấm. Tao gặp bọn trong Chợ Lớn, tụi bạn cũ đi lính hết mà. Tụi tao vô nhà hàng thấy vài anh Mỹ là rút ảnh tặng. Để đáp lại, anh Mỹ tặng lại một hai đô la đỏ. Có thằng điệu lắm nghe, ba bốn đô cũng có.

- Nó lấy ảnh anh về làm gì ?

- Để thờ.

Anh Ngời nói xong cười lớn ra vẻ khoái chí lắm. Má tôi không chịu được nữa, gắt ầm :

- Thôi ông tướng, mời ông tướng đi sớm sớm cho khuất mắt chúng tôi. Hết chịu nổi rồi.

Anh Ngời điềm nhiên nhấc thử cái ba lô lên cười và nói như để cho mình nghe :

- Mai đi sớm, Càng sớm càng khoẻ.

Anh mở ví lấy ra mấy tờ giấy bạc năm trăm :

- Cho con Tánh này. Tiền tặng anh đó mày.

Tôi cảm động lắm. Lần đầu tiên anh Ngời cho tôi những tờ giấy bạc, nhưng tôi lắc đầu :

- Anh giữ lấy mà tiêu. Ở đây em có làm gì đâu mà cần tiền. Có má cho rồi mà.

Anh Ngời điềm nhiên bỏ tiền vào ví :

- Ở tao quên má giàu quá rồi. Tội nghiệp ông già, ông bị mặc cảm ăn nhờ vợ con mà ra nông nổi như vậy đó.

Má tôi lại chửi, còn anh Ngời cứ lâu lâu chọc thêm một câu, coi như sự tức giận của má tôi là một trò vui vậy.

Trước khi đi, anh còn nói với chị Tiên :

- Đàn ông con trai thời này sống rày chết mai, chị đừng tin tưởng vào họ mà dại. Lỡ một lần là kinh nghiệm cả đời nghe chị.

Anh nói có vẻ thiệt tình lắm. Chị Tiên mới bữa trước đó, còn tỏ ra chai lý, sống sượng, nhưng lần này chị lặng lẽ nhắm chặt mắt. Tôi cứ chờ đợi hai giọt nước mắt trào ra, nhưng chị vẫn còn tỉnh lắm. Một lát, chị nói :

- Tao mà đốt được cái nhà này tao đốt liền.
- Tự thiêu hả ?
- Còn khuya.

Chị mở mắt và gượng cười với anh Ngời :

- Thôi mày đi đi nghe.

Anh Ngời cũng cười :

- Mai tui đi sớm chắc chị còn ngủ.

Buổi tối, anh đứng đầu ngõ, rồi gọi chị Thanh nói đùa:

- Ở đây có điểm Mỹ không hả ? Chắc mình nhiều tiền cũng không kiếm ra em út hả chị ?

- Khỉ, tao biết đâu đó.

Anh Ngời phá ra cười. Một tên Mỹ đi vào cổng, anh rút cái ảnh ra tặng, tên Mỹ moi túi hoài không tìm ra tiền. Hắn thò tay vào túi áo rộng thùng thình lôi ra hai

hộp bia. Anh Ngời lấy ảnh lại, đá hai hộp bia vào góc hẻm. Tôi đứng trên gác nhìn xuống tưởng là sắp có chuyện đánh nhau. Nhưng không, tên Mỹ vỗ vai anh rồi đi vào ngõ.

Sáng hôm sau, anh Ngời dậy sớm ra đi. Tôi mở cửa cho anh đi. Anh nói : Tao đi nghe mày. Tôi có cảm tưởng như anh Ngời đi luôn, không bao giờ còn trở về nữa. Tôi trở vào nhà, anh ấy không còn để lại một dấu vết gì trong căn nhà này nữa.

8.

Anh Ngời trở về đơn vị độ một tuần lễ thì chị Tiên cũng khoẻ hẳn, chị đã đi lên đi xuống thang gác, chị ăn được và tôi còn ngạc nhiên khi thấy chị có vẻ mập và hồng hào hơn trước.

Ba tôi vẫn còn nằm bệnh viện. Khu xóm của tôi từ ngày xảy ra vụ ba tôi bị Mỹ bắn vì dám đập lại Mỹ, Mụ Bi Trọc bị bắn chết vì ăn trộm của Mỹ, thì không có chuyện gì xảy ra nữa. Nơi con hẻm dùng làm chỗ ăn quà vặt cho mấy cô me Mỹ, gái điếm khoảng chín giờ sáng mỗi ngày câu chuyện ba tôi, về bà Bi Trọc cũng nhạt bớt dần. Mỗi lần trông thấy Huỳnh Hoa, các cô chỉ còn hỏi :

- Sao mày ? Thằng chồng về chưa ?

Huỳnh Hoa tức lắm. Thằng chồng là tiếng dùng cho người chết trôi sông nước. Chúng nó cũng lấy chồng Mỹ như mình mà dám gọi chồng mình là bằng «thằng chồng». Nhưng Huỳnh Hoa không cãi lại bao giờ. Nó chỉ cười, hoặc lắc đầu. Khi nghe các đồng nghiệp hỏi quá, Huỳnh Hoa chỉ nói đỡ :

- Biết đâu. Chắc nó còn bị M.P. làm lòi thối chi đó.

- Mày cặp thêm mấy đũa rồi mày ?

- Ôi, ông xã bị vậy chán thấy mồ, còn lòng dạ nào tư tưởng ai nữa mấy bồ.

- Đ... má mày chớ. Cái thứ mười một quận ra vào cơm bữa, nhà thương bạc hà không in kịp giấy phát cho mày mà làm bộ nhơn nghĩa ân tình hoài.

Huỳnh Hoa cười :

- Biết rồi hỏi chi, đồng nghiệp mà.

- Hỏi cho biết. Tội nghiệp ông già chắc về tàn tật rồi.

- Sao mày biết tàn tật mày.

- Thì cũng mất máu yếu sức chớ bộ.

- Ôi cái thứ gươm súng mà nó đỡ hơn là ba cái thằng mắc dịch đó mày. Đụng gươm súng đôi khi còn sống chớ đụng vô cái thứ ôn vật chết oan có ngày bất tỉnh.

Cả bọn phá ra cười. Tôi không xấu hổ vì nghe những lời đó nữa. Tôi quen rồi. Đôi khi tôi thấy cả chị Tiên ngồi ăn quà với bọn họ nữa và cũng ăn nói văng mạng lắm. Má tôi lại bận tíu tít việc buôn bán, phần nghĩ gần tuần lễ lo săn sóc cho ba tôi, phần đóng tiền thuốc thang, má tôi phiền muộn ra mặt. Khi không có vốn, người ta

có một ngày mười đồng cũng giàu, cũng đủ ăn uống, nhưng khi có vốn mỗi ngày hao hụt năm cắc cũng như xẻ bột xương bột máu rồi. Má tôi sốt của lắm, và càng buồn bán lớn hơn nữa.

Chị Tiên tôi từ ngày khỏi bệnh chưa lần vào thăm ba tôi. Tôi không hiểu là chị sợ hay chị còn giận ba tôi nữa. Chị cũng vui vẻ hơn, bớt cần đòi hơn, và nghĩ học luôn.

Tôi cũng cứ lóng ngóng mà không đi học được. Tôi chắc là tôi cũng đến bỏ học mất thôi. Tôi viết thư cho Bình kể cho chàng nghe những vụ lộn xộn xảy ra trong gia đình. Nhưng tôi chỉ còn nhận được của Bình một lá thư thật ngắn ngủi báo tin sắp dự trận hành quân lớn lắm, có thể một hai tháng chưa viết thư được, và chàng bảo tôi đừng sốt ruột. Kể ra tôi cũng không còn đủ sức để sốt ruột nữa. Kể cả chuyện nếu chả may Bình chết, bạn bè đưa tin về.

Có lẽ tôi cũng sẽ khóc, sẽ đau đớn, nhưng đau đớn như thế nào thì bây giờ tôi không nghĩ ra được. Tôi vẫn viết thư cho Bình, gửi địa chỉ ở đơn vị chàng. Khi về Bình sẽ đọc. Nhưng tôi cũng lấy làm lạ là những lá thư tôi viết cứ ngắn dần và không còn tình tứ ướm át nữa.

Má tôi tuy bận lo làm ăn nhưng cũng có vẻ nghĩ tới mấy chị em tôi hơn trước. Một buổi tối bà bàn với mấy chị em tôi về việc đón ba tôi về nhà. Trước tiên là bà nói tới việc tốn kém :

- Tụi bây coi, mỗi ngày tốn kém gần ngàn bạc. Mẹ cha cái tụi bạn bè ác hơn đó, từ hôm ba chúng mày bị nạn chả có ai lai vãng thăm viếng.

- Thì ba đâu mà.

- Tao đã tới sở nói ông ốm xin nằm nhà thương. Tao đưa cả giấy bác sĩ chứng nhận mà.

Tôi ngao ngán :

- Hơi sức đâu mà trách thiên hạ.

Chị Tiên cười nhạt :

- Họ không thăm còn đỡ khổ. Bây giờ má tính sao ?

- Rước ông về chứ sao.

- Bao giờ.

- Hết tuần này. Còn ba hôm nữa.

Chị Tiên âm ừ :

- Rước chỉ sớm vậy. Ông về rồi chúng nào vẫn tậ
nấy.

- Đồ mả cha mày, bộ muốn ông đi mất biệt luôn à.

- Ôi, má cứ đồ tiếng ác, tui muốn gì đâu nào ?

- Để yên tao bàn chuyện nhà. Lúc này phải làm sao
để trừ bớt tính nết khó chịu của ông.

Chị Thanh tàn nhẫn :

- Gửi ông vô nhà thương điên là xong.

Lúc đó tôi muốn cầm bất cứ vật gì trên bàn ném vào
mặt chị Thanh. Nhưng chị Tiên cười nhạt :

- Vậy đâu đã yên gì.

Ý chừng chị Tiên muốn nói ba tôi chết đi mới yên
được. Đồ tàn nhẫn vô nhân đạo, bất hiếu đến thế là
cùng. Còn lòng mi, mi nghĩ như thế nào Tánh ơi. Tôi
ôm lấy mặt.

- Con Tánh nó nghe nói vậy nó không bằng lòng.
Thôi, rước ông về nó đi làm, nó nuôi.

Chị Tiên phụ họa :

- Đừng đi học nữa mày, học cho lắm vào rồi cũng «ổng chề».

Tôi bĩu môi :

- Có các chị ổng chề chớ tôi không ể chồng đâu mà lo.

- Ai biểu mày là tụi tao ể chồng, chọn không hết.

Tôi không chịu thua :

- Phải, Mỹ đen Mỹ trắng qua chán chi, ể sao được.

Không ngờ má tôi tỉnh bơ :

- Coi chừng mày không mong mà có đó, mai một hai ông anh rể ngoại quốc tha hồ mà vùi.

Chị Thanh làm bộ nghiêm trang :

- Má đừng nói vậy chứ, con Tánh nó nhục nó đi tự tử mất. Phải không em Tánh ?

Giọng chị Thanh ngọt ngào làm tôi nổi gai ốc. Trong câu đùa bỡn vẫn còn chút thật thà thương yêu. Phải không Tánh ? Có phải vậy không ? Tôi có tự tử nổi không ? Chắc không, vì nếu tự tử tôi đã tự tử lâu rồi. Cả ba nữa, phải không ba ? Gia đình tôi, ôi, tội nghiệp

hết sức, đập đổ, tan vỡ, thù hận, nhưng còn có cả tình thương nữa. Chúng tôi vẫn thương yêu nhau ghê lắm. Chị Tiên cũng vậy, lúc ba tôi bị thương chị chả lả đi là gì ? Chị Thanh nữa, lúc ba tôi bị thương chị đã lúnh quýnh hết sức tội nghiệp. Còn tôi, lúc đó tôi làm gì ? Đứng đờ ra để tủi nhục, để đau khổ riêng cho mình nhiều hơn. Tôi đúng là một đứa ích kỷ. Tôi làm thình, chị Thanh nói sang chuyện khác :

- Má thấy ba dạo này thế nào ? Liệu đưa về nhà rồi ông có sanh tật nữa không ?

- Tao thấy ông dở khùng dở điên. Về chắc ông điên luôn quá.

Chị Thanh cãi :

- Không phải đâu, ông chỉ hơi bất thường. Hay mình gửi ông sang nhà anh Út, chắc ở với cháu ông bớt khó chịu hơn ở đây.

- Ở đâu bây giờ cũng có Mỹ hết. Biết đâu rồi ông sanh sự.

Má tôi vừa nói vừa thở dài :

- Không biết sao ông ghét Mỹ, chúng nó qua đây cả khối người giàu. Như gia đình mình mà không buôn

bán đồ Mỹ thì thời buổi này chắc chết đói nhăn răng ra chó bấu gì. Chúng nó sang đây khổ hơn là ở bên nước nó chứ.

Chị Tiên đỡ lời :

- Bấu gì tụi đó, chúng nó cũng khôn nạn lắm. Má không thấy chúng sang nhà đẹp chúng ở gái đẹp chúng lấy đó à ?

- Thì chúng nó giàu chúng nó có quyền hưởng chó ?

Tôi lắc đầu. Chị Tiên cũng cười bỏ đi. Bắt đầu từ hôm đó má tôi cũng lo dọn dẹp lại nhà cửa để đón ba tôi về. Má tôi nói ba tôi khó tính lắm. Về ông thấy nhà cửa bệ bộn rồi ông điên thêm.

Nhưng trước khi ba tôi về, nhà tôi lại xảy ra biến cố mới. Chị Tiên, từ hôm vui vẻ ngồi nói chuyện với chúng tôi về người Mỹ bỗng như có điều gì thay đổi. Một ngày liền tôi thấy chị viết nhiều thư lắm. Chị cũng học anh văn ráo riết nữa. Và trước hôm đi đón ba tôi về, chị bỗng rủ tôi đi phố.

Tôi cũng không còn ghét chị nhiều như trước nữa. Và khi thấy chị tỏ ra tử tế, sẵn sàng, tôi cảm động lắm. Chiều hôm đó hai chị em tôi đi với nhau ra đường. Chị Thanh nhìn theo từng từng cười :

- Hai chị em nó đi chung với nhau là điếm sắp hết chiến tranh rồi.

Tôi cũng quay lại cười với chị :

- Và Mỹ sắp về nước hết.

Ra đường, chị Tiên hỏi nhỏ :

- Bộ em không sợ Việt cộng sao mà đòi Mỹ về nước ?

Tôi cười :

- Việt cộng thì ai chả sợ, nhưng Mỹ cũng gớm ghiếc thua gì. Chị tưởng Việt cộng nó thắng được là mình theo nó sao ? Làm sao nó đồng hóa cái tinh thần Quốc gia trong lòng mình được.

- À, em tôi dạo này học cả chính trị nữa, chị đâu biết em nhiều tài vậy ?

- Học ngay ở trong xóm mình đó chị.

Hai chị em hà tiện, đi xe Lam lên Saigon. Chị Tiên nói chuyện vui vẻ lắm. Chị hỏi tôi có thích gì, rồi chị mua cho tôi hai chiếc áo dài khá đắt tiền. Chị mua cho chị một lọ kem thoa mặt nữa.

Chị nói tôi phải thay đôi guốc cũ đã bóc hết sơn và thay bằng một đôi giày da láng mịn. Tôi không tưởng được chị Tiên lại giàu có đến như thế. Ngoài những thứ mua cho tôi, chị Tiên còn sắm cho chị thật nhiều đồ nữa. Tôi thấy chị mua những thứ thật đắt tiền như một người sắp đi xa. Tôi hỏi đùa chị :

- Chị sắp về nhà chồng sao mà sắm dữ vậy ?

Chị cười :

- Dám lắm. Tánh có muốn chị lấy chồng không ?

Tôi gật đầu, thành thật :

- Thích chứ. Em mong cả chị và chị Thanh đều có chồng.

Rồi tôi tâm sự với chị :

- Thấy gia đình mình em buồn ghê. Em tiếc những ngày xưa quá.

Chị Tiên cười lớn như trấn áp nỗi xúc động :

- Mày chỉ lãng mạn, mỗi tuổi một khác chứ. Nhưng xã hội không thay đổi thì gia đình mình vẫn còn đậm ấm như xưa.

- Thì mỗi thời mỗi khác. Khô là tại mình sống không thức thời.

Chị Tiên nghĩ điều gì cũng giản dị, nhưng có lẽ chị mới có những ý nghĩ đó từ ngày chị bị tình nhân cho rơi, bị đánh ghen rồi phá thai suýt chết.

Mua bán xong, chị Tiên kéo tôi vào tiệm nước. Lúc này tôi mới có đủ thì giờ và yên tĩnh để nhìn rõ khuôn mặt chị Tiên. Chị có vẻ mập và trẻ hơn ra thật. Hình như chị Tiên bây giờ không còn dính dấp gì với chị Tiên mấy tháng trước đây hết.

Khuôn mặt chị cũng bớt ngu đần và đôi mắt của chị đôi khi cũng tỏ ra những điều sáng láng.

Chị Tiên gọi toàn thứ đắt tiền, và điều làm tôi ngạc nhiên không ít là chị gọi các món giải khát rất quen thuộc, không cần nhìn vào bảng ghi tên các món giải khát. Riêng tôi, khi chị hỏi tôi thích gì, tôi chỉ nhờ gọi một ly kem trái cây. Chị Tiên nói chuyện với tôi hết sức thân thật :

- Cả đời hai chị em mình mới có một cuộc đi chơi chung như hôm nay, Tánh nhỉ ?

- Chắc nhiều lần em làm chị buồn lắm. Thật ra em không muốn thế.

Chị nói :

- Thật ra mấy chị em mình không hợp nhau. Tại Tánh học nhiều, lại nhỏ tuổi. Chớ chị Thanh với chị thì nhiều điểm giống nhau lắm.

Rồi chị cười tỉnh như không :

- Giống nhau nhiều nhất ở chỗ ế muộn. Vì cùng ế muộn nên dễ dàng hiểu nhau.

Tôi cãi :

- Không phải vậy, nhưng nhiều lúc em thấy hai chị có vẻ ghét ba, em thương ba lắm.

Rồi tôi nói tiếp :

- Còn chuyện ế chồng bộ các chị tưởng em không đồng số phận đó à ? Gia đình mình như thế ai người ta lấy.

Chị Tiên hơi chua chát ;

- Hồi trước nghèo như vậy, đâu có ai lấy các chị. Tại hoàn cảnh hết. Đáng ra mấy chị phải đi nữ quân nhân, nữ trợ tá, hay cố để lấy đại một anh Trung sĩ, binh nhì nào đó. Ít nhất cũng có một nghề là nghề góa phụ. Chị có con bạn làm nghề đó mau giàu ra phết đó em.

Tôi ngơ ngác :

- Góa phụ là một bất hạnh nhất, sao chị gọi là nghề ?

- Nghề làm ra tiền chớ. Con bạn chị kể có đứa bằng tuổi chị mà năm lần ở góa rồi. Lần thứ nhất lấy chồng năm mười sáu tuổi, được hai đứa con thì chồng chết. Nó lĩnh tiền tử, ở với một gia đình người bạn trong trại gia binh. Rồi cứ từ trại gia binh này tới trại gia binh khác, chị lấy thêm mấy ông chồng nữa, lĩnh thêm mấy lần tiền tử nữa, sống cũng tạm đủ...

Chị Tiên kể bằng giọng tỉnh bơ. Chị không xúc động gì hết sao ? Riêng tôi khi nghe những điều chị kể, tim tôi như thắt lại. Một nghề mới của chị em trong thời chiến đó. Vậy sao chị Thanh, chị Tiên và cả tôi nữa chưa nhào vào. Thắt một vòng khăn tang, giỏ vài giọt nước mắt, người góa phụ đó còn nặn nôi những đau đớn thật thà nữa không ?

Thấy mặt tôi cau lại, chị Tiên cười lớn :

- Thấy không. em chỉ là đồ con nít.

Và chị nói tiếp :

- Hồi nãy em nói chị không thương ba phải không ? Em làm lớn lắm. Không phải chị không biết thương ba

mà là ba không thương chị.

- Ba thấy gia đình mình tự nhiên xáo trộn như vậy ba khổ lắm.

- Em nghĩ các chị sướng. Không, chị cũng chẳng trách em làm gì, một vài năm nữa lớn lên em cũng như chị, hiểu và thương chị.

Chị Tiên nhìn tôi, mắt đầy thương yêu :

- Thôi ăn đi rồi về.

Tôi thắc mắc :

- Em có cảm tưởng như chị sắp làm điều gì ghê gớm lắm.

- Còn điều gì ghê gớm hơn sự giết người, chị đã giết được người rồi, bây giờ điều gì đối với chị cũng không quan trọng nữa hết.

Hình ảnh chị Tiên hôm đi theo bà Hai về vẫn còn làm tôi khiếp đảm. Đúng là chị Tiên đã giết chết người. Tôi muốn an ủi chị một câu, nhưng thấy chị Tiên hình như đã dứt khoát hết với dĩ vãng, tôi không muốn gọi lại nữa. Phải để cho chị hồi sinh chứ, những phút hồi sinh này liệu có ngắn ngủi như phút bật sáng của một kẻ sắp chết không ? Thấy tôi nhìn chị có vẻ dò xét, chị Tiên

hỏi liền :

- Bộ Tánh nghĩ là chị chưa giết người à ?

Tôi lắc đầu, ý muốn nói không phải thế nhưng chị lại hiểu lầm :

- Phải biết giết người khó lắm, nhưng đã giết được một lần thì thấy sự giết người hết sức dễ. Như bây giờ giận ai chị có thể giết ngay.

Chị lại bật cười :

- Bữa thằng Ngời nó về, chỉ nghe nó nói chuyện với chị Thanh có cần thanh toán không. Nó đặt cái tên nghe kêu ghê : Mối thù gia đình. Thằng đó nó ngu, như chị muốn thanh toán, muốn giết người đâu còn là chuyện khó nữa.

Tôi đoán là chị muốn nói tới tên tình nhân cũ của chị. Tôi hỏi sang chuyện khác, đôi mắt của chị long lanh sáng làm tôi ngại có sự bất thường.

- Chị có dự định thay đổi nếp sống không ?

- Có.

- Chị sẽ làm gì ?

- Làm bất cứ gì mình có thể làm được.

- Chị đi học nữa không ?

Chị Tiên trầm ngâm một lúc :

- Đi học hả ? Chắc không.

- Vậy rồi chị nghĩ gia đình mình thay đổi nữa không ?

- Thay đổi gì ?

- Vậy chị nghĩ gì ?

- Đã bảo người ta sống tùy thời mà. Má bây giờ như đâm đầu theo lao rồi, thay đổi gì nữa.

- Chị thương má lắm hả ?

- Bà ấy thức thoir hơn ông. Dù bà không hiểu lũ con gái giờ nhưng bà cũng không thành kiến.

- Chị nói ba thành kiến ?

- Ông ấy đến khi chết cũng không nhắm mắt được vì chưa ai trả lời cho ông những thắc mắc.

- Vậy chị dự định thay đổi gì đâu ?

Chị nhún vai như mấy cô đào hát bóng :

- Để rồi mày coi.

Hai chị em tôi ngồi nói chuyện mãi cho tới khi trời gần tối mới ra về. Chị Tiên gọi một chiếc tắc xi, lên xe chị còn cho tôi hai ngàn nói để tiêu và mua sách vở. Khi về tới nhà, chị Thanh đón hai chị em chúng tôi tận ngoài cửa. Chị cười :

- Hôm nay mày đãi con Tánh, mai dẫn tao đi phố nghe.

- Chị muốn em tặng món gì ?

- Khỏi. mai mày đưa tao đi cắt cái đầu tóc ở cái hiệu gì mà con Thanh Ngọc nó chải đấy nhĩ ? Con đó chải đầu đẹp ác luôn. Rồi chị nói nhỏ như tiết lộ một điều bí mật lắm.

- Mày biết chuyện con Thanh Ngọc chưa ?

- Gì ?

- Nó sắp dọn nhà rồi. Nghe nói thuê cái villa đâu ngoài đường.

- Vậy hả.

- Nghe nói thằng chồng Mỹ của nó sắp làm đám cưới với nó.

Còn chị ?

Chị Thanh đắm vào vai chị Tiên thùm thụp : còn quỉ nói bậy hoài. Và chị cười một mình. Chị Tiên đi lên gác. Tôi cũng theo lên cất đồ đạc. Lòng tôi bỗng nghi ngờ về câu nói đùa của chị Tiên. Hay chị Thanh đã... Đừng có nghi bậy. Tôi nhớ tên Mỹ mắt xanh nhỏ con. Vô lý chị Thanh với hấn lại... Không, lâu nay tôi không còn thấy hấn tới nhà thường xuyên nữa. Chị Thanh hay đi vắng hơn trước, tôi nghĩ là chị bận công chuyện mua bán. Chị Thanh và chị Tiên vẫn hay đùa bỡn như thế, nhưng lần này tôi cứ nghĩ là họ đang đố những ẩn ý mà chỉ họ biết với nhau.

Sáng hôm sau chị Tiên mới nói cho tôi biết là chị phải đi Nha Trang một tuần lễ. Chị đi để lo việc làm ăn buôn bán. Buổi chiều chị đi cắt tóc với chị Thanh, mua sắm thêm ít thứ cần dùng. Má tôi vui vẻ lắm, bà cho tôi biết là chuyện này chị Tiên đi thế nào cũng đem về một số lời lớn. Bà đã liên lạc với một bà bạn cũ ở ngoài đó để làm áp phe một vụ gì đó và tin chắc chắn được.

Chị Tiên sửa soạn ra đi thì buổi chiều hôm đó má tôi đi đón ba tôi về.

Xe tắc xi đỗ đầu ngõ nhưng ba tôi đã đi một mình vào nhà được. Má tôi đi đằng sau, tất tưởi gọi :

- Đứa nào vắt cho ba mỳ ly nước cam ông uống bây.

Chị Thanh vội đi vắt nước cam. Tôi đón ba tôi ở trước cửa. Ba tôi đi còn có vẻ lụng khụng, chắc không phải vết thương mà vì nằm một chỗ lâu quá, ít cử động tay chân. Tôi nhìn chăm chăm vào mặt ông, chờ xem một phản ứng nhỏ trên nét mặt già nua nhăn nheo của ông khi nhìn thấy nhà cũ sáng sủa hơn trước. Nhưng vẻ mặt ông không có gì ngoài sự khắc khổ bám chặt nhiều ngày qua. Ông bước lên bậc thềm và loạng choạng suýt té. Tôi vội đỡ ông gạt ra :

- Tao đi được mà mày.

Ông đi vào nhà, ngồi xuống ghế, nhìn ngấm căn nhà :

- Xong nhà rồi hả. Cũng rộng ra.

Thấy chị Tiên lấp ló nửa muốn đi lên gác nửa muốn ra chào, ông nói :

- Con Tiên bớt chưa ? Đi được rồi hả ?

Thấy ông có vẻ tỉnh táo, cả ba chị em tôi chạy ra đứng quanh ông.

Ông nhìn từng đứa một :

- Con Thanh này, con Tiên này, con Tánh này.

Tôi thấy ông có vẻ vui hơn. Chắc những ngày ở nhà thương ba tôi đã nghĩ lại mà không oán trách má tôi, mấy chị em tôi nữa. Má tôi trả xong tiền xe đi vào :

- Đứa nào dẹp cái giường ở trong cho ba mấy nằm.

Chị Thanh bỏ đi dọn dẹp. Tôi nói giọng xúc động :

- Ba đỡ chưa ba.

- Ô, đỡ. Mà này Tánh, ở nhà có gì lạ không ?

- Dạ không.

Má tôi gạt đi :

- Thôi vô nằm nghỉ cho khoẻ. Hay về tới nhà muốn giở cơn rồi.

- Để hỏi thăm hàng xóm láng giềng một chút. Sao tụi bây, mấy thằng Mỹ đó còn dám lai vãng về đây không? Tao trả thù được chúng nó đây nhé !

Tôi bật ngửa. Lời má tôi nói đúng rồi. Ba tôi đã đỡ người, đã khùng điên rồi. Tôi nhìn vào mắt ông để tìm một vẻ nào khác lạ không, tôi chả nhìn thấy gì, đôi mắt ông có vẻ hiền lành hơn nhu mì an phận hơn là đáng khác.

- Ba đi nằm cho khỏe.

Ba tôi đứng dậy vươn vai :

- Tao khỏe rồi. Đạn của Mỹ dờ ẹt phải không mày ?

Giọng ba tôi có vẻ như bông đùa. Tôi vẫn chưa nhìn thấy vẻ khác lạ nào trong giọng nói đó. Nhưng má tôi đã đỡ ba tôi vào trong. Má tôi đuổi mấy chị em tôi đi chỗ khác : Để cho ông nằm không ông ngồi dậy ông chửi cho chạy không kịp bây giờ. Một lúc sau, hàng xóm tới thăm đông lắm. Mấy bà bạn buôn bán với má tôi. Bà Hai, Thanh Ngọc, cả Huỳnh Hoa cũng sang nữa. Má tôi tiếp đãi khách ở nhà ngoài. Giọng bà Hai oang oang vang nhà :

NHÃ CA

- Sao, ông về rồi hả. Mạnh hả ?

- Ông còn hơi mệt, đang nằm nghỉ ở trong.

- Thôi đề ông nghỉ. Kể cũng phước đức nhà chị. Tụi này lo ghê quá hà.

Huỳnh Hoa rụt rè :

- Chắc bác trai đỡ hẳn rồi chứ bác. Liệu vết thương có làm sao nữa không ?

Má tôi khoát tay :

- Thôi đừng nhắc nữa chuyện qua rồi mà.

Má tôi bảo chúng tôi đi lấy nước mời khách. Mấy bà bán hàng mừng má tôi bảo phải ăn khao. Má tôi vừa mệt mỏi vừa chán nản nhưng cũng cố hết sức làm ra vẻ mặt vui vẻ. Thanh Ngọc nhắc lại :

- Nói đại, hôm đó cháu tưởng e bác khó qua khỏi.

- Ôi, ông đó trời vật cũng không chết nổi mà.

Má tôi nói xong thấy mình quá lời bèn gượng cười một cách hết sức đau khổ. Bà Hai chép miệng :

- Bây giờ yên tâm rồi hén. Mả cha con Huỳnh Hoa, thằng chồng của mày ra sao mày ?

- Nó còn bị giam.

- Mày muốn bail nại cho nó không ? Lạy cả nhà này đi rồi ra tòa người ta nói dô cho. Bảo thằng chồng mày bù cho gia đình người ta ít tiền. Tụi nó thiếu gì tiền.

- Thằng chả kẻo lắm chị ơi. Với tui mà nó kẻo kinh khủng, cả tháng mà nó nói đi PX có một lần, mua cho em mấy cục xà bông.

- Đ... má, như vậy ở tù là đáng đời. Mà còn thương nó không ?

- Thương chờ chị. Một ngày cũng là tình là nghĩa mà chị. Nói cho ngay ngoài cái tội kẹo còn nó cung em lắm.

- Nó cung thì chết cha mà chớ bấu gì.

Thanh Ngọc chen vào :

- Tại mà lang bang làm sao nó thương mà được. Thằng nào cứ một thằng, chồng Mỹ hay chồng Việt cũng là chồng, tội chi lang bang cho cực thân.

- Em đâu muốn vậy, tại nó kẹo quá chớ. Bây giờ nó tù mà có thăm hỏi gì không ?

- Em biết đâu mà thăm. Nghe nói như vậy. Đồ của nó còn để ở nhà mà.

Cả nhà đang nói chuyện thì nghe tiếng dép lẹp lẹp. Ba tôi ló đầu ra :

- Chào bà con lối xóm.

- Ý trời, thôi đi nghỉ đi ông ơi.

Má tôi miệng nói chân dợm đứng dậy định đẩy ba tôi vào trong, nhưng ông đã ra tới giữa nhà. Bà Hai đơn đả:

- Khỏe không thầy ?
- Bà Hai đây phải hôn ?
- Dạ. Tui đây.
- Con gì đây nhỉ ?
- Dạ cháu là Huỳnh Hoa.

Ba tôi đi vòng quanh trước mặt mọi người, khoa tay múa chân miệng nói không ngớt :

- Bà con phải hoan hô tôi đi chứ. Tôi trả thù được cho cả xóm rồi đó. Hứ, mà cha nó, nó tưởng nước nó giàu mạnh, nó qua đây nó sống nó làm cha thiên hạ. Đâu có được, mình phải nhớ gương anh hùng xưa chứ.

Tôi trả thù được cho tôi, cho bà con lối xóm rồi. Từ bây giờ có thằng nào láng cháng kêu tui tui oánh bỏ mẹ.

Ba tôi thân mật nói chuyện với bà Hai :

- Bà Hai nghĩ coi, không có Mỹ mình vẫn sống được vậy, hồi xưa chị trẻ chắc cũng bảnh lắm chứ. Vậy mà mấy thằng Mỹ nó mua chị, nó làm mấy đứa con gái tôi

ế chồng hết. Tôi trả thù được rồi, trả thù được rồi.

Mọi người đứng im lặng nghe, vẻ mặt vừa thích thú vừa ngạc nhiên.

Bà Hai hỏi má tôi :

- Chắc chị mới mua rượu cho ông uống phải không ?
- Trời đất rượu trà nào. Rượu thúi ruột các chị ơi
- Sao vậy ?
- Từ hôm vô nhà thương ông cứ điên điên tàng tàng vậy đó.

Ba tôi cười nhạt, phân bua :

- Đây bà con coi, đến vợ con nó cũng bảo tui điên vậy rồi. Trời ơi, họ điên quá cỡ mà họ đâu có biết.

Má tôi ngồi kêu trời. Tôi vội tới đẩy ba tôi vào phòng trong. Ông còn gượng lại để nói thêm mấy câu nữa. Vất vả lắm tôi mới đẩy ba tôi vào được trong giường. Ông nằm vật xuống, vất tay lên trán. Tôi định quay ra thì ông gọi lại :

- Tánh.
- Dạ.

- Vô đây tao hỏi mày.

Tôi đến gần ba tôi, đứng yên chờ đợi. Dù chưa biết ba tôi nói gì nhưng tôi cũng đoán ra đã tới phút ba tôi nổi cơn điên. Nhưng ba tôi có điên thật không hay là chỉ những lời ngông cuồng của một kẻ thất chí ? Ông mở mắt nhìn tôi, rồi nghiêng răng, giọng ông rít lại :

- Tao có điên không Tánh ?

Tôi không biết nói sao. Thấy tôi im lặng, ông lại hỏi :

- Tao có điên không ? Mày coi.

Đôi mắt ba tôi bỗng thần thờ. Ba ơi, ba đang nhìn về đâu vậy ? Ba đang trông thấy gì đó ? Dĩ vãng ở tuổi nào, khúc nào. Ngày ba còn bé thơ. ngày mới vào đời? Hay ngày ba má mới thời kỳ yêu đương mơ mộng. Ba thường kể cho con nghe về ngôi nhà thờ họ ở ngoài Bắc, và những ông chú, ông bác, câu chuyện của tổ tiên, giòng họ.

Không, tôi nhầm, ba tôi không nghĩ gì hết, ba nhìn con thạch sùng đang ló ra một góc trần nhà, rồi nằm im ở đó. Mắt ba tôi bỗng như lạc hẳn, ông cười gằn một mình, nghiêng răng một mình. Đúng ba tôi đã loạn óc đã mất trí.

Bỗng bàn tay của ba tôi quơ lên như chụp một vật gì trước mắt rồi ông giật mình quay lại :

- Tánh, mày còn đó không ?

- Dạ con đây.

Giọng tôi run run. Tôi muốn bỏ đi ra ngoài tức thì, tôi không có can đảm để nhìn ba tôi lâu hơn nữa. Tôi sợ tôi phải khóc lóc, mà chỉ khóc lóc được với chính mình. Nhưng những nét thất thần trên gương mặt ba tôi bỗng biến mất. Giọng ông dịu dàng :

- Mày cho là tao điên hả ? Không, ba không điên. Ba không điên mà ba buồn lắm.

Nước mắt tôi sắp rơi rồi. Tôi cố gượng, gượng mãi. Môi tôi mím chặt. Tôi cố ấn chặt ngón chân vào đôi dép mỏng :

- Ba.

Giọng ba tôi như sắp khóc :

- Có lẽ trong mấy đứa, con là đứa khá nhất. Con đừng mê theo đô la, đừng vì đồng tiền mà quên nhân nghĩa đạo đức.

- Ba !

Tôi ghen ngào, hình như người tôi mềm đi và tôi đã muốn nhào lại ôm lấy ba tôi. Nhưng không, tôi chỉ đứng yên lặng một lát, rồi nói :

- Thôi ba nằm nghỉ cho khỏe ba à.

Tôi cố dấu tiếng nấc nhỏ trong cổ họng và vội vã chạy ra ngoài. Ở ngoài vẫn còn đủ chừng đó bộ mặt, vẫn còn bàn tán về chuyện ba tôi. Má tôi ngồi ôm đầu, than thở, kêu khổ không hết lời. Nào các chị coi, bà con hàng xóm coi tôi cực khổ như thế nào. Nào một thân một mình, nào chồng hết gàn dở lại điên khùng. Mấy bà bạn hàng, mấy bà hàng xóm lại được dịp khuyên dỗ, an ủi. Tôi đoán chắc ba tôi nằm bên trong cũng đang nghe những lời đó. Lạy trời cho ba mất trí hẳn. Mất trí mà đỡ khổ hơn. Giá tôi đứng vào địa vị ba tôi, tôi cũng điên, nhưng vào địa vị má tôi, chắc tôi cũng không hơn gì bà.

Tôi muốn làm nổ tung căn nhà, muốn đốt, muốn giết đồ. Ý nghĩ điên cuồng đó làm đầu óc tôi đầy nỗi thù hằn. Nhưng thù hằn ai ? Gia đình tôi, xã hội tôi. Tất cả đều tội nghiệp ngang nhau rồi mà. Tôi lại nghĩ tới Bình. Không, tôi chắc cũng đang mất dần Bình. Mất mỗi mòn, mất tức tưởi mà không biết làm gì hơn. Tôi cũng không thể điên như ba tôi, than thở kể lể như má tôi được.

Chị Tiên kéo tôi lên gác. Hai chị em ra đứng ở ban công. Chị quàng tay qua vai tôi :

- Tánh à. Sao em buồn vậy ?
- Chị biết ba vừa diễn trò gì dưới nhà không ?
- Diễn trò gì. Ba thoát y hả ?

Tôi đập vào vai chị :

- Sao chị nói ác thế ?
- Nói giỡn chứ ba chưa đến nỗi đó đâu. Ông chạy ra chửi mấy bà hàng xóm hả ?

- Không.
- Thôi đừng để ý tới chuyện đó nữa.

Rồi chị kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế mây :

- Mai chị đi Nha Trang sớm.
- Bao giờ chị về.
- Vài hôm, hoặc một tuần lễ,
- Ồ, chị cũng nên đi đây đó cho đỡ buồn.
- Tao hết buồn rồi.

Chị cười lớn và lom khom nhìn xuống đường hẻm. Trời đã tối hẳn và ngọn điện đầu hẻm đã được bật sáng. Có tiếng máy xe mô-bi-lét chạy qua, chị lại cười lớn hơn nữa :

- Ê, ông Mười về kia mày.

- Ông Mười nào ?

- Ông có bà vợ đẻ ra thằng con Mỹ đen đó.

Tôi à một tiếng và đã nhớ ra. Tôi cũng bật cười :

- Chắc ông về luôn rồi, đứa con nhìn rồi cũng quen, càng đen càng khỏe mà.

Chị trở lại ghé ngò. Khuôn mặt chị đôi hăn :

- Chị nhất định bỏ học.

Tôi đùa :

- Em đoán chị sắp đi lấy chồng quá. Có gì cho em mừng giùm với.

Mặt chị buồn hẳn :

- Điều đó chị chúc cho em. Chị với chị Thanh bây giờ lỡ rồi.

Rồi chị hỏi chuyện Bình. Tôi nói đã lâu không nhận được thư. Chị không hỏi thêm nữa mà có vẻ trầm ngâm, chắc hồi xưa chị cũng gặp chuyện như thế. Tôi thanh minh cho Bình :

- Không phải Bình không viết thư cho em đâu, mà em sợ có chuyện gì đó.

Chuyện gì đó. Tôi cúi xuống chùi vội giọt nước mắt. Chị Tiên đứng dậy nói :

- Thôi, để chị đi ngủ sớm để mai ra máy bay.

Tôi đi xuống nhà, chị Thanh đã đi chơi đâu rồi. Tôi gặp Thanh Ngọc, Thanh Ngọc nói với tôi :

- Em sắp dọn nhà rồi.

- Dọn đi đâu vậy ?

Ngọc không trả lời đúng câu hỏi của tôi :

- Em đi lấy chồng mà chị.

Tôi thấy tủi thân cho cả mấy chị em. Cô gái làm tài xế tắc xi cho Mỹ rồi cũng có một tấm chồng. Nhưng tôi cũng tự cười thầm vì sự cảm động của mình. Cô ta lấy chồng thì chắc chắn là chồng Mỹ. Tôi hỏi :

- Phải cái ông hỏi trước chị lái xe cho ông ta đó không?

- Đúng, đúng đó chị.

Bà Hai đứng dậy chào ra về. Trước khi đi bà còn nói lớn :

- Tui thấy hoàn cảnh chị tui thương lắm. Thôi con người có số mạng hết mà chị.

Vừa ra khỏi cửa, đụng đầu Thanh Ngọc, bà nói ngay :

- Con này sắp lấy chồng hả mày. Đó, tao giới thiệu ông thầy giỏi không, bùa ngải số dách mà mày.

Thanh Ngọc suyt nhỏ :

- Cho em nhờ chút chị Hai...

- Đ... má, đứa nào còn không biết mà dấu. Mà mày thấy tao nói hay không nào.

- Dạ.

- Mai một trả lễ tao chai hươc hoa nghe mày.

- Chị muốn mấy chai mà không được. Em mà chị.

- Đ... má, đứa nào cũng nói chuyện nhơn nghĩa, mà đi vài hôm là biệt có nhớ ai đâu. Tao biết tội bây quá mà.

Không biết Thanh Ngọc đã phục tùng bà Hai lúc nào, hồi trước bà Hai có vẻ xì xào ghét bỏ cô này lắm. Tôi cười cùng với Thanh Ngọc. Bà Hai lẳng xẵng đi ra ngõ :

- Mã cha thằng Hắc ín đi đâu giờ này chưa tới.

- Chắc nó vô mấy cái bar dưới kia rồi. Thanh Ngọc nói với theo.

- Đ... Má, nó vô đó về biết tay tao liền. Tao vắn họng.

Tôi cười :

- Bả ghen dữ há ?

- Ghen khỉ gì. Ghen tiền đó. Con mụ đó trời đánh không chết. Ở xóm này nó là tay tổ bóc lột chị em đó.

Hàng xóm đã lục đục về hết. Khi tôi đi vào nhà, má tôi còn ngồi bó gối ở ghế. Bà nói :

- Mày vô xem ông ngủ chưa mày.

- Sao má không vào hỏi ba một tiếng.

- Tao vô cho ông nổi sùng à.

- Con cũng vậy.

Má tôi ngồi im. Vừa lúc có tiếng chửi nhau bên hàng xóm. Lần này đến lượt thăm cảnh vợ chồng anh Tám sửa ống nước. Có lẽ đây là lần đầu tôi nghe tiếng anh chị ấy cãi nhau, mà cãi hết sức kịch liệt. Tiếng anh Tám hết sức cô hồn :

- Tao hỏi mày, một tháng nội cái việc mày đi gọi đầu bốn lần, chửi cái đầu cao nghệu tao cũng đủ ngứa mắt rồi. Mày muốn thằng Mỹ nào trong xóm ?

- Đ... má mày, mày ngậm máu phun người. Từ ngày có tiền có bạc mày có mèo. Tao có mù mắt đâu tao không biết.

- Mày biết gì, con đĩ ngựa ?

- Ê, đừng có hỗn. Mày nói ai câu đó. Tao có phải là đứa mèo mày đâu, có giựt chồng ai đâu mà gọi tao tiếng đó mày. Tao chưa xé xác con đĩ ngựa đó ra thì thôi chớ. Mày làm tháng mấy chục ngàn, mày thuê nhà mày bao ăn ở. Đòi thừa nhà ai con gái mới lớn mà đi giựt chồng đi làm bé.

- Đ... má. Tao đánh học máu.

- Tao thách đó. Không đánh là hèn nghe mày. Hồi chiều tao thương tình không thì tao cạo đầu nó ở ngã ba ông tạ rồi. Đ., má, mày nói đi rước Mỹ, Mỹ cái ông mò

tò mây đó.

- Mày chửi nữa tao coi.

- Sợ chi mày, mày chống tai mà nghe...

Tiếng đánh nhau, nhào lộn. Tiếng chị Tám khóc, kêu la hàng xóm tiếp cứu. Tôi nghĩ tới trường hợp chị Tiên. Nằm trên gác, nghe những tiếng mắng mỏ của chị Tám dành cho con mèo của anh Tám chắc chị Tiên buồn phiền lắm. Chị đang nhớ lại tất cả và có thể đang khóc thầm. Bây giờ tôi không ghét chị Tiên nữa, nên nghe những lời đó tôi cảm thấy thương chị. Má tôi lâu bầu :

- Sinh tiền sinh tật. Hai vợ chồng nó mà cũng rộn chuyện.

Có tiếng ba tôi ú ớ như đang nói mớ. Má tôi lại lâu bầu :

- Ăn rồi ngủ, người ta lo cho hết rồi còn báo hại.

Tôi không đủ can đảm ngồi nghe thêm. Tôi đi lên gác. Nhìn qua giường chị Tiên, tôi thấy rõ ràng chị đã ngủ. Chị Thanh cũng đã ngủ. Tôi leo lên giường mình.

Tiếng ồn ào bên nhà anh Tám mỗi lúc một lớn, một dữ dội. Tiếng kêu trời hỏi đất của chị Tám vang chói tai cả xóm giềng. Tiếng chân người chạy đi coi. Tôi nghe

cả tiếng súng nổ đâu ở trong khu xóm tôi ở. Giọng chị Tiên ngái ngủ :

- Ai kêu la chi om xòm dưới đó vậy ?
- Bên nhà chị Tám sửa ống nước đó.
- Vậy hả.

Một lát sau tôi đoán chị Tiên đã ngủ. Tôi cũng ngủ thiếp đi trong tiếng chửi rửa bên nhà chị Tám vẫn tiếp tục.

9.

Chị Tiên đi Nha Trang đúng một tuần lễ rồi trở về. Chị đem cho má tôi một số tiền lớn. Ngày về, chị mua cho tôi rất nhiều quà. Tôi sung sướng thấy qua bao nhiêu hiểu lầm, hằn học, ghét bỏ nhau, chị em tôi đã nổi lại được tình thương yêu.

Chị Thanh cũng không còn hay kiếm chuyện với tôi nữa. Thỉnh thoảng chị cũng tỏ ra sẵn sóc tôi đôi chút. Nhưng chị đi suốt ngày. Hôm chị Tiên về, chị không gặp chị Thanh, mãi sáng ngày sau chị Thanh mới về nhà. Chị Tiên ngạc nhiên hỏi tôi :

- Ủa, chị Thanh bỏ nhà đi đêm đó à ?

Tôi không biết trả lời sao ? Đây là lần thứ hai trong tuần lễ chị Tiên đi Nha Trang và chị Thanh dám bỏ nhà không về.

- Ba không nói gì hết sao ?

- Ông biết gì nữa mà nói.

- Hả ?

- Ông điên thiệt rồi chị.

- Điên ?
- Không hẳn điên, nhưng khủng nặng lắm.
- Ông phá phách gì không ?
- Không, ông hiền khô à.

Tuy hỏi vậy mà chị Tiên cũng không thăm ba tôi. Khi chị đi ngang qua ba tôi đang nằm, ông mở mắt nhìn trùng trùng theo chị. Tôi đoán ông cũng muốn hỏi lắm, cũng như chị Tiên cũng sẵn sàng để trả lời dịu dàng. Nhưng rồi dịp đó bỏ qua thật uổng. Chị Tiên xách cái va ly nhỏ đi lên gác.

Đợi tôi trở xuống, ba tôi hỏi tôi :

- Nó đi Nha Trang về đó hả ?
- Dạ.
- Má mày đâu rồi hả ?
- Con không biết.

Ba tôi bỗng cười :

- Tánh, con Thanh đi đâu ? Nó đi ở riêng phải không?

Tôi đứng sững. Ba tôi đoán gì mà ác đức vậy ? Nhưng cũng có thể là chuyện có thực lắm. Tôi lật đật chạy lên nói chuyện cho chị Tiên nghe, chị Tiên hình như không lấy gì làm ngạc nhiên lắm :

- Bộ chị Thanh đi ở riêng em không mừng à ?
- Ở riêng phải làm đám cưới chứ.

Chị Tiên cười chua chát :

- Em tưởng dễ lắm sao ? Như trường hợp của chị.

Tôi nói chị Tiên đừng nhắc lại nữa. Khi chị Thanh về, chị Tiên mừng chị Thanh, mừng rỡ thật tình. Tôi nằm trong giường mà lắng nghe hai chị nói chuyện :

- Rồi phải không ?
- Sợ gì mà không rồi.

Tiếng chị Thanh cười, nửa mỉa mai nửa đắc ý :

- Thế nào ông già ông cũng điên nặng hơn.
- Chị định khi nào tính chuyện đó.
- Chờ chuyện em xong.

Tôi thật tình không hiểu hai chị âm mưu gì mà chuyện chị chuyện em, âm mưu gì mà ba tôi sẽ điên hơn nữa. Cả tuần lễ, tôi đợi chờ một biến cố nữa xảy ra, nhưng không thấy gì hết.

Anh Ngời bỗng gửi về cho tôi một cái thư khẩn cấp. Anh cần một số tiền để làm một chuyện gì đó, anh nói với tôi là anh không tin má không xoay được. Đầu tiên má tôi dự đoán có lẽ anh Ngời tôi cần tiền để cưới vợ, rồi đến nghi ngờ anh đánh bạc thua, hoặc thụt két. Tôi nói má tôi nên gửi nhưng má tôi bù lu bù loa :

- Tiền mồ hôi nước mắt, tan nát một gia đình mới có, chớ phải tiền trên trời rơi xuống đâu mà đưa cho nó nướng.

Tôi không biết nói gì hơn. Trong thư anh Ngời cũng báo tin là cuối tuần lễ sẽ về thăm nhà và lấy tiền. Chữ thăm nhà của anh làm má tôi chửi lên chửi xuống, ray rứt suốt ngày đêm. Tôi nhớ có lần má tôi khuyên anh Ngời cưới vợ, thì anh nói :

- Cưới mà đem đi thì không đủ sức nuôi, mà để nó ở nhà thì nó đi lấy Mỹ đẻ con cho mình bông.

Rồi anh vừa cười lớn, vừa ngêu ngao hát mấy câu :

«Giã từ em anh đi Trung sĩ
Em ở nhà lấy Mỹ nuôi con,
Bao giờ yên việc nước non
Anh về anh có Mỹ con anh bỗng...»

Giọng anh Ngời ồ ề, dừng dung.

Đâu có gì đau đớn, có gì tủi nhục. Câu thơ ý tứ phơi phới. Phải đùa rồn với định mệnh chớ.

Tôi mong đợi tin của Bình hết sức, và mỗi lần thấy một người lính nào có dáng dấp giống chàng cũng khiến tôi giật mình và đêm nằm nhớ người tình đến rơi lệ. Tôi có ý định đợi cho gia đình yên ổn tôi sẽ đến tìm chàng ở đơn vị chàng trú đóng. Tìm cho ra Bình, rồi sau đó chuyện gì sẽ đến tôi không cần biết nữa. Có lẽ sự quá tuổi, đời sống dồn nén của các chị đang đến hồi lắng lại làm tôi hốt hoảng. Tôi rồi cũng thế chứ gì ? Liệu có được không ?

Nhưng giá tôi liều lĩnh làm một chuyến đi tìm Bình. Dù Bình ở chân trời góc biển nào, nếu muốn tìm kiếm tôi cũng tìm ra được. Ý nghĩ đó làm tôi nôn nao và có cảm tưởng như mình sẽ đi thật. Tôi tưởng tượng ra đoạn đường đi tìm Bình, tưởng tượng ra những chuyện tôi sẽ gặp. Có thể cực khổ lắm, có thể khi tôi đến nơi Bình không còn ở đó, đổi đi đơn vị khác rồi.

Nhưng cần gì, tôi sẽ đi cùng khắp để tìm. Nhiều lúc tôi mĩa mai với chính tôi và cho đó là một ý tưởng điên khùng. Có thật tôi yêu chàng đến độ như thế không ? Hay tại cảnh ế muộn của các chị làm tôi hốt hoảng. Tôi đi tìm người yêu hay đi tìm một tấm chồng ? Một tấm chồng ? Tội nghiệp cho các chị tôi, cho bao nhiêu người khác lỡ sinh ra lớn lên trong cảnh này, trong cái cảnh mà giã từ em anh đi Trung sĩ, em ở nhà lấy Mỹ nuôi con. Số phận mày, Tánh ơi, rồi cũng như thế. Nhưng tôi chợt phì cười ngay với ý nghĩ đó, nào Bình đâu phải là chồng của tôi. Bởi thế tôi nên tôi cần gì phải đi tìm chàng. Tôi làm thế nào để có tiền đi. Tôi lại chưa từng ra khỏi nhà, bao nhiêu điều làm tôi lúng túng.

Tôi còn băn khoăn với sự thoát ly liều lĩnh đó thì câu chuyện của chị Tiên và chị Thanh mà tôi cho là bí mật bỗng bật mí. Chị Tiên một buổi sáng đẹp trời đã xách va ly đi, sau khi để lại cho má tôi một lá thư. Chị nói chị đi làm ăn xa lắm, và chị cũng không dấu diếm việc đi xa của chị. Con đi bán bar, một cô bạn gái lớn hơn con vài tuổi góa chồng có mấy cái bar và nhờ con trông coi dùm một cái. Má đừng có thắc mắc, con sẽ gửi thư và gửi tiền về từng tháng cho má. Chị cũng không quên khời hài rằng biết đâu chị sẽ đem về trình diện cho má một ông rể. Chị biết má dễ tính, rể da đen, da trắng hay da vàng cũng đều là con rể hết. Mấy hôm đầu má tôi

khóc dữ lắm. Má tôi không dám cho ba tôi hay. Nhưng rồi bà cũng không dấu được. Một buổi đang ăn cơm, ba tôi bỗng hỏi :

- Con Tiên đi theo trai rồi hả ?

Má tôi bênh :

- Nó lớn nó phải lo thân nó. Nó đi buôn bán làm ăn.

- Nó bán nó cũng không ai mua còn buôn bán gì được.

Ba tôi ăn nói khôn ngoan hơn một tí. Má tôi sững sờ.

- Bộ ông tỉnh rồi, hết điên rồi hả ?

- Ai điên hồi nào ? Bộ hồi nào tới giờ tôi điên đó hả ?

- Không điên, chỉ khùng thôi.

Ba tôi lại hỏi :

- Con Tiên đi lấy chồng thiệt hả bà nó ?

Giọng ba tôi không có gì hờn giận hết. Chị Thanh giúp má tôi trả lời :

- Nó đi bán bar chớ chưa lấy chồng.

Ba tôi gật gù, nói lời của kẻ đại :

- Ờ phải đó, đi bán bar là trả thù Mỹ được rồi, như tao, như tao, dám bắn vào thằng Mỹ to lớn như cái nhà. Nó to thiệt...

Má tôi gất gồng :

- Thì thôi, giỏi lắm rồi. Ông vô trong nằm nghỉ đi để chỗ tui buôn bán bây giờ.

Ba tôi nói một mình :

- Ăn rồi nằm, nằm rồi ăn, đời cũng sướng ghê.

Rồi hình như từ bữa đó ba tôi không nhớ việc chị Tiên ra đi nữa. Ba tôi không biết là trong nhà vắng mặt một đứa con gái. Ông khùng nặng hơn. Nhưng mỗi buổi sáng tôi cũng cố gắng pha cho ba tôi bình trà. Từ hôm ở nhà thương về ông bỏ luôn sở làm. Ông cũng không cần nhần gì những người tới mua bán. Đôi khi đi ra đi vô gặp họ ông cười chào, hiền khô :

- Chị tới chơi.

Rồi ông gọi chị Thanh, gọi tôi lấy ghế, như có khách quý vô nhà. Má tôi phải gất lên : Ông vô đi. Ba tôi hiền lành đi vô, nụ cười còn khờ khạo trên đôi môi nhợt nhạt.

Chị Tiên đi ngót tuần lễ thì anh Ngời về thật. Anh dẫn theo một người bạn nữa. Anh bảo : Dem về coi nó bằng lòng bà chị ế nào không anh nói vô cho. Má tôi nghe anh đùa đã nổi sùng lấy chổi rượt. May mà lúc đó người bạn của anh đi vắng. Lần này mục đích của anh là vò tiền. Anh nói với má tôi :

- Chuyến này con về xin má một ít tiền rồi con đi luôn. Chắc không về làm phiền má nữa.

Má tôi dẩy nẩy :

- Tiền ở đâu mà mày hỏi. Tiền mồ hôi nước mắt để gây vốn lo cho chúng bây, giờ mày lấy đi thì còn chi để buôn bán.

- Con biết má có tiền mà.

- Tao không có.

Anh Ngời cười hỏn xược :

- Má có tiền để làm chi. Còn con Tánh đó, má bán cho Mỹ, cho Phi cũng khỏi tiền mà.

Má tôi ôm mặt kêu trời. Ba tôi từ trong nhà đi ra phụ họa :

- Phải đó, cho nó tiền đi bà.

- Ba mà biết điều đó. Bà già kiệt quá trời mà.

Ba tôi hỏi :

- Mà lấy tiền làm chi vậy ?

- Trả nợ. Con đánh bạc thụt kết.

- Thằng này hay quá ta.

Ba tôi cười tùm tùm đi vào. Má tôi dậm chân kêu trời :

- Trời đất, chồng với con. Tao nói không có là không có mà cắt họng tao ra mà lấy.

- Họng má toàn giải trầu với tàn thuốc lá.

- Thằng mất dạy.

- Mà tui hỏi má lần chót, má có cho không ?

Má tôi bù lu bù loa :

- Tao tưởng mày cần tiền cưới vợ cưới con chi tao cũng chịu cực chịu khổ, chứ mày mắc nợ mắc nần người ta, về làm khổ tao. Cả nhà chỉ có hai bàn tay già của tao, Mày đi lính đi tráng có đem về cho tao cắc nào không đã chứ.

- Có cắc nào thì xin làm gì. Thôi má cho con số tiền lần cuối đi.

- Mà nói một số là bao nhiêu ?

- Hai trăm ngàn.

- Trời đất.

Má tôi trợn mắt há mồm như sắp muốn xỉu. Lúc đó tôi đứng ở trước cửa, còn chị Thanh đang ngồi cạnh má tôi. Thấy má tôi run rẩy chị Thanh nạt :

- Mà không thấy má khổ sao mà còn đứng đó.

- Bộ ai lấy tiền đâu mà làm dữ vậy. Buồn cười quá ta.

Má tôi lắp bắp :

- Trời ơi, nó đòi hai trăm ngàn. Hai trăm ngàn...

- Thì hai trăm ngàn chớ mấy.

- Hai trăm ngàn chớ mấy ?

Má tôi đã ngồi yên được ở ghế, mặt bà vẫn còn xanh ròn :

- Mà nói giỡn chớ Ngời. Mà nói thiệt đi, mà làm gì mà cần tiền dữ vậy ?

- Con nói con đi thụt két mà. Tụi nó rủ đánh bạc quá trời.

Má tôi thở ra :

- Tao phải cưới vợ cho mày mới được. Có vợ nó giữ chân mày lại.

- Má giỡn hoài. Vợ nào mà giữ được. Má cứ cưới về rồi bán cho Mỹ.

Tôi đi tới gần anh Ngời :

- Nhà vừa sửa xong anh à. Má cũng chả còn nhiều tiền đâu.

- Mày sợ tao nói thêm rồi má ngất, má chết luôn hả. Hai trăm ngàn thôi.

Má tôi đưa tay chùi mấy giọt mồ hôi rịn ra ở trán :

- Tao làm gì có. Trời ơi, hai trăm ngàn mày tưởng dễ kiếm lắm sao.

- Má không cho con, con tự tử con chết. Con đâu dám về đơn vị nữa.

Má tôi lấp bắp :

- Sao có chuyện kỳ vậy ?

- Con về là ở tù.

- Làm sao lại ở tù.

Má tôi bật khóc, bà bù lu bù loa :

- Ngồi ơi, mày giết tao đi. Mày lấy lựu đạn mà thả cho tao chết đi chớ đừng có làm khổ tao vậy nè trời.

Chị Thanh can

- Thì má không cho, kệ nó, làm gì mà phải khổ thân thế. Có thân thì lo, nó nên người rồi chớ bé bỏng gì.

Nhưng má tôi vẫn còn thương anh Ngồi lắm. Cả ngày hôm đó bà lờ chuyện tiền nong nhưng đến tối thì bà lại khui ra :

- Ngồi, tao hỏi thiệt. Mày nợ dữ vậy à ?

Người bạn cùng đi với anh Ngồi cười :

- Nó dọa bác chớ nó nợ có một trăm ngàn.

Nhưng anh Ngồi lại tăng con số lên .

- Àu mày, tao nợ hai trăm. Chuyện này mày về tao đi luôn nghe.

- Ủy, đâu được mày. Tính chuyện tầm bậy tầm bạ.

Người bạn bỏ đi chơi. Má tôi nhắc đi nhắc lại :

- Hai trăm ngàn. Trời đất.

Tôi đoán chắc má tôi rất kinh hoàng khi thấy anh Ngời đòi một số tiền lớn, nhưng bà cũng thương con nữa. Má tôi chả thường khóc mà than : Con cái đứt ruột đẻ ra, làm sao không thương. Nhưng má tôi thương con bằng cách của má tôi, mà chúng tôi thì đòi hỏi má tôi đối xử bằng cách khác. Anh Ngời không nhắc tới số tiền nữa, nhưng má tôi quay quắt :

- Mà y tẻ lắm. Ngời ạ.

Chị Thanh gạt đi :

- Việc gì má phải thắc mắc như vậy ? Không cho thì thôi. Thiệt má chỉ thân làm kiếp khổ.

- Nhưng rồi nó tù tội.

- Tù rồi hết tù có chết đâu mà sợ.

Tôi thấy anh Ngời ôm đầu ra chiều thất vọng lắm. Má tôi lại không dẫn lòng được :

- Mà cần thiệt hai trăm.

- Má nhắc nhiều quá. Con có xin hơn đâu.

- Mày còn muốn xin hơn nữa ý trời ời.

Anh Ngời bỗng phì cười :

- Nói đùa vậy thôi chứ lần này con về xin má năm chục ngàn. Năm chục ngàn má hết run chưa ?

Nụ cười trên môi má tôi như mếu :

- Năm chục ngàn ? Trời, mày nói thiệt.

- Má không ngất nữa chứ ?

- Ngời, mày cần chừng đó thôi à ?

Chị Thanh lại gắt :

- Má sao nhiều chuyện quá, nhiều cũng kêu ít cũng kêu. Ngời mày lên thêm năm chục ngàn nữa coi. Thôi má, má để con cho nó số tiền đó. Con có mà...

- Thôi để má cho. Tưởng bao nhiêu chứ năm chục ngàn thì má có sẵn.

Má tôi mở tủ, cầm một nắm đô la đỏ, nói với chị Thanh :

- Con qua bên bà Hai đổi cho má. Nói má cần lắm, mai đi lấy tiền về đổi lại.

Chị Thanh lại phiền :

- Mai cũng được vậy. Ngồi, mày còn ở đây bao lâu ?

Rồi chị đỡ dành :

- Ngồi ạ, mày lấy vợ đi. Lấy vợ tao cho một trăm ngàn mà làm đám cưới.

Anh Ngồi cười ngất :

- Thôi chị, chị để mà cưới chồng. Chị cho em cũng không lấy. Về xin của má được rồi.

Má tôi hần học :

- Lần này thôi nghe mày. Tao cấm tiết từ nay về sau mày về nhà xin tiền tao.

Má tôi cắt tiền vào tủ :

- Thôi mai hần hay. Ngủ đi.

Nhưng anh Ngồi muốn ăn chắc :

- Thôi má đưa con giữ cho. Mai rồi đôi ý thì lại mệt lắm. Biết tính má quá mà. Đêm nay ngủ không được, tính ra tính vào rồi mai lờ luôn. Kỳ trước cũng vậy. Má đưa con mai con đem đi đôi cũng được.

Chị Thanh càu nhàu :

- Cái thằng bạn tiện. Mai má không đưa tao cho đã sao.

- Thôi, lấy tiền của má ngon hơn. Tiền của chị coi bộ vất vả quá.

- Đồ mất dạy, mày chửi tao đó phải không ?

Anh Ngời cười khì khì. Má tôi vất bó bạc vào anh. Anh đỡ lấy bỏ vào túi.

- Cảm ơn má ghen.

Má tôi bỏ đi qua hàng xóm. Chắc qua nhà bà Hai. Một lát người bạn của anh Ngời về hai người rủ nhau ra quán nhậu. Nhưng ba tôi đã lật đật đi ra, ông kéo cả hai bắt ngồi xuống ghế :

- Ê, ngồi đây nói chuyện chơi.

Ba tôi nhìn chăm chú vào người bạn của anh Ngời :

- Bạn của thằng Ngời đây hả ? Lần đầu tao trông thấy bạn của mày đó nghe. Ngời.

Ba tôi quay sang người bạn của Ngời...

- Anh là lính Cộng Hòa.

- Nó là Việt cộng.

Anh Ngời cười lớn. Rồi anh nói với bạn :

- Ê mày, ông già tao khùng khùng nghe mày. Khùng mà hiền lắm, mày đừng sợ.

Ruột tôi thắt lại. Anh Ngời nói giọng vừa tàn ác vừa thản nhiên. Ông già tao khùng nghe mày. Ông hiền lắm. Rồi tiếng cười nữa. Tôi dơ tay đâm vào trán. Cái đầu óc khốn nạn của tôi cũng ù lỳ một cách đáng ghét. Tôi thương tôi cũng không vô nữa. Ba tôi cười khà khà :

- Anh coi, con mà nó nói tui khùng. Khùng cha mày chớ khùng.

- Đừng có chửi nghe ông già. Không thấy có khách đó sao ?

- Ồ, mời ông, à mời anh. Tánh, rót nước con.

Tôi không trả lời, ông lại gọi tiếp hai ba tiếng. Cực chẳng đã tôi phải rót nước ra. Ông đưa chén nước mời người bạn của anh Ngời : Uống nước, uống nước. Lâu lắm mới gặp tri kỷ. À, anh biết chuyện một người già trả thù Mỹ quốc chưa ?

- Trả thù Mỹ Quốc. Trời ơi.

Người bạn của anh Ngời vỗ đánh đét vào vào đùi và cười lớn. Anh Ngời cười theo.

- Ông vậy đó mà. Hồi trước ông chửi Việt Minh, bỏ vô Nam. Rồi bất bình đủ thứ, nhất là vợ con, ông điên luôn.

- Ờ, nó hiểu tui đó cậu.

Ba tôi lại gọi bạn anh Ngời là cậu. Anh Ngời và người bạn nhìn nhau cười. Ba tôi nói tiếp :

- Kể ra mình ở với bọn Việt Minh cũng không được. Đạo đó tôi có ruộng có lúa. May mà vô trong này được. không thì bị khép vào tội địa chủ rồi, ấy mà trò đời cũng lạ, ở đây, bây giờ Mỹ nó tràn vào, người người lại giàu có. Cậu biết không, hồi trước xóm này nghèo lắm, bây giờ giàu dữ rồi.

Người bạn của anh Ngời hỏi :

- Bác kể chuyện báo thù Mỹ quốc đi.

- Thì cậu coi. Việt cộng nó nói nó đánh Mỹ. Nó đánh gì đâu, toàn dân chết. Tôi mới đánh Mỹ. Không, tui ném đá nó bể đầu. Nó bắn vào tui mà tui đầu có chết. Thế mới biết tụi nó to lớn hung hăng mà súng đạn dờ ẹt. Cậu đi lính cậu biết đó. Việt cộng nó chỉ sợ mấy cậu

thôi, phải không ? Thằng con tui hồi trước nó đem về từng xâu mật người, ác dữ đa.

Ba tôi nói chuyện khi tiếng Nam khi tiếng Bắc, câu tỉnh câu điên. Nhưng xem anh Ngời có vẻ khoái lắm. Mọi lần về là ông chửi, lần này ông nói chuyện, dù câu chuyện dở khùng dở điên, anh Ngời cũng thấy dễ chịu hơn.

Ba tôi nói chuyện dông dài lắm. Tôi không dám bỏ đi lên nhà sợ ông nổi cơn làm chuyện gì chẳng ? Tôi ngồi bó gối ở góc cầu thang, người mệt mỏi nhưng tôi không cảm thấy buồn ngủ. Dự định bỏ nhà ra đi tìm Bình vẫn còn nung nấu trong tôi. Nhưng chị Tiên vừa mới bỏ nhà đi anh Ngời về xin tiền. Còn chị Thanh nữa, chị cũng đang âm mưu làm một chuyện gì đó. Tiếng ba tôi cười cợt :

- Thằng Ngời nó chường chớ, nó muốn cưới vợ chán gì. Ở xóm này chán gì cô gái đẹp, để họ lấy Mỹ hết uổng thiệt.

- Trời đất, ông già chám dâu trong ló gái điếm, me Mỹ ở xóm này. Mày coi.

- Bác làm mối cho một đám đi. Người bạn anh Ngời nói.

- Dễ, dễ mà. Trong nhà này cũng có này. Bác còn hai đứa con gái, lẽ ra là ba đứa mà một đứa bỏ đi rồi. Làm mau không chúng cũng lấy Mỹ hết.

Ba tôi cười khoái trá :

- Con Tiên tui nó cũng lấy Mỹ hết rồi. Ngày xưa đặt nó tên Tiên là mong nó như Tiên. Tiên Thánh bây giờ cũng ham Mỹ.

Tôi rùng mình. Ba tôi quả thật bất đắc chí quá lắm rồi. Những lúc nào ông không điên khùng thì chắc ông giận đời đến bầm gan tím ruột. Nhưng cũng may những phút đó rất hiếm, và nếu có thì cũng chỉ dục dã cơn khùng tới nhanh mà thôi. Mà khi điên khùng, ba tôi thật dễ thương như một đứa trẻ.

Ngoài hẻm đã đến giờ của mấy đứa. Tiếng giày Mỹ đi cồm cộp. Tiếng kéo núu kêu gọi ơ ơ. Vẫn những giọng quen đó : ê Đót, ê Lép, Lép, Rốp, Rô... Tiếng Mỹ bồi văng ra loạn xạ. Tiếng chào hỏi, tiếng mời mọc, cả tiếng chê bai, trả giá cả nữa. Anh Ngời lắng tai nghe rồi nói với bạn :

- Vui không mày.

Người bạn cười lớn. Ba tôi đứng dậy. Ông buồn ngủ rồi. Anh Ngời lại rủ bạn ra quán nhậu nhẹt. Tôi định

đóng cửa đi lên nhà thì má tôi đẩy cửa vào. Bà hỏi :

- Nhà ngủ hết chưa ?

- Ba mới vô ngủ.

- Ông lại nói khùng nói điên gì nữa ? Thằng Ngời đâu?

- Đi nhậu với người bạn của anh ấy rồi.

- Đồ thánh vật. Tự nhiên đem cái thằng mặt như trái lựu đạn về trong nhà. Nó cứ cười cười làm tao lộn ruột.

- Má đi ngủ đi, con đợi cửa cho.

- Khỏi, mày đi ngủ. Nó về nó gọi. Hơi đâu mà đợi, đôi khi nó đi cả đêm cũng có.

Nhưng anh Ngời tôi không bỏ nhà đi cả đêm. Gần sát giờ giới nghiêm tôi nghe tiếng anh gọi cửa. Có lẽ má tôi ở dưới nhà dậy mở cửa. Bà căn nhắc gì đó và hình như anh Ngời về có một mình. Một lát sau tôi nghe tiếng chân anh Ngời đi lên gác, anh đứng giữa nhà và nói trống không :

- Tao lên đây ngủ cho mát. Con Tánh dậy dẹp giường này.

Tôi uể oải đứng dậy bật ngọn đèn. Chị Thanh bị chói, tỉnh giấc là :

- Đứa nào bật đèn đó. Khuya quá rồi mà chưa cho ngủ hả ?

- Em đây chị.

- Tui ngủ dưới nóng quá, cho lên đây ngủ nhờ.

Tôi nói :

- Có giường của chị Tiên bỏ trống anh ngủ giường chị Tiên nghe.

- Thôi, trải chiếu dưới sàn tao ngủ cũng được. Ngủ giường bà chẳng ấy xui thấy mẹ.

Tôi che miệng cười, trong lúc chị Thanh có vẻ mịch lòng :

- Sư mày, chị em mà mày nói thế hả ?

- Chị em thì chị em chớ. Con gái đàn là bà con gái đàn bà. Em sợ thứ đó lâu rồi, đâu dám lấy vợ.

Tôi lấy chiếc chiếu trải dưới sàn cho anh Ngời. Anh lại đòi đi tắm. Cứ thế anh lục đục mãi làm chị Thanh và tôi mất giấc ngủ. Tôi biết anh sắp đi nên không phiền

gì, nhưng chị Thanh thì chị cáu lắm. Chị mắng nhiếc đủ điều, nào mày về lần này rồi đi cho khuất mắt. Mong mày đừng trở lại nhà nữa. Lời mắng mỏ của chị Thanh làm tôi có cảm tưởng như sắp có điều xui xẻo lắm. Nhưng chị Thanh nói gì thì nói, anh Ngời tắm xong lên gác còn trở xuống nhà mở tủ lạnh lấy bia uống, rồi mở cửa hóng mát một hồi nữa mới chịu nằm xuống chiếu. Tôi hỏi anh sáng anh đã đi chưa thì anh nói chưa chắc, để xem đã. Không hiểu sao tôi mong cho anh đi sớm, sợ anh ở thêm vài hôm nữa rồi có chuyện lục đục xảy ra.

Má tôi phiền anh về sự quấy nhiễu xin tiền xin nong, chị Thanh thì bực mình vì tính bừa bãi của anh, còn tôi, tôi chả phiền gì anh hết. Tôi còn thương anh là đằng khác. Nhưng hình như anh Ngời cũng chẳng cần tình thương của tôi.

Tôi nằm thao thức mãi, có tiếng ba tôi ho húng hắng dưới nhà, tiếng má tôi mở cửa bếp đi tiêu mấy lần. Có nhẽ tới gần sáng tôi mới chợp mắt được một tí. Nhưng vừa chợp mắt tôi đã phải bừng tỉnh dậy vì tiếng la hét, chửi nhau. Tiếng chửi rửa la hét ở lầu trước hẻm. Tiếng một thằng Mỹ xi xô coi bộ hết sức hung hăng và cô gái thì chửi bằng tiếng Việt. Tôi cố nhắm mắt ngủ tiếp mà không tài nào ngủ được. Rồi có tiếng súng bắn. Hình như cả xóm đã choàng thức dậy, nhiều tiếng cửa sắt kéo

nghe rít cả răng. Rồi tiếng bà Hai la lên :

- Ê, con Chín, mày có vô đóng cửa lại không ? Nó bắn chết cha mày.

Nhiều tiếng chân chạy, tiếng cửa đóng lại. Một tiếng nổ rồi tiếng nữa tiếp theo. Anh Ngời tôi vùng dậy, đi ra ban công :

- Đ... má, xóm này lộng hành quá trời. Mấy con điếm hết kẻ ai rồi chắc, tao cho một quả lựu đạn chết hết bây giờ.

Nói xong anh bỏ xuống nhà dưới một lúc khá lâu rồi lên sửa soạn đồ đạc. Tôi hỏi :

- Sáng này anh đi sao ?

- Ờ.

- Khoan ra ngõ nó bắn đó anh. Chắc mấy thằng Mỹ say.

- Say gì mà say, chắc bị móc ví. Mấy con ở xóm này đâu có vừa. Mẹ cha nó...

Có tiếng xe rô máy đầu ngõ, Cô gái còn chạy theo chữ bói. Bà Hai kêu :

- Con điếm, con đi ngựa, có vô không ? Bét mắt đã òn.

- Tháng này nó không đưa cho một cắc, nó còn nói nó sắp về Mỹ. Nó quịt em.

- Quịt gì vậy mà ?

- Thì nó ở với em cả gần năm nay, mấy tháng này nó quịt tiền. Nó nói nó nghỉ em có thằng bồ khác.

- Nó nói đâu có oan gì. Tổ cha mà, người bằng con mắt mà hoang.

Anh Ngời bỗng bật cười lớn. Anh huýt sáo nho nhỏ rồi nói :

- Vui quá ta.

Anh đã sắp đồ đạc xong, xách ba lô đi xuống cầu thang, anh nói với tôi :

- Thôi tao đi nghe.

Tôi bịn rịn :

- Rồi anh gửi thư về cho em biết tin, em trông lắm.

- Ừ.

- Anh giữ mình nghe anh, lần này về em thấy anh ốm quá đó.

- Ồ, tao thức đánh bạc quá sá mà mày. Thôi tao đi ghen.

Tôi dợm theo anh xuống nhà dưới. Tiếng chị Thanh đuổi theo.

- Thôi để nó đi cho xong mày.

Ba tôi vẫn nằm úp mặt vào vách, không biết ông còn ngủ hay thức.

Má tôi dưới bếp đi lên, thấy anh Ngời sắp ra đến cửa, bà hỏi :

- Mày đi đó à ?

- Con đi.

- Đi sớm vậy ?

- Dạ. Con đi ghen má.

- Ừ.

- Cám ơn má ghen. Má cho tiền con thế này làm ăn sẽ phát tài lớn.

- Thôi, lạy ông. Tôi không ham. Làm bao nhiêu thì ông nướng hết chừng đó, chớ bấu gì.

Anh Ngời cười, dơ tay chào theo kiểu nhà binh một lần nữa rồi mới đi. Tôi đứng tựa cửa nhìn theo và cảm thấy thương anh đến xót xa. Anh Ngời cực khổ biết bao nhiêu, nhìn bộ mặt rạm nắng của anh, nhìn hai gò má cao khắc khổ, tôi cũng đoán biết là anh chịu bao nhiêu nhọc nhằn. Nhưng lạ, hình như anh đã quen với hoàn cảnh đó lắm và không nhận ra nữa. Bà Hai đứng ở đầu ngõ. Chắc thằng bò Mỹ đen của bà đã đi làm và bà vừa tiễn nó đi xong. Sáng nào cũng vậy, thằng bò đi làm là bà đưa ra tận đầu ngõ, còn ôm nhau hôn hít một hồi bà mới để cho nó đi. Thấy anh Ngời, bà hỏi :

- Đi đó cậu.

- Vâng, đi.

- Bao giờ lấy vợ cho tôi ăn tiệc cưới với nghe.

- Còn lâu, chờ Mỹ về nước hết chị em mới rảnh.

Bà Hai cười lớn. Anh Ngời tôi đã đi khuất. Tôi định lên gác thì bỗng nghe má tôi la lớn :

- Trời ơi là trời.

Má tôi đang đứng cạnh cái tủ lớn, mắt trợn ngược, miệng sùi bọt như đang trải qua một cơn sợ hãi thất thần ghê gớm lắm. Tôi vội vàng chạy lại :

- Gì đó má ?

- Trời ơi là trời, con ơi là con. Mày chạy ra ngõ mau lên. Bắt thằng Ngời lại, bắt thằng Ngời lại.

- Mà việc gì đó má ?

- Tiên sư mày, bắt thằng Ngời lại cho tao, bắt lại cho tao.

Bà xô tôi ra một bên rồi chạy ra ngõ. Bà vừa chạy vừa la :

- Bà con ơi, bắt thằng Ngời lại, bắt nó lại.

Bà Hai chặn má tôi lại :

- Cái gì. Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy chị ?

Má tôi đập mình đập mẩy, la bai bai :

- Bắt nó lại. Bắt nó lại.

- Bắt ai ?

- Thằng... thằng Ngời thằng...

Bà Hai chỉ ra ngoài đường lớn :

- Nó vừa leo lên xích lô máy đi rồi. Mà chuyện gì vậy?

Chị Thanh cũng lật đật xuống nhà, chị theo tôi ra ngõ.

- Gì vậy má, gì vậy má ?

Nhưng má tôi không nói được nữa. Bà bỗng ngồi phệt xuống đất, ôm mặt khóc nức lên. Chị Thanh cuống quýt :

- Thì chuyện gì má nói cho tụi con nghe nào.

Bà Hai cũng xen vô :

- Chị Chín. Bình tĩnh mà nói. Chuyện chi vậy ? ..

- Thằng Ngời, thằng Ngời...

- Nó làm sao vậy trời ?

- Nó ăn cắp... ăn cắp hết tiền bạc của tui rồi. Con ơi là con ơi...

Má tôi òa khóc lớn. Rồi hai bàn tay bà đập dưới đất bành bịch :

- Tôi sống làm chi nè trời. Ôi, con ôi là con ôi...

Chị Thanh cũng chung hững. Chị nghiêng rằng :

- Nó đi rồi hả bà Hai ?

- Thì nó vừa leo lên xe xích lô máy chạy cái vù đây này. Nó vừa lên xe ngoài đường là tao nghe tiếng má mày la. Tao biết gì đâu.

Mọi người nghe tiếng má tôi la khóc, chạy ào ra bao vây vòng trong vòng ngoài

- Chuyện gì ? Chuyện gì vậy ?

Tiếng bàn tán xôn xao, bà Hai đuổi

- Ê, có ai đề gì ra đâu mà nhìn ngó dữ vậy ? Vô duyên chưa.

Mọi người cười, coi câu nói tục tĩu đó như một câu vui đùa. Tiếng một bà hỏi vặn :

- Không đề hả ? Tưởng đề thì coi chút chơi.

- Này, bà Chín mất trộm đó.

- Không phải, thằng con trai nó ăn cắp tiền. Thằng đi lính đó.

- Phải không cô Tánh ?

Tôi lắc đầu. Bà Hai gọi tôi và chị Thanh :

- Thôi dìu má vô đi. Có chạy theo cũng không kịp nữa.

Bà Hai phụ với hai chị em tôi, dìu má tôi vào nhà. Chị Thanh gài chặt cửa lại. Ba tôi đã ngồi nơi ghế, ông yên lặng nhìn mọi người.

Má tôi vừa được thả ra, ngồi xuống ghế đã bật dậy, chạy tới ôm cánh cửa tủ :

- Trời đất ơi, thôi, tui hết rồi. Hết rồi...

Bà lại khóc, khóc chán bà đấm ngực, Ba tôi ngồi thản nhiên nhìn má tôi vật vã, tự hành mình. Bà Hai khuyên dỗ :

- Thôi mà chị, con nó lấy chớ ai vô đó. Hay chị cứ đi thưa ?

Tôi vội vàng can :

- Má coi lại đi, coi má có để chỗ nào không ?

- Để đâu nữa. Tiền bạc nữ trang tao để hết trong cái hộp sắt, nó lấy hết tiền còn để nữ trang lại.

Tôi thở ra, nhẹ nhõm. Chắc số tiền anh Ngời tôi lấy chả bao nhiêu vì má tôi vừa mới sửa nhà, vốn buôn bán chưa thu về. Mấy ngày trước tôi nghe má tôi mới mua thêm mấy lạng vàng nữa, mà nữ trang thì anh Ngời tôi để lại hết. Tôi vừa thương má tôi vừa giận anh Ngời. Tôi không thể hiểu lý do tại sao anh làm thế, nhưng tôi vẫn không thể thù oán anh.

Chắc phải có một sự bí ẩn nào bên trong, vô lý anh Ngời tôi mất hết lương tri không còn biết thương cha mẹ nữa. Tôi không tin như thế, tôi chắc chắn rằng anh Ngời tôi có thương gia đình, nhưng tình thương đó đã bị sự chán nản khổ ải làm mờ đi. Làm mờ đi thì đâu có phải là mất đi được.

Chị Thanh hỏi má tôi :

- Nó lấy bao nhiêu má ?
- Nó lấy, nó lấy hết rồi...
- Thì mất bao nhiêu chị nói đi nào. Bà Hai dục.
- Gần hai trăm ngàn.

Tôi giật mình. Khoảng hai trăm ngàn là số tiền anh Ngời tôi về xin má tôi nhưng má tôi không cho. Tôi cứ tưởng là anh xin đùa để dọa má tôi, không ngờ anh cần

thiệt. Hình như đêm qua tôi không thấy anh Ngời động tịch gì hết. Khoảng thời gian tôi chớp mắt thì quá ngắn, không biết anh có xuống cạy tủ lúc đó không ?

Nhưng lúc hàng xóm ồn ào vì vụ cô gái lấy Mỹ la hét om xòm thì anh Ngời có xuống nhà dưới. Lúc đó hẳn má tôi cũng tỉnh ngủ rồi, chắc gì anh lấy được ? Đêm qua hình như anh Ngời cũng ít ngủ. Tôi thấy anh thao thức lăn trở hoài, và anh còn thở dài nữa. Chắc anh cũng có điều gì khổ tâm lắm.

Tôi không tin anh Ngời đã mất hết lương tri. Qua những lời nói tàn nhẫn độc ác, đôi mắt anh vẫn còn những cái chớp hiền lành đầu dậu.

Chị Thanh nghe má tôi kể con số không nói gì hết. Chị cắn ngón tay ra chiều suy nghĩ. Nhưng ba tôi đã lên tiếng :

- Thằng Ngời nó lấy tiền của bà thiệt à ?

- Không thiệt thì giả. Trời đất ơi, chồng với con, chồng với con cái kiêu này thì chết đi cho rảnh nợ nè trời...

Má tôi đưa tay đấm ngực. Ba tôi tùm tùm cười một mình, ông bỏ đi vô nhà trong và nói lầu bầu một mình. Bà Hai giữ tay má tôi lại :

- Thôi mà chị, Tôi chắc nó chưa đi khỏi Saigon đâu. Tìm ở nhà người quen xem ?

Câu nói của bà Hai làm má tôi tỉnh người. Chắc má tôi hy vọng tìm được anh Ngời. Bà đẩy bà Hai ra rồi vụt chạy vào trong thay áo đi liền. Bà kéo bà Hai :

- Đi với tui. Đi được không ?

- Nghiệt thằng Mỹ đang ngủ. Thôi được rồi tui đi với chị. Tánh em giữ chìa khóa lát nữa thấy nó đi thì khóa cửa giùm chị nghen.

Cực chẳng đã tôi phải lo giúp bà Hai chuyện đó. Tôi ngại thằng Mỹ đen thui, to như cột nhà cháy, thường nhe hàm răng trắng nhõm ra cười trông gớm hết chỗ nói.

Nhưng tới trưa má tôi trở về với vẻ mặt hoàn toàn thất vọng. Má tôi ngồi bệt xuống ghế :

- Nó có còn ở đấy cũng không cách chi tìm ra. Trời ơi, con với cái, ai mà ngờ cho nổi.

Rồi tủi thân, má tôi lại khóc. Tôi giao trả chìa khóa cho bà Hai, bà hỏi :

- Nó đi hồi mấy giờ.

- Không biết nữa.
- Nó dặn gì không ?
- Không gặp ông ta.

Bà Hai cầm xâu chìa khóa lắc lắc :

- Thôi đừng khóc nữa. Tánh, đỡ má đi, ối, hơi đau mà buồn phiền việc chồng con. Còn người còn của làm ra lại mấy hời...

- Nhưng mồ hôi nước mắt của tui. Tui nghe ông chửi quá định bỏ nghề buôn bán này để mua cái quán tạp hóa. Trời không cho tui làm ăn lương thiện mà.

Bà Hai bật cười :

- Bộ buôn đồ Mỹ không lương thiện hả. Chị này giận nói nghe buồn cười quá.

Đợi cho bà Hai về, tôi đi lại gần má tôi :

- Má.

Tôi cảm thấy tội nghiệp cho má tôi quá. Câu chuyện định sang một quán tạp hóa mà má tôi vừa nói với bà Hai làm tôi hiểu má tôi thêm một chút. Thì ra bà vẫn chưa bị đồng tiền của Mỹ làm cho tối tăm hủn như một

số người khác. Tôi muốn nhân dịp này làm thân với má tôi. Nhưng bà đã ngẩng mặt lên, quắc mắt :

- Đi chỗ khác. Không má con gì nữa hết.

Tôi sững người lùi lại, rồi đành lui thủi bỏ lên gác. Chị Thanh đang nằm úp mặt xuống gối. Chị hỏi :

- Má về rồi hả ?

- Dạ.

- Có gì không ?

Tôi lắc đầu. Chị nói :

- Tội nghiệp bà quá chừng. Bà hà tiện hà tần để sang cái quán tạp hóa, hoặc một sạp vải mà không được, cứ hao hụt hoài.

Rồi chị ngẫm nghĩ :

- Tao cũng đoán thẳng Ngời nó chưa đi đâu. Chắc vô Chợ lớn đánh bạc rồi.

Tôi nói :

- Chị xuống má khuyên má đi. Dám tiếc mớ bạc bà ốm luôn lắm.

- Để tao coi còn bao nhiêu trả cho bả một ít bả buôn bán. Thằng Ngời tệ thiệt. Lấy thì cũng chừa lại chút đỉnh, ai ngờ nó vét sạch trơn trơn. Bà già hồng buồn sao được.

Tôi không có ý kiến gì hết. Tôi cảm thấy trong lòng tôi có oán trách anh Ngời nhưng cũng có phần thương mến anh ấy nữa. Anh Ngời tôi cực quá. Tôi nghĩ chắc có một lý do nào đó mà anh không nói ra được. Sự hung hăng, bất cần đời ngoài bộ mặt của anh như cố để che dấu một một chuyện gì bên trong.

Má tôi rầu rĩ đến chiều tôi. Bà bỏ buổi cơm chiều nằm vùi. Tôi nấu cho bà bát cháo. Gần khuya bà ăn được một chút. Bà Hai sang thăm và lấy mồi cho má tôi một món hàng. Má tôi kêu hết tiền, chị Thanh cầm tiền đưa cho má tôi. Tôi nghe má tôi hỏi :

- Tiền ở đâu mà mầy nhiều thế ?

- Thằng mắt xanh nó vẫn đưa đều. Con để dành.

Giọng má tôi thì thầm :

- Mày khéo không có chữa đó.

- Khỏi lo mà má. Con biết cách. Ai ngu dại như con Tiên.

Tôi sửng sốt. Thì ra lâu nay chị Thanh đã có chồng Mỹ, chồng của chị là tên Mỹ mắt xanh nhỏ tuổi đó. Lâu rồi hẳn không tới nhà, tôi cứ tưởng sự liên hệ giữa chị và nó đã cắt đứt. Điều phát giác đó không làm tôi buồn thảm gì nữa mà chỉ thấy sững người. Gia đình tôi đã rơi xuống hố sâu, không cách gì trục lên được nữa.

Má tôi hỏi tiếp :

- Mà thuê nhà đẳng đó bao nhiêu tiền ?

Hai chục ngàn một tháng. Nó về một tuần vài hôm mà má. Nó đi hoài.

- Nhà đóng cửa bỏ không à ?

- Dạ.

- Hay là mày nói nó về tao cho thuê căn lâu. Hai đứa ở được rồi.

- Rồi hàng xóm họ biết thì sao ?

Tiếng má tôi gắt :

- Biết, biết. Mày tưởng người ta không biết hả ? Cả chuyện con Tiên kín đáo như thế mà đứa con nít trong xóm cũng biết rồi.

Tôi thở dài đi lên gác. Nằm xuống giường, nước mắt tôi lại trào ra. Thôi thế là hết, Bình không bao giờ trở về nữa, anh Ngời cũng sẽ đi luôn. Chị Tiên cũng lưu lạc giang hồ. Bây giờ, căn lầu, nơi yên tĩnh độc nhất của tôi cũng sắp bị chiếm đoạt. Tôi chắc chắn rằng, chị Thanh đem thằng Mỹ mắt xanh về ba tôi cũng sẽ không nói gì hết. Ba tôi đến hôm nay, không phải chỉ điên khùng không thôi mà còn ngớ ngẩn hiền lành như một đứa con nít.

Má tôi nói là làm liền, qua ngày hôm sau bà có vẻ vui hơn. Bà trở dậy đi gọi thợ sửa sang lại phòng tắm trên lầu, rồi nói chị Thanh đi mua tủ mới giường mới. Tôi chán nản đi ra phố. Đi ra khỏi nhà rồi mà tôi chưa có ý định đi đâu nữa.

Tôi leo lên chiếc xe Lam. Sáng hôm nay chị Thanh cho tôi nghìn bạc nói đi may thêm mấy bộ quần áo ngắn mà mặc ở nhà. Tôi cầm tiền phố tôi đi vào một hiệu sách mua một lô phong bì rồi đi bộ ra nhà giấy thép mua một số tem dự trữ. Quên, tôi còn mua một cuốn tập thật đẹp để viết nhật ký nữa. Chưa bao giờ tôi nghĩ tới điều này, nhưng lần này tôi đã nghĩ ra. Số tiền mang theo đã cạn hơn một nửa. Tôi cứ đi xem các hàng hóa trưng bày để hết thì giờ.

Tôi sẽ về nhà vào buổi trưa, không ăn cơm và nằm ngủ một giấc, giấc ngủ sẽ làm tôi quên hết mọi phiền muộn.

Khi đi ngang qua một hiệu kem, tôi bỗng nghe giọng đàn ông gọi : Tánh. Tôi giật mình. Ai thế ? Lạy trời, hay Bình chăng ? Tôi chờ thêm một tiếng gọi thứ nhì nữa. Không phải Bình, nhưng tôi không thất vọng vì tôi đã nhận ra giọng ai rồi. Tôi vừa mừng vừa giận chân, tôi run lên và cả người tôi như muốn khụy xuống. Đúng là giọng của anh Ngời.

- Mà làm sao vậy, Tánh. Vô đây.

Một hơi rượu phà vào mặt. Tôi nghiêng mình tránh. Nhưng anh Ngời đã kéo tôi vào trong quán, ấn ngồi xuống một chiếc ghế :

- Mà sợ tao hả ?

Anh cười lớn :

- Ê, Rột, nó tưởng tao giết người. Cái mặt tạo chắc coi dễ sợ lắm.

Tôi lấy khăn tay lau mồ hôi. Anh Ngời đi cùng với người bạn mà hôm trước anh đã mang về nhà. Lúc này tôi mới biết tên anh ta là Rột.

Tôi cố gượng bình tĩnh :

- Anh chưa đi ?
- Sáng mai tao đi sớm. Sao, bà già ở nhà ra sao mày ?
- Má giận lắm. Má khóc đến phát ốm.
- Chắc bà tiếc tiền đến phát ốm thì có.

Anh định cười lớn, nhưng không hiểu sao khuôn mặt anh bỗng trầm hẳn lại. Anh quay sang người bạn :

- Tao biết mà. Mày thấy không.

Người bạn của anh Ngời hỏi tôi :

- Bà già có đi trình cảnh sát không ?

Tôi lắc đầu. Giọng anh Ngời buồn bã :

- Chả thà bà đi trình lính. Tao muốn bị bắt ngay bây giờ.

Rồi anh giơ tay lên gọi bồi :

- Ê, rượu, rượu. Năm chai nữa. Năm chai bia lớn nghen.

- Dạ chỉ còn bia hộp.

Mắt anh Ngỡ đỏ kè :

- Bia hộp, đồ Mỹ càng tốt. Lẹ lên, lẹ lên.

Tôi can :

- Anh uống nhiều quá rồi đó.

- Uống, uống cho say, cho lính bắt luôn. Bà già chửi nhiều không mày ?

- Không, má đâu có chửi.

- Còn chị Thanh ?

- Chị Thanh thương anh lắm. Anh không biết đó thôi.

Tôi không biết chị Thanh có thương anh Ngỡ không, nhưng câu nói như tự bật ra. Anh Ngỡ cười gằn :

- Thôi mày. Tao là kẻ thù của gia đình.

Anh nói bằng một giọng tiểu thuyết rẻ tiền hết sức tức cười. Người bạn gạt đi :

- Mày coi mà về đơn vị sớm. Để lâu tạo rắc rối thêm.

- Mai đi.

Tôi không hiểu chuyện gì rắc rối xảy ra, nhưng cứ hỏi :

- Anh có chuyện gì buồn vậy anh Ngời ?

- Mà con nít biết gì mà nghe.

Rồi anh hỏi tiếp :

- Bà Thanh đã đem thằng Mỹ về nhà chưa mà ?

Tôi ngạc nhiên :

- Sao anh biết ?

- Chuyện gì mà tao không biết, Có mà mới ngu.

Rồi anh xô tôi đứng dậy :

- Thôi mà về đi. Mà về đi mà. Tao hỏi để hỏi thăm chút chuyện nhà vậy thôi.

Tôi cố gượng ngồi xuống :

- Không, để em ngồi một chút. Em không kể cho má nghe chuyện gặp anh đâu.

- Mà về mách bảo bà đi thưa lính bắt tao cũng vô ích. Đâu có dễ vậy mà..

Tôi rơm rớm nước mắt :

- Anh dễ nghi em vậy hả ?

Người bạn của anh Ngời chưa say quá như anh, giọng hiền hơn :

- Nó phải làm việc đó nó khổ tâm lắm cô ời.

Tôi bỗng dỗ anh Ngời :

- Hay anh tiêu hết bao nhiêu rồi số còn lại đem về trả má. Chắc má không giận anh đâu mà.

Anh Ngời cười ngất :

- Rột, mày nghe sướng không mày, đem về trả lại cho bà để đi giết người ăn cướp mày.

Anh lại cười lớn hơn, Người bồi đem mấy hộp bia ra, anh chia cho người bạn rồi tiếp tục uống. Tôi ngồi nhìn anh, không biết phải nói gì, tôi vo tròn chiếc khăn tay mãi.

Người bạn của anh Ngời hỏi tôi uống gì. Tôi lắc đầu và cảm thấy mình ngồi đây quả quá thừa thãi, nhưng tôi cũng không thể đứng dậy để chạy ra đường. Khuôn mặt anh Ngời đỏ kè, đôi mắt long lên sòng sọc. Anh cười lớn, nói lớn, coi như sự gặp mặt tôi đem đến cho anh một trò đùa vui.

Tôi cố gắng :

- Anh rán về qua nhà chút đi, anh Ngời.

- Về cho bà già lặn ra bà chết luôn.

- Anh nên đem tiền về cho má, còn bao nhiêu cũng được.

- Tao còn phải đi ăn cướp thêm mới đủ số tiền đang cần. Mà con nít biết gì. Ráng ở với bà, bà gả cho một ông Mỹ mà nhờ. Tao không lấy tiền của mày đâu mà lo.

Nước mắt tôi đã chảy dàn dụa :

- Anh Ngời...

Mắt anh Ngời tôi đỏ kè như sắp khóc. Anh nói hơi lớn tiếng :

- Mày đừng có giảng triết lý vụn cho tao nghe nữa. Mày không hiểu tao đâu mà nói.

Anh đưa tay dụi mắt, không biết cay vì cay khói thuốc hay vì say rượu, hay một lý do nào khác nữa. Tôi dợm đứng lên :

- Thôi em về.

- Ừ mày về đi.

Tôi lại ngồi xuống :

- Anh Ngời, anh nên về nhà, về một tí thôi.

Tôi không ngờ câu nài nỉ của tôi làm anh phát cáu. Anh dần hộp bia xuống bàn :

- Khởi, mày muốn má bắt tao thì cứ về, nói bà tới đây. Tao còn ngồi đây cho tới tối. Nhậu cho say đã. Rệt, uống nữa mày, uống cho say như đi mày. Máy khi mà mày.

Tôi bật khóc thành tiếng. Rệt ái ngại :

- Cô Tánh. Cô đừng oán nó tội nghiệp. Máy ngày trước đây ở đơn vị nó bị mắc nợ lớn lắm. Nợ với quỹ thần chó không phải chơi đâu, Nó đi kích, vì cứu nó mà một bà già chết, một đứa nhỏ bị cưa chân...

Anh Ngời tôi chụp vai Rệt :

- Ê, nó khùng, nó biết gì mà nghe mày. Đẹp đi. Tao nện cho lon bia vỡ đầu ra giờ.

Tôi hiểu lời mờ câu chuyện, Tôi lau nước mắt đứng lên :

- Thôi anh Ngời, anh không về cũng được, nhưng anh nhớ thỉnh thoảng gửi thư cho em nghe.

- Ừ.

- Anh nên lâu lâu về thăm ba với.

- Ừ.

- Anh hứa ?

- Hứa, hứa cái con... thôi mày. Tao nóng tai rồi.

Anh Ngời gục xuống bàn, miệng xùi bọt mép. Anh nói như khóc :

- Rệt, gọi, gọi thêm bia mày, gọi thêm...

Tôi còn đứng ngần ngừ chưa muốn đi :

- Anh Ngời...

- Anh Ngời, anh Ngời hoài. Về đi... Thôi Tánh, về đi...

- Anh nhớ về thăm ba.

- Ừ.

Tôi nói gì anh cũng ừ hết. Mắt anh như đang ngủ. Rệt đập vào vai anh :

- Dậy mày, đâu phải trại lính mà mày muốn ngủ đại ra đó..

- Tao mà ngủ, tao mà ngủ.....

Rột cười :

- Cô về được rồi. Tụi tui cũng sắp đi.

Tôi nhìn anh Ngời một lần nữa rồi đi ra khỏi quán. Đi một vài bước tôi muốn trở lại, tìm cách đưa anh Ngời về, nhưng tôi không dám. Anh ấy có thể nổi cáu đánh tôi ở trong quán lắm. Tôi không còn hứng thú gì nhìn phố phường nữa. Tôi gọi một chiếc tắc xi đi về nhà.

Má tôi và chị Thanh đang lăng xăng dọn dẹp. Tôi đi thẳng lên gác, nằm vật xuống giường. Tôi bỗng úp mặt xuống gối khóc nức nở. Căn lầu này tôi không còn được ở nữa, tôi sẽ phải xuống nhà dưới. Tôi bắt đầu xa rời thế giới nhỏ mọn nhút của tôi nơi góc giường và chiếc bàn nhỏ này. Tôi không còn ngồi ở ban công để nhìn xuống hẻm mỗi buổi sáng.

Mỗi đêm, tôi không còn được đứng đó, nhìn bầu trời đen rộng mênh mông để nhớ đến Bình. Bình, chàng cũng đã bỏ tôi rồi. Bình đang vui thú nơi nào ? Với ai ? Sao đã lâu rồi tôi không còn tin tức gì nữa hết.

Xấp phong bì, những con tem còn bên cạnh. Tôi sẽ viết chùng này lá thư nữa, chữ trung thành cũng chỉ còn chùng đó. Hết xấp phong bì, hết tem thư, chắc tôi

không còn đủ can đảm để mua thêm nữa, nếu còn bán bất tin Bình. Sáng mai tôi sẽ từ giã căn gác này. Tôi sẽ xuống nhà dưới ở với ba tôi, má tôi. Tôi sẽ chứng kiến đầy đủ hơn lời cầu nhàu kêu khổ của má tôi và cơn điên khủng của ba tôi.

Xuống một nấc thang như đời tôi lún xuống thêm gần vực thẳm. Tôi đã gần gũi với hoàn cảnh chị Tiên, chị Thanh. Cuối cùng, theo bước chân của các chị.

- Con Tánh không xuống ăn cơm rồi dọn dẹp giùm với chị, sao nằm khóc vậy mà ?

Má tôi nói lớn. Tiếng bà như vỡ hết sự yên tĩnh của căn gác, vỡ luôn sự sâu muộn tủi hờn trong lòng tôi. Tôi rời cầu thang, định làm một cử chỉ hằn học để bớt cơn tức giận. Nhưng tôi đã ngăn lại kịp.

Má tôi cầm cái chổi lông gà trên tay, mắt nhìn tôi chăm chăm. Tôi nhớ những trận đòn thuở bé, bỗng nhiên tôi co rúm người lại, lùi vào một góc. Má tôi thùng thỉnh đi ra, cầu nhàu :

- Bộ nó cũng điên tàng rồi chắc.

Nước mắt tôi bỗng ráo hoảnh. Ai vừa khóc chớ không phải tôi. Tôi lau sạch mặt mũi, cất phong bì và tem vào ngăn kéo cẩn thận rồi thay áo. Chị Thanh lảng xảng

chạy lên, tôi cười hiền lành :

- Chị dọn phòng. Em cần xuống nhà hôm nay chưa ?
- Chưa cần, chưa cần. Mai cũng được mà em.
- Trông chị tươi vui quá, chị đẹp hẳn.

Chị Thanh thờ người ra, rồi cười gượng :

- Mà nói tầm phào.

Tôi cười :

- Thiệt chứ, chị có chồng đẹp ra.
- Có chồng. Thôi mà.

Chị lại cười. Nhưng nụ cười tắt liền sau đó :

- Mà không thấy má mất hết tiền rồi sao ? Tội nghiệp bà già rồi.

Tôi chợt nhớ tới anh Ngời. Chắc lúc này anh vẫn ngồi uống rượu ở quán. Tôi muốn biết má tôi nguôi chưa, tôi hỏi chị Thanh :

- Má hết giận anh Ngời chưa ?

Chị thở dài :

- Má mà hết giận gì được. Buổi sáng má còn đòi đi thừa nó. Thừa người ta cười cho chó bấu gì.

- Chị nghĩ anh Ngời đã đi chưa ?

- Ôi biết đâu, kệ mò tổ nó. Thằng đó nó ở đoảng như vậy rồi cũng trả nợ súng đạn.

- Chị Thanh.

Tôi ôm lấy đầu. Tôi muốn kêu thêm một tiếng nữa mà không ra lời. Chị Thanh vẫn tỉnh như không, chị đang đứng trước gương đưa hai tay nâng bộ ngực, nhìn ngắm. Bộ ngực của chị Thanh đã bớt lép hơn trước. Tôi chợt nhận ra người chị quả thay đổi thật sự. Tôi ghen ngào đi xuống cầu thang gỗ, và tôi lại trào nước mắt.

Đừng khóc, con hèn. Đừng khóc, mày sẽ bớt khổ.

Tiếng ai rao chè đậu đen đầu hẻm trong leo lẻo. Tôi nhìn ra bắt gặp những ánh nắng gay gắt. Trên một ban công khác, một cô gái điểm đang đứng banh áo hở ngực, phong phanh quạt.

Bên trong giường, kê trong khoảng tối tăm nhất nhà, ba tôi đang nói gì đó và cười lên thích thú.

10.

Gần một tuần lễ tôi không bén mảng lên căn lầu nhỏ. Chị Thanh bận rộn thu dọn, trang hoàng căn lầu một cách diêm dúa. Cửa sổ phải sơn hai màu, trong phòng thứ xanh thứ đỏ loạn xạ. Chị nói :

- Tụi Mỹ nó quê lắm, màu sắc ưa chói chang.

Tôi cũng chẳng lạ gì điều này. Trong xóm tôi ở có mấy người Phi, họ ưa dùng xe jeep, mỗi chiếc xe sơn xanh đỏ, hoa hoét tùm lum coi hết sức tức cười. Về sau, mỗi lần ra đường, thấy mấy chiếc xe hơi dán hoa tôi cứ ngỡ mấy cô ngồi trên xe lấy Phi luật Tân. Nhưng không phải, tôi đã lầm, đó là một một mới của dân thành phố. Thành phố cũng đã lây những bệnh đầu đầu của Phi, của Mỹ.

Má tôi lại bận rộn việc buôn bán như cũ. Chị Thanh đã đập cho bà một số vốn khác, và bà đã quên dần chuyện anh Ngời đánh cắp tiền. Có lần muốn thử, tôi giả vờ nhắc tới anh Ngời :

- Lâu quá không có tin tức gì của anh Ngời hết má ?

- Biết đâu đó.

Thấy má tôi không mắng chửi nữa, tôi tiếp :

- Con có gặp anh Ngời sau hôm anh đi một ngày. Anh ấy cứ sợ má giận má oán anh hoài.

- Thằng đó mà biết gì ? Mà đừng nói tốt cho nó mà mệt, tao khỏi có tin.

- Thiệt mà má. Anh ấy buồn lắm.

- Hừ.

Má tôi làm thỉnh luôn. Nhưng chị Thanh nói :

- Mà gặp sao không chỉ cho má. Nó lấy tiền đi đánh bạc phí đi.

- Anh ấy ngồi quán nước, em đâu có biết anh ở đâu mà đem má tới.

- Mà cũng quý hóa lắm. Mà rồi cũng giống nó.

Tôi bật cười, nói với chị Thanh mà để tự mĩa mai mình :

- Không, em muốn giống chị Tiên với chị.

Chị Thanh cho tôi nói bóng nói gió chị. Chị không thèm đôi chối. Chị sang bên nhà bà Hai nói chuyện. Lâu nay chị Thanh có vẻ thân thiện với bà Hai lắm. Từ

hôm tôi phát giác ra chị có chồng, và chị sửa soạn đem anh chồng Mỹ về sống công khai thì chị chả còn giấu diếm gì ai nữa. Chị sửa soạn mặt khác hẳn. Áo quần chị diêm dúa hơn, phấn son nhiều hơn. Thấy chị sửa soạn, bà con lối xóm hỏi : Chắc cô Hai sắp lấy chồng hén ? Chị cười đáp tỉnh bơ : Dạ sắp. Mai một chồng tui về ở đây luôn. - Ông làm gì ? - Ông là Mỹ mà.

Bà con hàng xóm lại à lên, nửa ngạc nhiên, nửa coi như là chuyện đó tự nhiên rồi.

Ba tôi từ ngày phát khùng cứ ốm đau hoài. Ngoài những bệnh vặt vãnh ông còn bị ho nữa, ông ho khan cả tiếng, mỗi lần ông nói rất khó vì cứ bị những cơn ho chặn lại nhưng ông lại thích nói.

Lạ một điều là ông sợ má tôi lắm. Ông đang ba hoa nói chuyện với tôi hay một mình mà thấy bóng má tôi là nín bặt liền. Một buổi sáng, anh chàng Mỹ mắt xanh dọn nhà đến, nói là dọn nhà nhưng chị Thanh đã lo trước hết rồi. Khi xuống xích lô mấy anh chàng ta chỉ xách có cái xách tay và mấy thùng bia hộp. Tôi đang đứng trước hiên nhà thì anh chàng đi vào, mặt mày hí ha hí hửng. Chị Thanh chạy ủa ra đường đón. Má tôi đang làm gì ở sau bếp cũng chạy ra :

- Nó tới. Nó tới rồi đó kìa.

Bà Hai không biết ngóng tin ra sao mà đã ló mặt ra rồi.

Bà dựa vào tường, hắt hàm hỏi má tôi :

- Nó đó hả. Thằng nhỏ bán mọi lần phải hôn ?

Má tôi gật đầu :

- Thì nhờ quen biết từ hôm đó chị.

- Thằng nhỏ coi bộ hiền khô à ?

Chị Thanh kéo hấn lại trước mặt má tôi. Hấn để cái xách và mấy thùng bia xuống đất, cúi đầu chào hỏi bằng một tràng tiếng Mỹ, rồi quay sang chị Thanh như nhờ nói lại. Chị Thanh vui vẻ :

- Má, nó nói chào má. Chào má vợ.

Rồi chị đẩy nó sang phía bà Hai. Hấn lại nói một tràng tiếng Mỹ, bà Hai cũng dùng tiếng Mỹ hỏi lại. Chị Thanh đứng giữa thỉnh thoảng chêm vào một hai tiếng rồi cười lớn : Nó ngu lắm chị. Ngu như chó. Chị Thanh đẩy vai hấn :

- Xách đồ lên coi nhà mới đây.

Hắn ngoan ngoãn cúi xuống xách các thứ rồi mỉm cười với má tôi và bà Hai, theo chị Thanh đi vào nhà. Thấy tôi hắn cười như quen biết từ lâu lắm. Hắn hỏi thăm sức khỏe. Tôi cảm ơn. Hắn vừa đi vào nhà vừa ngoái lại khen tôi một câu. Tôi lại phải miễn cưỡng cảm ơn thêm lần nữa.

Bà Hai vỗ vai má tôi thân mật :

- Có rề rồi nghen, sắp làm bà ngoại rồi.

Má tôi cười, lộ vẻ sung sướng :

- Chồng Mỹ hay Việt cũng vậy, nó có đôi có lứa là tui mừng rồi chị.

Trước đây lâu, mấy khuôn mặt ló xuống nhìn một vài hỏi :

- Bà Tư. Nó về đó hả ?

- Mô cha chúng bây. Rề của bà sao hỏi trống không vậy ?

Vài cô che miệng cười khúc khích. Bà Hai lại nạt :

- Thằng này đâu phải như mấy thằng Mỹ cô hồn của bọn bây. Coi nó thiệt thà lắm nghen.

- Nó chùi mũi chưa sạch mà má.

- Đ... má cái tụi. Đẹp, cút hết đi.

Nhưng má tôi vui vẻ :

- Thì đề các cô ấy mừng. Cám ơn nhen.

Bà Hai thì thâm vào tai má tôi :

- Có nó buồn bán cũng dễ. Để tui bày cho chị Tư.

Má tôi gật đầu. Ba Hai thấy tôi thì hỏi :

- Còn cô Tánh, bao giờ lấy chồng. Nhớ chọn như chị Thanh mới tốt số.

- Con đó nó khùng nặng. Nó như con trai mà, ai rước.

- Cổ dễ thương đó chớ. Bao giờ lấy chồng cô Tánh ời ?

Tôi cười gượng, không trả lời. Bà Hai tưởng tôi thẹn nên quay sang nói chuyện khác với má tôi. Thật ra lúc đó tôi nghĩ tới Bình. Xấp phong bì tôi đã gửi một nửa nhưng vẫn chưa có tin tức gì của Bình hết.

Tôi lầm lũi đi vào nhà. Ba tôi còn ngủ, ông có vẻ mệt nhọc lắm. Tôi nhìn ba tôi một lúc, rồi bỏ đi. Chân tôi định đặt lên cầu thang, nhưng rút vội lại. Tôi mất hẳn

phần trên đó rồi. Có tiếng chị Thanh cười ròn rã trên lầu, tiếng tên Mỹ mắt xanh nói đùa. Tôi nghe và hiểu lơ mờ, nhận ra hẳn nói đùa cũng có duyên chó không đến nỗi tệ. Má tôi từ ngoài cửa gọi vào :

- Tánh, con hỏi xem nó ăn gì chưa ? Hay nó có cần gì không ?

Tôi lặng thinh và chợt giận má tôi không thể tả. Nhưng tiếng chị Thanh trên lầu đã vọng xuống :

- Tánh ơi, coi trong tủ lạnh còn nước đá không, đem lên cho chị một ít đi.

Tôi ra tủ lạnh lấy ít nước đá bỏ vào hai cái ly không rồi đem đặt ở chân cầu thang. Tôi gọi :

- Chị xuống mà lấy, nơi chân cầu thang đó.

- Thì đem lên một chút đi cung.

Giọng chị Thanh bỗng nhẹ nhàng. Tôi nói lớn, hờn dỗi :

- Không đem đâu. Xuống mà lấy.

Chị cười :

- Được rồi. Để đó ? Ê Dớt, mày xuống lấy nước đá đem lên đây giùm.

Chuyện ghê gớm đến mấy rồi cũng yên hết. Việc chị Thanh rước ông chồng Mỹ về rồi cũng qua, mọi người vẫn sống. Thế giới của tôi bây giờ là cái ghế bố cũ của chị Tiên bỏ lại. Ban ngày xếp vào một góc, ban đêm bày ra giữa phòng ngoài mà ngủ. Ba tôi dành ở gian trong, sát chân cầu thang rồi, còn má tôi thì từ ngày đón ba tôi ở nhà thương về, bà ngủ nơi cái đi văng dưới nhà bếp. Tôi không còn chỗ để ngồi viết thư cho Bình nữa. Cái bàn giữa nhà dành để tiếp khách vừa dùng làm chỗ tôi học, luôn luôn có khách buôn bán của má tôi ngồi tới gần nửa đêm, buồn ngủ hay thích đọc sách, tôi phải ngồi nơi mấy bậc cầu thang, đọc sách hoặc ngủ gục.

Có tiếng ba tôi gọi ở trong. Tôi chạy vào :

- Ba đã dậy.

Lúc nào tôi cũng muốn dành cho ba tôi những tiếng hết sức dịu dàng, bởi trong nhà chẳng ai còn dịu dàng với ba tôi nữa hết. Ba tôi mở bừng mắt, láo liên :

- Ăn cơm rồi hả ?

- Dạ chưa ba, mới sáng mà.

Ba tôi bỗng lắng tai nghe tiếng cười trên gác :

- Ai, ai cười vậy ?

Tôi nói thật :

- Dạ chồng của chị Thanh đó ba. Cái người Mỹ nhỏ nhỏ mắt xanh lẽ hồi trước đó.

- Tao nhớ người nào đâu ? Mà sao mắt nó xanh lẽ ?

- Ông đó người Mỹ mà ba.

- Người Mỹ mắt xanh lẽ à ? Đâu có, người Tàu cũng mắt xanh vậy mà ?

Tôi cố dấu nụ cười :

- Ba nhớ sai rồi.

- Tao đâu có sai. Mà nhớ con mèo không. Con mèo cũng có mắt xanh nữa. A, a... mắt xanh.

Tôi cố nói lắng :

- Ba đói bụng không ba. Con đi mua quà sáng cho ba nghe.

- Thôi, tao ăn hồi hôm rồi.

- Ăn hồi hôm thì nói làm gì. Ba năm đó con đi mua bánh cuốn.

Ba tôi bỗng hoảng hốt, dơ tay ngăn lại :

- Mà đừng xin má mà, bà la tao tội nghiệp lắm.

Tôi muốn bật khóc lên được. Cánh tay ba tôi khẳng khiu như một cành củi mốc. Lâu lắm ba tôi chưa tắm rửa. Mỗi ngày tôi phải đỡ dành ba tôi rửa tay chân mặt mũi, nhưng da ba tôi cứ mốc bạc lên và đòi mồi. Ba tôi không ăn uống được gì. Tôi thường bỏ tiền mua quà cho nhưng ông chỉ ăn vài ba miếng lại chê đắng chê cay.

Ông thường nói : Đồ ăn Việt Nam dở thiệt, dở thiệt. Chắc món ăn Mỹ ngon hơn mà. Ba tôi quả thật không còn nhớ, không còn phân biệt gì nữa hết.

Tôi đặt cánh tay ba tôi xuống :

- Không phải xin má. Con có tiền mà ba.

Ba tôi tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Mà đi làm rồi hả ? Mà có nhiều tiền không ?

- Không ba, con còn đi học. Con học về sau con nuôi ba.

Nói được câu đó tôi bật khóc. Ba tôi lại tỏ vẻ ngạc nhiên hơn :

- Sao mày khóc ? Tao có đánh mày đâu. Hồi nhỏ ba hay đánh con lắm, con còn đau không ?

Tôi muốn gục vào ngực ba tôi mà khóc cho vơi bớt buồn tủi.

Ba tôi như thế này rồi tôi còn lòng dạ nào mà bỏ đi được nữa. Ba ơi, thà ba chết đi, thà con cũng chết đi. Nhưng chết đâu dễ dàng như thế phải không ba ? Con muốn chết. Con muốn chết. Trong một lúc tôi muốn chạy ra ngoài đường cho xe cán. Tôi muốn nhảy xuống một giòng sông sâu. Nhưng tiếng ba tôi cười làm tôi tỉnh lại.

- Tánh. Mày có tiền hả ? Có tiền vui lắm mày. Mày mua một cái nhà mà ở.

Rồi ông nói tiếp :

- Tao lấy làm lạ tại sao cái nhà này cao quá trời, cái mái cũng đi đâu mất tiêu rồi.

Tôi chùi nước mắt :

- Ba nằm nghỉ, con mua bánh cuốn ba ăn. Hay ba ăn phở.

- Không, tao ăn bánh mì sữa. À, pha trà cho tao chưa?

- Dạ rồi ba. Con rót nước cho ba nhé. Mà thôi ba ăn sáng cái đã.

Tôi đem tô ra tiệm phở, khi trở vào má tôi còn ngồi bệt trước cửa nói chuyện với bà Hai về giá đô la lên xuống gì đó. Má tôi than dạo này buôn bán có vẻ khó khăn hơn. Bà Hai cười :

- Tại mấy con đã hết. Tụi Mỹ nó ngu lắm, mấy con đó nó bày vẽ, giờ tụi nó khôn quá cha người ta rồi.

Bà nhìn thấy tôi bung tô phở vào :

- Mà mua cho ai vậy ?

- Cho ba.

Má tôi nhở một bãi nước trầu :

- Có hiểu dữ, chỉ biết lo cho thằng cha điên của mày thôi.

Tôi làm thình, đi ngang qua mặt má tôi. Bà lại hỏi :

- Mày lấy tiền trong túi áo tao đó hả.

- Không, con có tiền.

- Bánh dữ.

Tôi dừng chân lại :

- Sao tự nhiên má nhiều chuyện vậy ? Con có tiền con mua phở cho ba mà má không bằng lòng sao ?

- Hừ, mày mà cũng có tiền. Tao nghi quá.

- Thì con ăn trộm ăn cắp, được không ?

Má tôi nhìn từ đầu xuống chân cười gằn :

- Mày giỏi, mày ỷ mày có đi học hành dăm ba chữ mày chửi lại má mày phải không ? Hừ tao trông cái bộ mày rồi cũng chả ra gì, biết đâu đồng tiền mày có chả là đồng tiền giai cho. Ừ, mày đâu còn nhỏ nhít gì, sắp ế ương ra rồi đó.

Tôi không muốn cãi thêm với má tôi nữa, nhưng tôi tủi thân quá.

Ý tưởng bỏ trốn nhà ra đi lại càng mãnh liệt hơn. Nhưng khi đứng trước mặt ba tôi thì ý định đó lại một lần nữa tiêu tan hết... Ba tôi ngồi dậy, nhìn tôi phở hau hâu :

- Phở thơm tuyệt. Tao nhớ lại hồi còn ở ngoài Bắc, trời rét ăn tô phở vào ấm là, đồ cả mồ hôi. Tánh, vắn ba

cái quạt máy con.

Tôi bật quạt rồi ngồi vào mép giường nhìn ba tôi ăn. Nhưng ăn chỉ vài miếng ông lại bỏ đĩa :

- Béo với lại ngấy quá. Tánh, con ăn đi con.

Lúc đó chị Thanh đi xuống, chị nhìn thấy ba tôi đặt tô phở xuống chiếu, lắc đầu :

- Ông già phí quá, bữa nào cũng ăn có tí rồi đem đồ.

Ba tôi như không nghe câu nói của chị, ông gọi lại :

- Ê Thanh, chồng mày về rồi hả ?

- Ủ. Nó là Mỹ, ba đừng có lộn xộn nghe.

Mặt tôi nóng rừ. Chắc chị Thanh muốn đề lại chuyện cũ, chuyện ba tôi gây gổ với một tên Mỹ trong xóm suýt chết. Tôi nguyền theo chị.

Từ sáng tới giờ tự nhiên tôi mất cảm tình với chị Thanh. Sự có mặt của ông anh rể bất đắc dĩ như một cái gai nhọn đâm vào mắt. Bây giờ nghe những lời lẽ chị nói với ba tôi, tôi muốn nổi sùng quá nhưng tôi vẫn gượng lại kịp. Tôi đã tập chịu đựng quen rồi, và theo cái đà đó, tôi sẽ thay đổi hoàn toàn. Tánh ơi, mày sẽ mất mày vĩnh viễn, như mày đã mất Bình, mất tất cả.

Chị Thanh xuống bếp lục lợi gì đó rồi lại đi lên gác. Ba tôi đã uống nước xong lặng lẽ nằm xuống. Một lúc sau má tôi trở vào mặc áo ra đi. Còn lại mình tôi, tôi ra nhà ngoài đóng cửa, nhưng con hẻm đã đến giờ ồn ào. Máy cô me Mỹ, máy cô gái điểm đã họp chợ bên mấy hàng quà vặt. Trong tiếng chửi nhau, cười đùa, nói tục, tôi nghe cả những câu liên can tới chị Thanh, tới tên Mỹ mắt xanh nữa. Rồi một giọng nói lớn như cốt ý để lọt vào tai tôi :

- Con chị nó ít làm bộ, còn cái con em, cứ làm phách rồi ế ra Mỹ đen nó cũng chê, còn lâu mới kiếm được một thằng kếp như chị nó.

Tôi muốn chạy lên gác để tránh những câu chuyện tàn nhẫn kia, nhưng căn gác đã không còn. Tôi muốn chạy vào phòng trong thì phòng trong ba tôi đang nằm nói chuyện một mình. Tôi muốn bỏ ra phố, nhưng ra phố rồi tôi sẽ đi đâu ? Đã lâu tôi không đủ can đảm tới thăm một đứa bạn nào. Tôi cũng đã bỏ học lâu quá.

Hình như má tôi cũng không để ý tới chuyện học hành của tôi nữa. Tôi muốn viết thư cho Bình, nhưng không còn chuyện gì để viết. Tại sao anh không gửi thư cho em, anh biết không, em cùng quẫn, em điên khùng, em rầy chết trong cái xóm nhỏ khốn nạn này. Tại sao, tại sao ? Những câu như thế thì tôi đã viết trong bao

nhieu lá thư, đã đầy biết bao trang nhật ký. Tôi gục đầu vào bàn, khóc lẻ loi một mình.

Một lúc sau nước mắt tôi cơ hồ đã cạn. Tôi ngẩng đầu lên nhìn ra cửa sổ và ngơ ngác. Tôi đã khóc trong bao lâu, tại sao tôi còn khóc được như thế ? Tiếng cười của chị Thanh từ trên gác vọng xuống. Tiếng cười đùa ngoài hẻm tan dần. Tôi nhìn đồng hồ, đã tới giờ đi nấu cơm. Không đợi ai nhắc nhở, tôi cũng biết là tôi phải làm những công việc nội trợ, bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi chính thức nhận việc.

Suốt ngày đó, tôi chưa bao giờ thấy thì giờ trong một ngày kéo dài dễ sợ như thế. Nhưng rồi trong một tuần, một tháng thì đi quá mau.

Thật là mâu thuẫn. Một tháng qua, tôi đã dần quen với sự có mặt của ông anh rể khác màu da. Kể ra hẳn không đến nỗi ồn ào lắm.

Tứ ngày dọn về đây. Dớt thường về nhà đều hơn. Cả thứ bảy chủ nhật hẳn ở nhà. Chị Thanh bỗng ăn diện lố lăng hết sức. Chị mặc mini jupe, áo pun bó sát, lúc nào cũng son phấn, nước hoa thơm nức. Chị vui vẻ hơn, coi như những ngày tháng còm cõi ế muộn cũ đã qua hẳn rồi, và cuộc đời lên hương từ đây.

Má tôi bắt đầu mong mỗi có một đứa cháu để bế. Thỉnh thoảng bà lại nhắc khéo chị Thanh, nhưng chị nói: Nó sắp về Mỹ rồi, có con với nó thêm khổ. Từ ngày chị lấy chồng, cứ mỗi tối tôi đều thấy có một ông y tá đến nhà chích thuốc cho chị. Chị Thanh mập hẳn nhưng dưới mắt tôi, chị càng mập càng xấu tàn tạ.

Tôi thường nhìn bộ ngực căng đầy của chị mà thấy tủi. Hồi trước ngực chị xẹp lép. Chị Thanh lại có tiền để đi mỹ viện nữa. Trong gia đình tôi, hai người đã lột xác, đã thay đổi hết. Chúng tôi trở thành những con người hoàn toàn mới lạ. Đôi lúc chính tôi cũng tự hỏi là những chiếc bóng cũ trong gia đình đã trôi dạt nơi đâu rồi.

Chị Tiên vẫn không cho gia đình biết chỗ ở của chị. Chị có gửi về một chiếc hình mới nhất của chị chụp chung với mấy chị em bạn gái ở một bãi biển. Tôi đoán không ra bãi biển ở Cấp, ở Đà Nẵng hay ở Nha trang. Nhưng trong thâm tâm tôi vẫn nghĩ là chị Tiên có mặt ở một trong những nơi đầy gái điếm, me Mỹ đó. Thỉnh thoảng ba tôi sực nhớ ra chị Tiên, hỏi chị đâu rồi. Tôi nói chị đi làm ăn xa. Ba tôi hỏi :

- Nó có chồng chưa ?

- Ba đừng buồn, hôm nào đám cưới con, con mời ba uống rượu thả cửa.

Ba tôi ngược mắt nhìn tôi, rồi lắc đầu tỏ vẻ không tin:

- Tánh à ? Con mời ba uống rượu thiệt à ?

- Dạ.

- Mà con lấy ai đó ?

Tôi cúi đầu buồn bã :

- Dạ con cũng chưa biết.

Tôi bẻ đốt ngón tay kêu rắc rắc, ba tôi ngồi nhòm dậ:

- Mà lấy chồng Mỹ hay chồng Việt Nam hả con. Đứa nào giàu thì mình lấy. Đám cưới con sang thiệt sang ghen.

Tôi ứa nước mắt. Càng ngày ý định bỏ trốn càng tiêu tan. Trốn ra khỏi xóm nhỏ này chưa chắc cuộc đời tôi đã thay đổi gì hơn loé lên, chút sáng sủa nào hơn. Biết đâu tôi sẽ khốn nạn hơn nữa. Còn ba tôi ở đó.

Tôi đoán ba tôi cũng không còn sống lâu nữa. Cả má tôi, sức khoẻ của bà càng ngày càng hao mòn vì những công việc bẻ bộn mua bán. Chị Tiên coi như chả bao

giờ còn về, cả anh Ngời cũng thế. Đôi khi chị Thanh nhắc chị Tiên bỗng giọng vui vẻ :

- Con Tiên có vẻ đòi lên hương hả má. Nó khoe nó sắp có chồng Mỹ giàu lắm.

Má tôi làm thinh, chị Thanh nói tiếp :

- Lấy chồng Mỹ mà khoẻ, đỡ nhức đầu, bực mình. Nhớ lại hồi con Tiên bị lừa thấy mà còn ớn. Đàn ông Việt Nam vừa nghèo, vừa xấu lại vừa độc ác hả má.

Đó là ý kiến của chị Thanh, nhưng bây giờ chắc là ý kiến của hầu hết các cô gái Việt lấy Mỹ. Mỗi ngày tôi nhìn thấy họ, họ đâu có gì buồn khổ, và hình như còn hãnh diện với những ông chồng ngoại nhân, đẹp trai nữa là đàn ông khác.

Bắt đầu từ hôm nói chuyện chồng con với tôi, gặp ai ba tôi cũng khoe rằng ông còn một cô gái út xinh đẹp và sẽ gả chồng giàu. Đám cưới sẽ làm theo lối xưa như hồi còn ở ngoài Bắc. Điều đó hình như làm cho ông quá sung sướng, nên nhiều khi tôi nhìn thấy ông cười một mình.

Mỗi buổi sáng, ông cũng hay ra cửa lắng nghe mấy cô gái lấy Mỹ ngồi ăn quà nói chuyện tầm phào. Chuyện xóm trên xóm dưới, rồi ông chỉ kêu tôi lại tường thuật

cho tôi nghe.

Lâu dần cũng quen, cả xóm không còn ai để ý tới ba tôi nữa. Các ngôi nhà lớn nhỏ trong xóm mỗi ngày mỗi được sửa sang lại, xây cao hơn như thi đua cùng nhau. Các cô gái lấy Mỹ tới thuê nhiều hơn và tôi nhận ra căn lâu trước mặt có nhiều khuôn mặt mới.

Tôi đã qua tuổi hai mươi, mặt tôi nổi đầy mụn trứng cá. Đôi lúc soi mặt mình trong gương tôi bỗng thấy tôi giống chị Tiên như hệt. Tôi gầy đi nhiều, hai má hóp sâu. Tôi cũng không sửa soạn gì nữa. Ba tôi nhiều lúc cũng bật kêu ngớ ngẩn

- Ủa con Tánh mà sao tao thấy giống con Tiên quá trời. Tao tưởng con Tiên nó về chứ.

Cơ khùng điên của ba tôi càng ngày càng đậm thắm. Ông chỉ còn như một kẻ hơi ngớ ngẩn và đã quên sự đời. Đôi lúc tôi thấy ba tôi thật sung sướng. Chả là như ba tôi, không còn biết khổ sở giận hờn nữa. Tôi cũng sắp được như thế. Tôi đã thành một chị Tiên, một chị Thanh và biết đâu sự thể còn tiến xa hơn nữa. Lúc quân quá tôi cũng có thể vớ được một ông chồng Mỹ. Nhiều lúc lục lọi các ngăn kéo cũ tôi tìm thấy những lá thư cũ của Bình. Tự nhiên tôi coi chàng đã chết trận và nỗi buồn tan đều trong cơ thể tự lúc nào. Tôi có buồn,

nhưng buồn nhẹ nhàng chứ không còn lãng mạn như trước nữa.

Chị Thanh bắt đầu có bầu. Chị cũng như bao nhiêu người đàn bà mang thai khác, khi có bầu cũng ốm đau nôn oẹ. Tên Mỹ mất xanh thưa về hơn. Má tôi chửi : Cái giống Mỹ nó thế, vợ có bầu đau yếu là đi biệt. Một cô gái lấy Mỹ ở trước nhà nói gặp ông anh rể của tôi đi chơi ở mấy cái bar. Chị Thanh nghe xong vẫn tỉnh bơ không tức giận gì. Chị nói với má tôi : Nó vẫn đem tiền về đủ là tốt rồi. Tuy ít về nhà nhưng mỗi lần về Dót mua nhiều đồ lắm. Thuốc lá, quạt máy, bia hộp, bánh trái cây, rượu. Chị Thanh vẫn lễ mễ ôm đi bán mặt dù bụng chị khá lớn.

Có lần vừa đi bán xong mấy chai rượu về, chị cất tiền vào tủ cũ, và gọi tôi :

- Tánh này. Có mấy lá thư của ai gửi cho mày mà mùi quá.

Tôi biết ngay đó là những lá thư cũ của Bình. Sao mỗi mọt chưa chịu ăn hết. Nhưng tôi cũng cười, trả lời chị Thanh :

- Thư của em đó. Thư hồi trước.

- Vậy mà tao tưởng như đứa nào mới tán tao mừng cho mày.

Chị nói tiếp :

- Thăng Bình đó phải không ? Sao lâu nay tao không thấy nó tới vậy ?

- Anh ấy chết trận rồi.

Một ngọn roi nào trong cũi vô hình vừa quất vào mặt tôi. Mày nói dối gì mà độc mồm độc miệng vậy. Tôi cắn môi, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Vẫn dãy hành lang với những tấm sáo án ngang mắt, vẫn những chiếc áo màu mỏng như giấy, những xú chiêng treo trên hàng giây thép bay phất phơ và những cô gái lấy Mỹ đi ra đi vào ổng ẹo. Ngọn roi quất buốt vào mặt tôi rồi cảm giác đau đớn tan biến rất nhanh tôi thấy mình bình tĩnh lạ lùng. Giọng chị Thanh hơi ngạc nhiên :

- Mày không buồn à ?

- Không.

Tôi bỏ đi xuống gác, tay cầm mấy lá thư. Tôi đọc đi đọc lại những lá thư cũ. Đôi khi kỷ niệm làm tôi xúc động nhưng rồi đầu óc tôi trống trải một cách lạ thường. Kỷ niệm như những cái bóng, khi đen điều, khi đủ màu

sắc, trôi qua đầu tôi, lần lượt và đi mất.

Chị Thanh bụng càng lớn thì Dớt càng say sưa và đi chơi đêm nhiều hơn. Nhưng những lúc tỉnh rượu bình thường trở lại thì nó cưng chị Thanh lắm. Nó dẫn chị Thanh đi bộ loanh quanh trong xóm, hoặc đưa chị đi ăn. Hấn cũng như bao nhiêu anh chồng hiền lành biết thương vợ khác cũng đưa vợ đi bác sĩ, cũng ngồi hàng giờ ở ngoài phòng đợi. Má tôi cứ hít hà khen là chị Thanh tốt phúc. Đôi lúc chính tôi lẩn thẩn nghĩ vậy và thấy mình vô phúc hơn, rồi tủi thân một mình.

Đến ngày chị Thanh gần sinh là ngày Dớt có lệnh được đổi về Mỹ. Dớt có vẻ rầu rĩ lắm, ngày đêm hứa với chị Thanh là sẽ trở sang Việt Nam lại. Hấn lo gửi cho chị Thanh một ít tiền ở nhà băng, và hứa nhất định về nước rồi cũng sẽ gửi tiền cấp dưỡng hàng tháng. Chị Thanh nói với má tôi :

- Nó nói con chờ đó đừng lấy ai, nó sẽ sang..

- Mà tin không ? Má tôi hỏi.

Chị Thanh lắc đầu :

- Con chả tin gì hết, chuyện gì đến nó sẽ đến.

Chị đưa tay xoa bụng. Lần đầu tiên tôi thấy chị Thanh đẹp lạ lùng. Chiếc bụng của chị Thanh tròn vo, má tôi nói là chị sẽ sanh con gái. Tôi nghĩ tới một đứa bé gái tóc nâu, mắt xanh lè với nước da trắng bóc.

Cũng là một thứ của viện trợ cho Việt Nam. Có gì lạ đâu, như trong nhà tôi đang dùng đồ Mỹ từ cái bình thủy đựng nước đá tới cái quạt điện cái chén ăn cơm. Một đứa bé viện trợ. Tôi có mĩa mai quá chăng ? Nhưng mà sự thật đấy chứ. Ý nghĩ đó làm tôi lại muốn viết thư cho Bình kinh khủng. Nhưng tôi cũng cảm thấy hết sức tro trên khi còn viết cho Bình một lá thư, dù lá thư đó chưa chắc Bình đã nhận được.

Còn khoảng hơn một tháng nữa Dót về Mỹ, và chừng hai tháng nữa thì trong nhà tôi nhận thêm một món quà viện trợ lớn lao : Đứa nhỏ mắt xanh của Dót để lại cho chị Thanh.

11.

Một buổi sáng như thường lệ trong cái xóm nhỏ đã giàu sang. Vẩn mặt trời nóng bức tan chảy trên những mái nhà càng ngày càng vươn cao. Vẩn cái hẻm cũ lảng xi măng đã lở chỗ nhiều ổ gà, đám me Mỹ ngồi ăn quả sáng. Còn tôi, tôi ngồi đọc một tờ báo, coi phần kiếm hiệp in trang ba, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải ngẩng đầu nhìn ra ngoài ngõ vì những tiếng chửi nhau, cười đùa quá lớn.

Bỗng có tiếng xe đạp dừng trước cửa và tấm cửa lưới lay lay : Thư đây, thư đây.

Tôi bật dậy như cái lò xo. Thư của ai vậy kìa ? Bình ? Thư của Bình. Tiếng reo bỗng bị chìm ngấm bởi tiếng nấc nghẹn. Tại sao tôi còn tin tưởng được điều đó. Tôi đưa tay run run cầm lá thư. Giòng chữ ngoằn ngoèo, đề rõ ràng tên tôi và địa chỉ căn nhà chúng tôi đang ở ? Ai vậy nhỉ ? Tôi chưa nhìn thấy lối chữ này bao giờ. Tôi lật mặt sau. Thư của chị Tiên, nhưng đây đâu phải là chữ của chị ?

Người đưa thư đã lách xe ra ngõ : Các bà nội, cho đi chút. Ê, ê, bà nội cho người ta đi chút. Thằng cha mắc dịch. Một vài cô vui cười nói đùa theo. Tôi cầm lá thư đi vào nhà, ngồi xuống ghế rồi mới bóc ra đọc. Thư chị

Tiên nói gì đây, mà sao chữ nghĩa có vẻ vội vàng thế.

Hai tờ giấy xếp nhỏ cùng rơi ra một lượt. Nhìn thấy tờ thứ nhứt chữ lạ, tôi mở lá thư thứ nhất ra đọc. Thư của một người bạn nào viết dùm cho chị Tiên :

Kính gửi báo tin cho người nhà của cô Tiên biết. Cô Tiên đã mất. Cô chết vì bị hư thai và băng huyết. Đợi người nhà sợ không kịp tui tui đã chôn cất xong xuôi hết rồi.

Có lá thư của cô Tiên viết trong lúc sắp kiệt sức tui xin gửi theo đây cho người nhà cô Tiên được rõ. Tui cũng ghi địa chỉ của tui tui để người nhà cô Tiên nhận đồ đạc và tiền nong của cô nhờ chúng tui giao lại. Muốn biết thêm xin gặp tui tui.

Chào.

Lá thư ký tên Nguyễn thị Hồng, chiêu đãi viên một cái Bar ở Cam Ranh. Chữ cô ta viết không ngay hàng thẳng lối chứng tỏ ít học. Tôi vội đọc tiếp lá thư của chị Tiên :

Em Tánh.

Chị viết thư này cho em thì chị đã đuối sức lắm rồi. Chắc chị không còn sống được. Chị phạm nhiều tội

quá, lần này trời đất không dung. Chị phá thai như lần trước, lần này không phải vì phụ bạc mà vì ham tiền. Vội lại trong thâm tâm chị không muốn nhìn thấy nó, chị sợ lắm. Nhưng đúng quả báo nhỡn tiền, lần này còn tệ hơn lần trước, chị băng nhiều quá. Chị viết thư cho em trong lúc máu đang vọt dần ra khỏi người chị... chắc chị không sống nổi em ơi. Chị không biết tin tức gì gia đình hết. Chị thương má, và hối hận vì đôi đũa không tốt với ba, chị, chị mệt lắm... chị lạy ba, chị lạy hết, lạy hết cả nhà..

Còn một hai chữ gì sau đó nữa mà tôi đọc không ra, nét chữ nhòe nhoẹt. Nơi góc trên của lá thư có in một dấu chỉ tay màu đỏ quánh như máu. Tôi gục đầu xuống lá thư, tôi muốn khóc mà không khóc được. Tôi muốn hét lên nhưng cổ họng tôi như bị bao hơi sinh thời từ bụng bốc lên chặn lại. Cuối cùng, tôi lặng lẽ bỏ lá thư vào phong bì dấu dưới gối giường rồi lên lầu.

Chị Thanh tôi vừa mới sinh về hôm qua, Dớt có xin ở lại chờ vợ sinh đẻ. Chị Thanh sinh con gái và đúng như tôi đoán mắt đứa bé xanh trong, tóc nâu, mũi cao và da trắng hồng đẹp như một thiên thần.

Tôi tới gần chị Thanh. Chị có vẻ mệt nhọc lắm. Nghe tiếng chân, chị mở mắt :

- Tánh đó em ? Rót cho chị ly nước đi.

Tôi vẫn đứng yên nhìn chị. Chị hỏi tiếp :

- Má đâu rồi ?

- Má đi bán.

- Ô hay, có chuyện gì mà mặt em tái ngắt vậy ? Chuyện gì vậy Tánh ?

Tôi ngồi bệt xuống giường. Đứa nhỏ nằm phía bên trong chị Thanh đang nhắm mắt ngủ yên lành. Tôi cũng nhắm mắt lại. Hình ảnh chị Tiên đầy máu me, vùng vẫy tuyệt vọng. Nhưng bây giờ chị chết rồi, chị nằm yên dưới lòng đất lạnh rồi. Chuyện như thế có tin được không ? Trời ơi, chị Tiên tôi mà chết ? Chết vì băng huyết, vì không muốn nhận của viện trợ ?

- Tánh, em làm sao vậy ?

Tôi đưa hai tay ôm đầu :

- Em nhức đầu quá. Có lẽ em ốm nặng mất.

- Làm người ta hết hồn, mặt em tái xanh. Lấy dầu bôi đi. Ủa, sao khóc.

Tôi khóc được rồi sao ? Tôi khóc bao giờ vậy. Tôi đưa tay quạt giọt lệ đang lăn xuống má và cười :

- Em khóc hả chị ? Em mà khóc.

- Ô hay, cái con này đang khóc lại cười.

Chị quay qua đưa nhỏ, đưa tay sờ vào chiếc má mìn màng của nó :

- Nó đẹp quá phải không mày ? Cung quá là cung.

- Má thích lắm.

- Má làm náo loạn. Hôm vào nhà hộ sinh má làm như mới thấy con Mỹ lần đầu, bà ôm bà hôn hít tùm lum, la trời la đất làm thằng Dớt nó cười quá sá.

- Anh ấy hôm nay không về ?

- Chiều, nó vô PX mua quần áo gì đó. Nó cưng con bé lắm nghe. Tội nghiệp tôi qua nhắc chuyện phải về Mỹ nó khóc quá là khóc. Nó nói nó thương người Việt Nam, thương ba, thương má, thương mày. Tao buồn cười quá. Hả, sao mày khóc hoài vậy ?

- Em...

- Mày dạo này thất thường lắm nghen. Mày sẵn sóc cho ông già dám lay luôn cái tính khùng điên của ông lắm đó. À nói chuyện thằng Dớt, nó học tiếng Việt được khá nhiều rồi, nó biết chào ba, chào má. Nó nói được vài câu. Cái thằng hiền lành tội nghiệp lắm. Mày coi, con nhỏ giống nó ghê không ? Cái mồm, cái tai, con mắt, tóc này về sau đẹp lắm nghen mày. Con Mỹ trông đẹp hơn con Việt Nam mình nhiều.

Chị bật cười :

- Mà Mỹ trắng chó Mỹ đen thì khỏi nói. Con bà Mười đôi đô la hẻm dưới kia, càng lớn trông càng ghê. Nó biết đi rồi đó mày à, tao nghe ông Mười trở về rồi mà. Có con mà bông rồi mà không khoái sao được. Hồi trước ông giận trong xóm ai cũng nói là ông đi luôn chó. Mày mệt lắm hả ? Mệt xuống nằm đi hay nằm đây chơi với tao cho vui. Mày ăn cam không ? Cam bom nó mua nhiều quá, tao nói má đem bán bớt mà má nói nó mua cho vợ nó bán sợ nó buồn. Má cưng rể Mỹ ghê vậy đó. Mày sao vậy, chóng mặt nằm xuống đi.

Chị Thanh nhích người dời vào. Nhưng tôi không nằm :

- Em xuống dưới trông nhà.

- Có ai hỏi chị nói đợi má về rồi đổi đôn, chị mệt lắm,

Tôi đứng dậy, nhìn đứa nhỏ. Nó ngủ trông hết sức ngoan hiền. Mấy hôm đầu khi chị Thanh mới sinh, tôi tưởng tôi không thể có cảm tình được với một đứa nhỏ mắt xanh mũi lõ. Nhưng khi chị bỗng về rồi, càng nhìn nó tôi càng thương. Vậy mà chị Tiên đã không cố gắng. Tôi quay đi trong khi chị Thanh nói với :

- Mai một phải nhấc con Tiên nó về nhìn cháu nữa mày. Cái con đi gì mà đi biệt.

Tôi đang bước đi bỗng dừng lại. Cái con gì mà đi biệt luôn. Thì chị Tiên đã biệt rồi không bao giờ còn trở về nhà nhìn cháu nữa. Mày chưa rót nước tao nghe. Thôi khỏi, tao cần ngủ lắm, để tao ngủ. Tôi cố gắng đi xuống nhà, khi đi ngang giữa cầu thang, tôi gục đầu vào tường và đứng sững ở đó,

- Chị Tiên.

Tôi kêu tên chị Tiên và bỗng nhiên nước mắt vọt chảy ràn rụa. Tôi lại khóc được rồi. Khóc vội vàng như sợ cơn khóc chóng vánh quá và nỗi khổ đau sẽ nê chặt cứng trong hồn, nặng nề hơn.

Tôi đứng yên lặng ở giữa cầu thang khóc mãi, cho tới khi tôi mở mắt bừng tỉnh. Tiếng ồn ào ngoài ngõ ủa vào. Tiếng cười, tiếng cười của ai đó, tôi nghe như có tiếng của chị Tiên đang lẫn trong đó. Nhưng tôi biết ngay là tôi đang tưởng tượng. Những lúc nhắm mắt chìm trong cơn khóc ngất lút, hình ảnh chị Tiên có hiện về, hình ảnh chị ngày nào đầy máu me nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền như chết rồi. Lúc đó tôi kêu lên những tiếng : Chị Tiên, chị Tiên. Nhưng hình ảnh chị như làn khói trắng, chìm mất.

Bao nhiêu điều trước kia tôi oán hận chị Tiên, bây giờ đã trở thành những dần vật làm tôi cảm thấy mình đầy tội lỗi. Tôi đã xử tệ với chị quá. Tôi đã khinh bỉ chị, đã kết án chị bao lần.

Nhưng trước khi chị rời khỏi ngôi nhà này, chị em tôi xóa hết mọi thù oán. Dù vậy tôi vẫn không yên tâm về những việc làm trước kia của mình.

Buổi trưa hôm đó, má tôi đem về rất nhiều trái cây để trong tủ lạnh. Tôi khám phá ra dưới gầm giường má tôi còn dấu nhiều rượu Mỹ nữa. Giá mà ba tôi biết chỗ để rượu của má tôi, thế nào ông cũng đem ra nhậu nhẹt say sưa. Lâu rồi ba tôi không còn được nhậu nữa.

Lúc cả nhà ăn cơm, tôi muốn nói đến trường hợp của chị Tiên. Nhưng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của bà, nhìn vẻ ngớ ngẩn của ba tôi, lưỡi tôi tự nhiên rụt lại. Chị Thanh trưa hôm đó cũng ăn được nhiều cơm. Khi đem cơm lên cho chị, chị nhìn vào mặt tôi, cười :

- Lạ, mặt mày sao sưng sĩa lên vậy ? Tao có cảm tưởng như mày vừa mới khóc.

-Em vừa mới khóc.

- Chuyện gì vậy ?

- Chuyện thương tâm lắm.

Chị Thanh lại bật cười :

- Chuyện chưa nghe mà thấy cái mặt mày cũng đủ thương tâm rồi. Thôi xuống ăn cơm đi. Chút nữa chị ăn.

Tôi quay đi, chị lại gọi :

- Mà sao mày khóc...

- Chị Tiên...

- Hả, mày nói gì mà con Tiên...

Bất giác tôi rùng mình, nói tránh đi :

- Em nhớ chị Tiên quá. Sao lâu không có tin tức gì của chị ấy...

Chị Thanh lại cười :

- Mà làm tao tức cười quá. Bộ mà khủng hã ? Hai đứa ở chung thì cãi nhau suốt ngày, khi xa lại kêu nhớ. Chắc nó ham chồng mới, quên hết cả nhà rồi.

- Chị tin chị Tiên có chồng.

- Thì chồng Mỹ như tao này. Thiếu giống.

Đứa nhỏ lại khóc ré lên. Tim tôi bỗng thắt lại. Đáng nhẽ ra chị Tiên cũng có một đứa nhỏ như thế, nghe một tiếng khóc như thế. Nhưng bây giờ tiếng khóc đó đã chôn vùi theo với chị dưới lòng đất lạnh rồi.

Chị Tiên ơi, tại sao chị làm thế ? Tại sao ? Đã một lần chị dở sống dở chết. Đã một lần rồi. Tôi làm bầm một mình rồi tôi nguyên rửa. Tôi nguyên rửa ai đây ? Tôi đã đi xuống tới hết bậc thang cuối cùng. Má tôi vẫn còn ngồi ở bàn ăn. Bà hỏi :

- Mà ăn no chưa ?

Tuy chưa ăn được miếng cơm nào tôi cũng trả lời :

- Con no rồi.

- Cộng giùm tao mấy món tiền mua bán sáng nay đi. Mẹ, sao đầu óc tao tự nhiên lộn xộn quá nè trời. Nhức như búa bổ.

Rồi bà che tay ngáp :

- Lại giựt mắt nữa chớ. Giựt mắt mà còn bản thân trong bụng. Chắc sắp bị giựt tiền giựt bạc chi đây.

- Dạ, má nói, chị Tiên...

- Sao, con Tiên gửi thư hả. Nó có gửi tiền về không ?

Tôi chán nản lắc đầu :

- Không má ạ.

- Con cái đứa nào cũng được cái miệng.

Suốt cả ngày hôm đó mấy lần tôi định nói cho ba má tôi biết việc chị Tiên đã chết. Lá thư tôi vẫn còn giữ khư khư ở bên mình nhưng không có dịp nào hết. Cơm nước xong ba tôi nằm xuống là ngủ liền. Chị Thanh đóng cửa thang lầu lại ngủ. Còn má tôi, uống nước sữa răng là bà qua bên nhà bà Hai để lo vụ buôn bán hoặc đánh bài bạc chi đó. Tôi cố nằm ngủ mà không tài nào ngủ được.

Tin chị Tiên chết mới có mình tôi biết, và tôi quay quắt một mình. Tại sao tôi chưa cho má tôi biết, chưa cho chị Thanh biết. Chị Thanh vừa sinh dậy còn non ngày non tháng. Ba tôi không biết có còn cảm xúc để thương chị không ? Thôi tôi nay, nhất định tôi sẽ báo tin cho cả nhà biết.

Buổi chiều, đợi cho cả nhà ăn uống xong, tôi đem câu chuyện ra nói cho má tôi biết. Tôi vừa rút lá thư thì nhà lại có khách. Lần này người khách thật đặc biệt. Ông Mười, sau ngày vợ đẻ ra đứa con đen thui, bỏ đi, nay đã trở về. Và hôm nay ông tới thăm gia đình tôi. Tôi lại vội giấu lá thư vào túi áo. Vừa bước vào nhà ông đã nói oang oang :

- Có anh Tư ở nhà không nè ? Thằng Mười đen tới thăm anh đây... Không biết ông tự thêm đằng sau tên của ông một chữ «ĐEN» tự bao giờ. Khi bỏ đi hay khi trở về. Má tôi cười nhạt, rồi bà bỏ sang bà Hai cho hai người đàn ông nói chuyện. Ba tôi vui vẻ hẳn. Hình như lâu lắm hai ông mới gặp nhau, và ba tôi trông thấy lại bạn tri kỷ. Ba tôi bắt tay bạn thiết chặt :

- Anh là Mười Đen hả ? Còn tui là Tư chi đây ?

- Tư chi mà không được. Tư Trắng. Tư Đỏ. Tư Vàng. Mà thôi, Tư Khùng đi. Nghe tin anh bị nạn rồi Khùng

mà. Khùng gì mà khôn tổ mẹ.

- Tui mà khôn há ? Thiệt không ?

- Khôn quá trời. Thôi bắt tay vừa vừa, thả ra chớ.

- Lâu quá trời mới gặp nhau mừng quá mạng. Sao, tụi nhỏ bên nhà ăn chơi hết chớ ?

- Tụi nhỏ nào ? Con trước hay con sau.

- Muốn con trước hay con sau không được.

- Có đầu có đuôi chớ. Ông Mười cười lớn nói tiếp.
Tôi có đầu mà không có đuôi.

- Đuôi gì ?

- Đuôi vàng.

- Vàng gì ? Vàng cục.

- Hừ, anh nói đùa mãi, ngồi xuống đi, Tánh đi pha trà mời bác con.

Ba tôi tỉnh táo hẳn. Tôi lạ lùng hết sức, giọng còn ông như khoẻ ra nữa.

Ông Mười vẫn khôì hài và mỉa mai :

- Cái đuôi của tui thì đen thui. Mà kể ra mình cũng cố chấp, khi về lại thấy thằng nhỏ đen thui, nhón phòng cũng thích...

- Thằng nhỏ nào ?

- Thằng con của vợ tui...

- À, thằng con của con gái tui thì trắng bóc, mắt xanh lè coi như mắt mèo. Ông Tư cười, rung đùi :

- Trắng hay đen thì cũng ỉa cứt vàng hết, phải không anh ?

- Ý, mời anh ngồi. Tánh, rót nước mời bác con.

Hai ông bạn già ngồi xuống ghế. Hình như ông Mười đã uống nhiều rượu đâu ở ngoài quán. Mặt ông đỏ rừ và tướng đi của ông hơi lảo đảo. Một ông khùng, một ông say ngồi nói chuyện trên trời dưới đất. Tôi bó gối ngồi nghe và thấy thương ba tôi quá trời. Giọng ba tôi như vui lên :

- Anh Mười uống rượu đó hả ? Uống nữa nghen. Tánh.

Tôi đi ra :

- Ba kêu con.

- Ủ lấy cái chai con. Ra quán mua chai rượu vô đây. Rượu thuốc ngâm đại bổ ghen. Rượu đó Mỹ nó còn khuya mới có.

Ba tôi chồm qua vỗ vai bạn !

- Phải không anh Mười, còn khuya nó mới có. Mẹ cha nó, nó có ba cái chai rượu nhạt như nước lạnh. Trong nhà tôi thiếu chi. Bây giờ nhà tui sống theo lối Mỹ rồi nghe. Dưới nhà anh Mười ra sao ?

- Cũng vậy. Mỹ tốt. Mỹ ngay trong bụng tui. Tui cho con mẹ một cái bầu để ra thẳng đen thui đen thui.

Ba tôi bỗng buồn ngang :

- Con vợ tui hết để được rồi. Không thử coi mình có máu Mỹ trong người chưa ? Anh Mười biết, ăn đồ Mỹ riết, sống kiêu Mỹ riết phải để con Mỹ chó nhỉ ?

- Phải đa phải đa. Ý cháu gì..... gì nhỉ ? Đừng mua rượu thuốc. Một xị để nghe.

Tôi nghĩ là hôm nay ba tôi cũng cần được say lắm. Say để mừng chị Tiên thoát khỏi cõi đời buồn phiền này. Say để mừng một ông bạn biết về qui thuận hoàn cảnh. Say để từ nay về sau ba tôi không bao giờ còn biết say nữa. Tôi đi lấy tiền ra quán mua đầy một lít rượu để

thượng hạng.

Có đồ nhậu lai rai thì ngon tuyệt. Ông Mười nói với tôi khi tôi đem chai rượu về. Tôi mở tủ lạnh, có cái lọ xúc xích của Mỹ mà tôi chưa khai còn nguyên. Tôi khai ra cho ba tui nhậu. Ông Mười vỗ đùi cười ngất :

- Mình đúng là thành người Mỹ rồi. Việt Mỹ đề huề, uống rượu để nhậu với xúc xích Mỹ. Thế mới biết con vợ tui nó giỏi. Giỏi quá trời phải không anh.

- Giỏi chớ. Con vợ tui thua chị. Tiếc thiệt. Giá nó có đẻ được.

- Thì anh thử ráng coi.

- Ôi, từ ngày tui trả thù được thằng Mỹ thì nó giận tui luôn rồi.

- Bác gái giận bác ?

- Chớ sao. Tôi buồn quá trời anh Mười ơi.

- Thôi đừng buồn nữa. Uống đi. Uống đi, mừng anh em lâu ngày gặp nhau.

Ba tôi và ông Mười ngồi uống chỉ một lát là hết vèo hai phần chai rượu. Không hiểu sao tôi lại tự động đi mua thêm. Tôi ngồi im trong góc nhà nhìn hai người già

cả, tuổi chiều xế bóng ngồi nói chuyện trong con, vừa say vừa điên, hẳn ba tôi đang là một người hết sức sung sướng, nói chuyện vợ con, nói chuyện Mỹ Việt, hai ông lại nói sang chuyện các cô gái trong xóm. Tôi tưởng ba tôi không biết, té ra ông biết nhiều thiệt. Chuyện gì ông cũng biết hết. Ông Mười cười khoái chí :

- Tưởng anh già rồi, không ham nhìn chớ.

- Ôi, hồi xưa con vợ mình nó nhà quê nhà mùa mặc quần thâm thâm rộng chui thêm hai người hai ống cũng lọt. Áo thì gài năm bảy cái nút giải thắt trước thắt sau. Có mấy khi được nhìn thả dàn như bây giờ.

Ông Mười đã say vùi. Ông bắt đầu nói tục. Tay ông cứ vỗ vào đùi bôm bốp :

- Phải đó, thấy mà thèm. Mình già mà cũng động lòng huống chi ba thằng Mỹ không hết tiền hết bạc với chúng nó.

- Ai xa xôi mần chi. Con Thanh con Tiên nhà tui này. Chúng nó lấy chồng Mỹ hết ghen.

- Con vợ tui thiệt nhà quê. Tui nói nó may mấy cái áo đó mà mặc, nó chửi tui. Ôi thằng cha say rượu. Đi cho đã về say rượu. Mình không uống rượu thì rượu nó uống mình, nó say nó cũng chết, phải không anh Mười?

- Phải, phải đó. Đôi khi tui thấy rượu nó uống mình thiệt.

- Còn tui, tui thấy tui đôi khi biến thành cái bình rượu. Nay anh coi tui sắp biến thành bình rượu đây rồi.

Ông Mười chu miệng lại phì phò, hai tay xuất thẳng, giả làm cái chai rượu. Ba tôi cũng bắt chước làm theo.

Có tiếng chửi nhau đầu ngõ. Lại một đám chửi nhau và giành giựt kếp. Hồi xưa Mỹ bắn nhau vì giành gái, bây giờ các cô tranh nhau vì một tên Mỹ đẹp trai, nhiều tiền. Ông Mười lắng nghe rồi hỏi ba tôi :

- Anh nghe cái gì đó không ?

- Tiếng còi xe lửa.

- Không phải. Tiếng rượu chảy. Coi, cái bình tui rò rồi.

Ông đứng dậy nhìn xuống chân, đưa tay ra đằng sau lưng, vuốt bên sườn, gật gù :

- Cái chai rượu rò rồi anh Mười. Thôi uống tiếp cho đầy.

- Tánh, đi mua thêm rượu con ơi.

Tôi sợ ba tôi uống nhiều quá lỡ có chuyện không hay. Lâu rồi ông không uống một giọt rượu. Hồi nãy tôi muốn cho ba tôi say quên trời quên đất, nhưng lúc này tôi chợt nhớ ra là không say thì ba tôi cũng đã quên trời quên đất lâu rồi. Tôi can ba tôi :

- Thôi ba ạ. Ba say quá rồi. Đừng uống nữa.

- Tao mà say ? Anh Mười, anh say chưa ?

- Cái bình rượu có bao giờ biết say, Tánh, con lấy thêm xúc xích ra đây. Nhậu nữa.

Có tiếng xe đỗ ngoài ngõ. Đám cãi nhau coi mòi đã yên. Một lát. Dớt đẩy cửa vào. Thấy ba tôi đang ngồi uống rượu, hẩn cười, dơ chai rượu trong tay lên.

Hẩn học được một ít tiếng Việt và nói một ít. Ba tôi đưa tay cầm chai rượu. Dớt quay sang ông Mười :

- Chèo... Ông... Ông mạnh... giỏi...

- Hiêu a rờ nhu..

- Cam ơn... Tôi... Tôi... mạnh giỏi...

Ba tôi đứng dậy, choàng tay qua vai Dớt :

- Giới thiệu với anh Tư. Rể tui.

Dớt lại cúi đầu chào ông Mười một lần nữa rồi mới lên lầu với vợ. Ba tôi đặt chai rượu xuống bàn, nhìn theo Dớt :

- Rể tui đó.

Ông Mười gật gù :

- Nó Mỹ trắng.

- Con gái bác có con chưa ?

- Cháu gái tui hả ? Đẹp tuyệt, da trắng, mắt xanh.

Ông Mười bỗng nhìn tay chân ông, thở dài.

- Lạ quá, Tui đầu có đen mà thằng nhỏ đen dữ quá. Hay mình uống rượu Mỹ đen, mình có máu Mỹ đen rồi.

- Đúng đó. Bởi tui uống toàn Mạc ten không hà. Mỹ trắng nó ưa uống thứ này lắm.

Có tiếng Dớt cười trên gác vọng xuống. Ba tôi lại nói:

- Thằng Rể tui nó vui tánh lắm. Nó thương vợ nó ghê lắm.

Ba tôi như chợt nhớ ra.

- Hồi bác gái có chữa bác có ăn nho đen không ?

- Có.

- Thôi đúng rồi. Nho đen là nho Mỹ đen.

- Tức quá. Tui ngu tổ Mẹ. Vậy mà bỏ đi cả năm. Khô con vợ tui. Bác ơi, tui thương vợ tui quá.

- Vợ mà ai không thương. Con vợ tui nó dạy tui mới nên người ngày nay.

- Bác ơ...i.

- Gì anh Tư...

- Tui thương vợ tui, quá.

Ông Mười vừa nói vừa lè nhè như sắp khóc. Mà ông khóc thật. Nước mắt ông chảy ròng ròng :

- Mà sao tui thương vợ tui mà vợ tui đẻ con Mỹ đen. Bác ơi... con vợ tui...

Ông lại nghẹn ngào. Rồi ông gục đầu xuống bàn rên ư ử một lúc. Ba tôi cũng vậy. Hai ông gục cả ra bàn mà vẫn khóc, vẫn nói chuyện với nhau cho tới lúc ngủ thiếp đi, hai bên mép mỗi ông nước miếng chảy ra từng giòng. Tôi sợ má tôi trở về bất chừng thì sinh ra chuyện lôi thôi. Tôi kêu Dớt xuống dìu hai ông vào giường. Hai ông nằm ôm nhau ngủ chèo kheo. Tôi nhờ một đứa nhỏ

đi xuống hẻm nhà bà Mười nhân người nhà tới đem ông về.

Dớt về được một lúc thì phải vào trại. Chị Thanh gọi tôi lên ngủ chung với chị. Má tôi vẫn còn ngồi chơi bên nhà bà Hai. Máy cô gái điếm, me Mỹ vắng khách đứng dưới hẻm nói chuyện oang oang. Bên đây lâu trước hẻm, mấy đứa con lai Mỹ chạy ra chạy vô nơi ban công, chơi đồn tung tăng.

Chị Thanh nói tôi khép cửa sổ giùm chị kéo gió. Rồi chị nằm nép vào phía trong. Đứa nhỏ đã đặt vào nôi từ lúc nào. Chị nói :

- Lấy cái xấp hình rồi nằm coi chơi với chị.

Tôi với tay lấy xấp hình đặt nơi cái bàn nước cạnh chỗ nằm. Mấy tấm hình cũ rơi ra. Trong đó có một bức hình chụp cả gia đình hồi tôi và các chị còn bé. Ba tôi mặc áo sơ mi quần tây dắt chiếc xe đạp. Tôi ngồi trên cái yên xe. Chị Thanh, chị Tiên và anh Ngời đứng trước mặt má tôi. Anh Ngời nhỏ xíu, tóc chải rẽ. Còn má tôi thì mặc cái áo dài may theo lối xưa, ngắn và cổ thấp. Chị Thanh mỉm cười :

- Con Tiên hồi nhỏ ngộ thiệt. Lớn lên lại xấu mới lạ.

Rồi chị mơ màng :

- Này Tánh. Hồi chiều tao đang ngủ mơ mơ màng màng tao thấy con Tiên nó về nó gọi cửa âm ỉ. Tao mở cửa thì nó cười rồi nó đi mày. Lâu quá nó chưa về cũng nhớ dữ.

Tôi làm tỉnh. Chị nói tiếp :

- Mà lạ, sao từ lúc nằm mơ tới nó, tỉnh lại tao cứ nghĩ tới nó hoài... Nó có nói cái chi mà thằng Ngời, thằng Ngời...

Tôi giật mình :

- Anh Ngời nữa...

- Ừ.

Chị lại cười, nhìn vào ảnh :

- Hồi xưa ba đẹp trai đó chớ.

Tôi vùng dậy. Chị Tiên kéo tôi lại nhưng tôi đã vượt ra khỏi tay chị

- Đi đâu vậy, ngủ đây mày.

- Em quên đóng cửa nhà dưới má chưa về. Để em xuống đóng cửa...

Tôi cố can đảm nói hết câu, cổ khởi run rẩy. Chị Thanh đặt tấm hình lên ngực, mỉm cười nhìn theo tôi :

- Mau lên nghe Tánh.

Tôi đi xuống cầu thang, và lại đứng lặng giữa các bậc gỗ một lúc lâu. Cửa nhà dưới tôi đã đóng chặt rồi. Vậy tôi xuống đứng đây để làm gì ? Tôi còn khóc được chăng ? Lá thư còn trong túi áo, tôi chưa nói được cho ai nghe hết. Tôi chạy trở lên nhà. Tôi không thể dấu được nữa. Chị Thanh quay mặt ra, vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi chạy như bị ma đuổi :

- Cái gì vậy ? Cái gì vậy ?

- Chị Tiên chết lâu rồi.

Tôi quăng lá thư ra giường. Chị Thanh cầm lấy, soi lên ánh đèn đọc lướt qua. Xong chị cầm chặt lá thư trong lòng bàn tay. Chị nhìn tôi, rồi từ từ quay mặt vào tường. Tôi thấy hai vai chị rung mạnh : Tiên ơi.

Tôi bỏ chạy xuống gác. Đứng ở đó rồi tôi sẽ phải làm gì ? Tôi đâu có còn nước mắt để khóc như chị Thanh nữa. Tôi tới nơi giường ba tôi nằm. Ba tôi nằm thẳng như người chết. Hai mắt không nhắm không mở. Nơi miệng, hai giòng nước miếng chảy dài hai bên mép. Ba tôi có vẻ như cũng đã chết. Tôi đứng lặng nhìn ông. Tôi

bỗng mong ba tôi cứ ngủ như thế, đừng bao giờ trở dậy nữa.

Có tiếng má tôi gọi cửa. Tôi mở cửa cho má tôi vào. Bà nhìn vào giường ba tôi, bấu môi, rồi bà nện chân trên bậc cầu thang thình thịch. Tôi nghe tiếng bà nện cháu: Nào, nào cháu cung của bà ngủ chưa nào. Má tôi sẽ thấy hình ảnh chị Thanh ngay bây giờ đó mà. Tôi đóng cửa, tắt đèn và lặng lẽ ngồi xuống ghế.

Trong bóng tối dày đặc, tôi chờ đợi tiếng khóc của má tôi từ trên lầu vọng xuống.

NHÃ CA

Viết xong cuối tháng 6-69.